

ΤΙΛ-ΤΑΪΛ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΕΒΙΣΤΗΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΜΑΤΣΟΥΚΑ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΑ

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ὁ Πάμφιλος ἦταν γείτονας

Ὁ μαθητὴς, βλέπωντας τὰ χάλια τοῦ μα-
τόρου του, ἔπεσε κάτω ξερὸς ἀπὸ τὰ γέλα-
α ὁ μαστρογιάννης χοιριμένος τὸ ἐφάνηκε·
— Ποῦ εἶσαι, μοῖρὲ φτασίμουλε; Μὴ κρύ-
εσαι, μοῖρὲ, καὶ δὲν εἶνε τίποτε. Μὴ σκαά-

ΤΟ «ΤΙΚ· ΤΑΚ»

α, μωρὲ πλεμόνι, καὶ φέρε μου τὴ βέκα
 ἡγορα κα τὸν κάνταφο γὰ πλυνθῶ. "Α!
 εὖ Πάμφιλα, χαλάλι σου, ἔλθετε νὰ βιά-
 ῶ ὅπως πάντα, τὸ κεφάλι σου καὶ ὅχι τὰ
 σου!

Ο ΠΙΟΣ ΑΝΤΙΣΤΟΧΑΟΣ

Δις ΝΙΚΗ Κ... (Ἀργαστόλιον)

Ἡ τρίτη ἕνα ὥραϊον χρυσοῦν ὠρολό-
γιον τῆς χειρὸς.

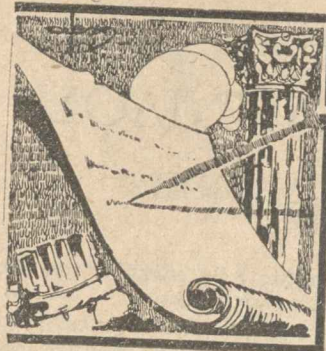
Δὶς Ψ. Ψ. Ψ.

(Διὰ τὸν διαγωνισμόν κνήμης)

Ευαγγελιστρίας 16), ὅστις καὶ θὰ φα-
γραφίσῃ ἐντελῶς δωρεάν καὶ εἰς 2 ὁ-
ρᾶς δόξα ἐπιθυμοῦν καὶ λάβουν μέρος
τὸν διαγωνισμὸν καὶ τῆς καλλνῆς
τῆς ὥραιότερας κινήσεως. Τὸ φωτογ-
φεῖον τοῦ κ. Ξαθάνκη εἶναι ἀνοικ-
καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ὥρας τῆς
μέρας μέχρι τῆς 3ης μ. μ.

Ο γνωστός λόκος καλλιτυκικών προ-
ταν Ροδαλίνης τῶν Κ. Κανάργου
πικροκίανον ότι ἐς δασα λαμβάνου-
ρος εἰς τὸν διαγωνισμόν καὶ δημοσιεύ-
σει αἱ φωτογραφίαι τὸν, προσφέρει
δῶρον μίαν πολυτελεστάτην κασετί-
ἀξιας, περιέχουσαν Κρέμαν «Ροδα-
λίνῳ», πούδραν «Ροδαλίνῳ» καὶ σά-
να. Εἰσποιοῦνται λοιπὸν δασα ἐκ
λαβουμένων μέρους εἰς τὸν διαγωνισ-
μὸν καλλογῆς εἶδον δημοσιευομένην τὴν
τογραφίαν τὸν, νὰ διέλθουν ἐκ τῶν γ-
φείων μας διὰ νὰ παραλάβουν τὸ ἄ-
τέρω δῶρον.

Τὰ ὀνόματα τῶν ψηφίζόντων καὶ ἡ
ληλογραφία τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν
λίστα 31.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΕΡΑΣΙΑ

Της Δδς ΑΘΗΝΑΣ ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

Τρώγαμε στο ιδιαίτερο ενός καλού εστιατορίου, εγώ και η Κερασία.

Την λέγανε «Κερασία» για τα άλικά, δροσερά της χείλια και για τα σκοτεινά και λαμπερά της μάτια, κάτω από τα λεπτά, γραμμένα φρύδια, που ήταν ανασηκωμένα πάντα με κάποια έκφραση ανησυχίας και παιδιαστικής απορίας.

Τό είδύλλιο μου με την Κερασία βάζαζε πάνω από δυό χρόνια και βρισκότανε πιά στο στάδιο εκείνο, όταν η αγάπη μοιάζει σχεδόν μ' ένα ξεφυλλισμένο βιβλίο... Μονάχα μία λεπτή μικρή κλωστήσα την κρατούσε ακόμη και σου θυμίζει ελπίδα για κάτι που δεν θέλεις πιά να το θυμηθής...

Τό παράθυρο του σπαρέ μας έβγαине στην κοινή αίθουσα, απ' όπου έφθαναν άδύνατα τα χτυπήματα των πιάτων και τó ακαθόριστο βουητό των φωνών. Τά βιολιά των Ρουμάνων επαναλάμβαναν για δεκάτη φορά κάποιο μακρόσυρτο, παθητικό και μελαγχολικό μπιτό.

Η Κερασία σιγοτραγουδούσε τον σκοπό αυτό χτυπώντας ρυθμικά πάνω στο χαλί τó τακουνάκι της μεταξωτής της γόδας, που έβγαине κάτω απ' τó κοντό της φουστάνι. Τό γόδακι αυτό και η μεταξωτή κάλτσα, απ' όπου έφεγγε η ρόδινη σάρκα, και η προκλητική πόδια, και τó λαμπερό, ανήσυχο, ύπουλο βλέμμα της, που σά να περιμένε ανυπόμονα κάτι από μένα, μου ήταν όλα τόσο γνωστά, τóσον άφορητα γνωστά...

Ένα παλινό, χιλιοπαιγμένο θεατρικό έργο!

Η αλήθεια είνε πως τó τελευταίο καιρό, άρχισα κάπως να την ξεσηκώνω. Τύχαινε να μη συναντηθώ με την Κερασία, βδομάδες δλόκληρες, χωρίς να είδοποιώμε καθόλου ο ένας τον άλλον.

Άρχισα κι' ελές να φαντάζομαι πως η «κλωστήσα» κόπηκε μονάχη της και ότι θά μπορούσα πιά να παραδοθώ δλόφυχα σ' ένα καινούργιο, χαρούμενο και εκθαμβωτικό φωτεινό αίσθημα, που ήταν έτοιμο να με κατακλύσει σάν κύμα και να σβόση τά ίχνη του παρελθόντος... Όμως ξαφνικά, έδλεπα πάλιν πως η «κλωστήσα» δεν κόπηκε ακόμη.

Εργότανε τó σύντομο, βιαστικό σημείωμα της Κερασίας, είτε αντιηχούσε στο τηλέφωνο ή δυνατή, τραγουδιστή φωνή της... Και τó γραμματάκι, και τó τηλεφωνό λέγανε πάντα τó ίδιο πράγμα: — «Έχω τόσο καιρό να σε δω... Σ' αποθύμησα... Έου καθόλου... Πού θά συναντηθώμε... Κι' εγώ...» Κι' εγώ απαντούσα: «Όταν θέλεις... Όρίστε μονάχη σου»...

Και η Κερασία όριζε τó ραντεβού. Συνήθως μου υπέδειχνε κανένα έρημικό, ήσυχο δρομάκι, απ' όπου επρόκειτο να περάσει γυρίζοντας τó βράδυ απ' τó γραφείο της.

Έπειτα τρώγαμε σ' ένα κοντινό εστιατόριο και η Κερασία, αφού έπινε πρώτα

τον καφέ της με τó λικέο, καθότανε πιά κοντά μου, κουνούσε παιχνιδιάρικα τó ποδαράκι της, ρίχνοντάς μου κρυφές, λαμπερές ματιές και μου άπλωνε τ' άλικά, γλυκά άκόμη απ' τó λικέο χείλη της...

Εγώ τά φιλούσα και τή στιγμή εκείνη, θαρρώ, δεν συλλογιζόμουν πως ήταν καιρός πιά να πάψω αυτή ή ιστορία...

Πρίν απ' αυτήν τήν τελευταία μας συνάντησι, είχαμε να ιδωθώμε πάνω από ένα μήνα και έλον αυτόν τον καιρό, ή ψυχή μου ξεχειλίζει από κείνο τó καινούργιο, φωτεινό και ανήσυχο αίσθημα της αναμονής που μεταμόρφωσε τή ζωή μου σ' ένα φωτόλουστο παραμύθι.

Κ' ήταν τόσο γεμάτη ή ψυχή μου απ'

Σήκωσε επάνω μου τά κλαμμένα έρωτικά ματάκια της...

αυτό, που εκείνη τήν ήμέρα είμουν έτοιμος ν' απαντήσω άρνητικά στο αναπάντεχο κάλεσμα της Κερασίας στο τηλέφωνο.

Όμως με τά πρώτα λόγια που έκανα να ξεστομίσω, ή Κερασία με διέκοψε τρομαγμένη: — «Όχι, όχι, σέ παρακαλώ, είνε ανάγκη να σε δω!... Μοδ χρειάζεσαι τόσο πολύ! Πρέπει να σε δω με κάθε θυσία και όσο τó δυνατόν γρηγορότερα! Σε βεβαιώ πως είνε άπόλυτος ανάγκη... Σε παρακαλώ!...»

Αυτό τó «σέ παρακαλώ» αντίηχε τόσο παιδιαστικά - λυπητερά, που εγώ δέχτικα άμέσως.

Τώρα, καθισμένη πάλι μέσα στο μικρό σπαρέ πρόσεξα πως ή Κερασία ήταν γυμνή με ξεχωριστή φιλαρέσκεια και πολύ φανταχτερά, και όλα της μαρτυρούσαν πως ήθελε να μου φανή ξεχωριστά έλκυστική.

Όσο για εκείνο που ήθελε να με δώ με κάθε θυσία» δεν μου τώπε ακόμη, και εγώ δεν προθυμοποιήθηκα καθόλου να τήν ρωτήσω.

Ήπιε τον καφέ της, γλύστισε τή γλώσσα της πάνω στα ύφρα της χείλη και τράβηξε μακριά τó φλυτζάνι. Τό μικρό χρυσάλλιο ποτηράκι με τó λικέο αναποδούρισε μ' αυτή τή κίνησι και τó

λικέρ χύθηκε επάνω στο τραπέζι μου, αφήνοντας ένα πολύ κόκκινο λεκέ.

Εγώ θέλά μου έκανα ένα μορσούδι, έπειδή, ή Κερασία ήταν κάπως αδέξια και δεν περνούσε μέρα που θάμιασε μαζί για να μη στάξει τή σούπα της, να μην αναποδουρίσει τó ποτήρι με τó κρασί, να μη πασαλύψει τόν καφέ της. Μα τήν τή φορά και αυτή κούνησε με τρυφερά τó κεφάλι της και άξαφνα άρχιστας να γελάει για κάτι, με κοιτούσαν και άκούμηχσε τά χέρια της στον ύμ μου...

— «Ελα, μη θυμώνεις... Τό ξέρω πιά δεν σ' αρέσει άμα είναι λερωμένο τó τραπέζι μου, μα έμεις φάγαμε πιά...» Έλα να καθήσουμε έδω στο ντιβάν...

Κόλλησε τó μάγουλό της στο πρόσωπό μου και ένα ανακατωμένο άρωμα ποδράς, μυρωδιάς και λικέο μου χύθηκε στο πρόσωπο... Θαρρώ πως έλως δόλου, γοργίς να τó θέλω γύρσις τó κεφάλι μου και σηκώθηκε βιαστικά. Έκείνη τή στιγμή ή ύπουλη, προκλητική και λίγο νοσημένη ματιά της Κερασίας μου ήταν άποικροστικά δυσάρεστη.

Αίγο κόντευα να τής πώ δυνατά: — μη με κυττάς έτσι... μ' αντί γι' αυτό πρόφερα συγκαταλημένα.

Μοδπως πως ήθελες και να μου πής: Είμαι στίς διαταγές σου.

Τό ύφος μου ήταν έντονα ευγενικό και αποσιωπητικό για τήν Κερασία. Τά λεπτά φρύδια σηκώθηκαν άκόμη πιο ψηλά μ' άπορία και άρχισε να μου μιλεί παραπονιάρικα.

Μα βέβαια, θά είχα και να σου πώ... γι' αυτό έσα-έσα ήθελα να σε ιδώ... Μα σύ θαρρώ πως φαντάζεσαι ότι σούπα φέμματα, πως ήθελα μονάχα να σε καταφέρω νάρθεις!... Μα τί καλός, τί φεβερά καλός που είσαι!...

Τράβηξε ναζάρικα τά τελευταία λόγια και με ύφος χαλιάρικα γυναίκας πού χτηκε πάλι κοντά στο πρόσωπό μου, Εγώ τήν άπειμάκρυνα σιγανά:

— Άκουσε, Κερασία, όλα αυτά είναι έντελώς περιττά... Αυτή τή στιγμή δεν έχω καθόλου κέφι για τέτοια πράγματα και θέλω να τó καταλάβεις...

Εκείνη ξαφνικά έδωσε τά κλάμματα.

— Δεν τώλεγα εγώ!... Έτσι είναι και τώξερ... Ένομε να διδοθώμε χρόνια, και σύ άλλαξες δόλτελ!... Πώς τώξερ σ' ήθελον έτοιμος να μου κάνης σιγή... Σωπαίνεις μ' ως τόσο είσαι βέβαιος πως σ' άπατούσα και σ' άπατά... Είσαι πρόθυμος να πιστέψεις ότι και αν σου πούνε για μένα... Εγώ όμως δεν σε ζήλεύω, δεν σου κάνω άνάκρισι με ποιόν ήσουν έλον τούτο τó καιρό, με ποιόν έκανες κάρτε... Ένψ σύ... Πώς τώξερ!...

Τώξερ!... Μπορεί νάχε και δικαίω, μα εγώ δεν ήξευρα, δεν καταλάβαινα τίποτε απ' αυτήν τήν μπερδεμένη και άσυνάρτητη κουβέντα της. Εγώ ζήλεύω τήν Κερασία! Πιστεύω σ' ότι κι αν σου πούνε γι' αυτή... Μη χειρότερα!...

Η Κερασία έκλειψε έλκως και πού

δυνατά και έλεγε ανάμεσα στούς λυγμούς που τήν πνίγανε:

— Πάντα ήσουν έτσι παράξενος και άκατανόητος... Όλα τά κρύβεις μέσα σου... Τίποτε δεν λές φανερά... Και δεν μπορώ να καταλάβω αν έπαυες πιά να μ' αγαπάς ή αν άπλούστατα είσαι θυμωμένος, αν υποψιάζεσαι κάτι και δεν θέλεις να μου τó πής... Μ' αυτό δεν είναι τιμω... νάσαι τόσο άνειλικρινής... Κατατ' πιά να μη ξέρω γιατί ήρθα έδω... — Κ' εγώ τó ιδίω!

Η Κερασία άκούγοντας τήν φωνή μου σήκασε πάνω μου τά κλαμμένα έρευντικά της μάτια. Μέσα της άναψε για μία στιγμή μία κρυφή έλπίδα και έσβυσε άμέσως.

Δεν είμαι δά τόσο κουτή για να σε πιστεύω... Θέλεις άπλούστατα για να με δοκιμάσης... Ή, λοιπόν να...

Έγινε κατακόκκινη και με θυμό σά να έδικαίτο για κάτι, έβγαλε από τó τσαντάκι της ένα σαλαχιωμένο γράμμα και μου τó πέταξε:

— Νά... διάβασε... διάβασε λοιπόν...

Έτρεμε σύγκορμα από θυμό και ταράχη. Εγώ έπληρα σαστισμένος τó λεπτό φύλλο τού χαρτιού, που ήταν σκεπασμένο μ' ένα πυκνό παραπολύ γνωστό μου γράμμα.

Τό γράμμα άρχιζε έτσι:

Γλυκέά μου Κερασία... Έπειτα μεμικές γραμμές ήταν έπιμελώς σβουμένες ίσως τή φράσι: — Δέν ήθαρπε να σ' γράψω, μα να σ' πώ όλα αυτά προφορικά... Μα φοβόμην μήπως θυμώσεις, μήπως βάλεις τά κλάμματα και μου τά χαλάσεις όλα... Εγώ τά φοβόμην τά γυναικεία δάκρυα... Είμαι δειλός, Κερασία... Τόσο δειλός που δεν αξίζει να μ' αγαπάνε... Τό πρώτο καιρό που σ' έγνωρισα ήμουν πολύ εύτυχιμένος, μα τώρα ξέρεις τί σκέφτηκα... Συλλογίστηκα πως έμεις οι δυό τόν άπατούσαμε τόν Άνδρέα τόν άπατούσαμε πρόστρυχα, άνανδρα... Εγώ αυτός είναι τόσο ελίκρινής, τόσο ευγενικός και δεν υποψιάζεσε τίποτε... Και ήθαρπε να ντρεπόμαστε γι' αυτό... Σέ-ρεις, Κερασία, κατά τή γνώμη μου, είναι καιρός να πάρη τέλος αυτή ή ιστορία. Δέν θέλω πιά νάμια έλως παληάνθρωπος. Πρέπει να τά όμολογήσεις όλα στον Άνδρέα, να τού ύποσχεθείς πως αυτό δεν θά αναγίνει ποτέ πιά και να χωρίσεις μαζί μου. Ο Άνδρέας είναι κατά πολύ ανώτερός μου, και σύ δεν θάχεις να χάσεις τίποτε... Εγώ όμολογώ πως δεν αξίζω τίποτε μπροστά του και θά σε κάνω δυστυχισμένη... Για να σε διευκολύνω στήν έξιμολόγησι αυτή μπορεί να τού κάνω μονάχος μου ένα υπαινιγμό για ό,τι συνέθηκε μεταξύ μας... Έσείς δεν θάχεται παρά να τó επικυρώσετε. Θέλεις;... Χαίρετε, Κερασία! Σας εύχαριστώ για τίς εύτυχισμένες ώρες που παράσαμε μαζί και άμποτε ο Θεός να σου δώσει κάθε εύτυχία στο μέλλον.

Κ ό σ τ α ς

Ο Κώστας! Ο καλλιτέρός μου φίλος! Ένας ήγλης καλοκαλιωμένος άντρας με ύμωρο και αθάδικο πρόσωπο. Κι' αυτός ή εύτυχιμένος μου αντίηχος μου έπιδείρει τόσο «μεγαλόφυχα» τó «χέτιμα μου» που μ' αυτό δεν είχα να κάνω πιά τίποτε άλλο!... Είχε τήν αθάδεια να γράφει αυτό τó χυδαίο, γεμάτο άναλίδεια

— Νά, διάβασε... διάβασε... λοιπόν...

ΠΕΖΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ

γράμμα που μ' αυτό μ' έδούξε ακόμη πιά πολύ στο βούρκο!

Και ή Κερασία, φοβισμένη από τήν άπειλή του, πως θά μοδίαμε υπαινιγμό «για ό,τι συνέθηκε μεταξύ τους» είχε τήν βλακεία να μου τó δείξει, να προδοθή και να προδοθή τόν έρωμένο της και να με υποψιάζεται πως τήν ζήλεύω!

Όσο για μένα, τούτη τή φορά έλπίω πιά πως ήχω τόν άνδρισμό να λήσω άποφασιστικά και ήρεμα τήν κλωστήσα εκείνη, να κλείσω για πάντα τó ξεφυλλισμένο βιβλίο, που σήμερα ακόμη μ' άναγκάσε νάρθω έδω πέρα και να πάξω τó κουτότερο ρόλο σ' αυτή τή ήλθια κωμωδία...

Και γιατί τάχα; Για πού λόγους...

Σήκωσα σιωπηλά τούς ώμους και άπλωσα στήν Κερασία τó σαλαχιωμένο της γράμμα. Εκείνη τó πήρε με τρεμάμενα δάκρυα, κάρφωσε επάνω μου ένα φοβισμένο έρευντικό βλέμμα, που άστράψε με μία ύγρη λάμψη κάτω από τ' ανασηκωμένα της φρύδια... Μέσα στή κίνησι της, μέσα στή ματιά της, μέσα στή στάσι της ύπληξε τόσο άναποφασιστικά και δουλική έρώνησι: «Τί θά γίνη τώρα;...» Πού... Μα κι' εγώ δεν ξέρω τί ήταν άκριβός αυτό που αίσθανόμουν...

Όμως μέσα στή ψυχή μου άρχισε να φουσκώνει μία φρικαστική καταχή και ένας άδόσταχτος καμμός...

Και θέλα μου ένοιωσα, δεν ξέρω κι' εγώ γιατί, τόσο ντροπή να συλλογίζομαι εκείνο τó φωτεινό, τó χαρούμενο και εκθαμβωτικό άγνό άρωμα της αγάπης, που ακόμη λίγη ώρα πρίν μου φαινότανε μία τόσο πιθανή και κοντινή εύτυχία...

ΑΘΗΝΑ Ι. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

Γκεμειστήτε, ό ξεκολλημένα μαργαριτάρια χλωμά άστρα, μέσ' στη θάλασσα. Μ' αντί-ρα έρωθώ συνένφων άναδίδεται από τó φωτεινό όρίζοντα.

Πρός τήν σπιθόβολην Άνατολή, ό παιχνιδιάρης ό άνεμος χτυπά με τά φτερά του τó κίμα που κενά μία έσση άστρατή. Γκεμειστήτε, ό άθάνατα μαργαριτάρια, χλωμά άστρα, μέσ' αστή θάλασσα.

Βουτήχτε κάτω από τόν άφρόντον άφρό τού μυστηριώδη όκεανού. Τό φως κάνει κόκκινα με τά δέλη του τή εσχή τού άπαινοδίου ά-ρους. Χίλιες και ύδω κρανίες έξορμούν κατ' άπυράξους από μέσα από τά δάση τά βα-νός από δροσιά. Μία μουσική άφίπταται προς τούς σφαιρούς. Βουτήχτε ποικίμενα δά-κρυα μέσα στον μυστηριώδη όκεανό.

Φευγάτε, ό άστρα μελαγχολικά, ό μακρυνοί άκόμα παράδεισοι! Η αυγή με τά με-ταλλικά της χείλη γελά μέσ' από τά εύράνια και κάνει φτερό. Είναι ντυμένη παλακές φλό-γες και άπάνω στο σμάρι τών λεπιδιών ξε-πετά χουσοσταγώνες.

Φύγετε, κόμμοι προς τούς όποιους έρχουν-τ' ή ψυχές, ό μακρυνοί παράδεισοι άκόμη! Χαθήτε, άστρα, μέσ' στις γλυκές νύχτες, μέσ' στους βομβήδους ούρανο της Δύσης. Άπάνω στα φυλλόκωπα και τούς άφροδς ό ήλιος εξακοντίζει κατ' αλογερό.

Τά κατοίκια με πηδήματα, μέσ' στής κοι-λάδας, λούζονται στής ταρταμένους πηγές. Ο θόρυβος που κάνουν οι άνθρωποι πηγαί-νει προδοδώντας. Χαθήτε, ό λευκοί έξο-ριστοι, στα βούδα ούράνια της Δύσης.

Εύτυχισμένος εκείνος που σ' άκολουθεί, σκευθωπές αναλαμπές, ό φανοί, που χύνετε τή λημονιά! Ήσ' αν έσας, μέσ' στήν άπε-ρίοριστη σιγή, εύτυχισμένος εκείνος που κα-λά και καταποντίζεται! Εκείνος άγει προς είρήνην. Μίσος, έρω, δάκρυα, σφοδρότητα, ό,τι έπηρεε ό άνθρωπος, καταλήθη. Δότε μας τήν αιώνια σιωπή, ό φώτα, που χύνεται τή λημονιά.

ΣΗΛΩΝΑΜ Ο ΓΩΗΣ

ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

«...Άφησα τ' αποσταμένα δάχτυλά μου άνα να πληνθούν άπάνω στην άρπα και άφησα την ψυχή μου να ξετρεξή μέσα από τα δάχτυλά μου... Κι' ένα κλάμμα έχυθη από την άρπα μου, ένα κλάμμα πνιγμένο σε λυγμούς, τόσο ή ψυχή μου που έξεχειλιζε ήταν άπελπισμένη, ένα κλάμμα άπαλό σαν χαμόγελο, σαν να ήταν τρεμόθυσι κι' έτοιμο-θάνατη. Και σ' όν ήχο της άρπας μου άναστήθηκαν όλα τα τριαντάφυλλα που έχουν πεθάνει από τον καιρό της άνθοπλημμυρισμένης Έδεμ ως τώρα κι' έχύθηκαν σαν ένας ρόδιος βελουδέσιος ώκεανός, όλο βάλασμα και όλο δροσούλε, όλόγυρα από την άποσταμένη άρπα μου... και ή νυμφαίε της λίμνης καθώς έτρεμαν σαν νεκρές όλόλευκες πεταλούδες πνιγμένες μέσα στα νερά, που νανού οίζονται πεθαμμένες με τα χιονόλευκα φτερά τους, ή όλόλευκες νυμφαίε της λίμνης, έξυπνησαν από τον βαθύ ύπνο τους κι' επέταξαν σαν διψασμένα όλόλευκα σύννεφα προς την έτοιμοθάνατη άρπα μου...».

Αυτά έτραγουδούσε ο Σηλώνας ο Γώης μία νύχτα άφύγχα, κάτω από της βουδές φοινικίες με τα πλατειά πράσινα φύλλα. Ίδ μέτωπό του ήταν στεφανωμένο με άσφodelους και οι λωτοί, οι ώραιοι λωτοί του ποταμιού ύψιλλοσαν τα γυνά, τα αλάδαστρινα πόδια του, και μία νεράιδα που έπλανιόταν εκεί σιμά τον άγάπησε :

—Γώη, γλυκέ μου Γώη, ρίξε τα μάτια σου σε μένα. Ίδ μαλλάκια μου είναι όλόχρυσα σαν άχτίδες ήλιου και όταν χαμογελώ το στόμα μου ξεχειλίζει κρινόφυλλα και μαργαριτάρια... Γώη, γλυκέ μου Γώη, ρίξε τα μάτια σου σε μένα...

Μά ο Γώης κυττάζει τ' άστρα που τρεμολάμπουν με τα μεγάλα, βαθυκάνα μάτια του και τραγουδεί...

«...Τ' άπελπισμένα κύματα του ώκεανού άναστενάζαν στα βελουδένια φύλλα της άμμου διάς και ή χλωμή οηγοπούλα με τα μενεξεδένια μάτια και τα κοραλλένια χειλάκια άπλωσε με πόθο τα λευκά της κρινόδάχτυλά προς τη ροδοστεφανωμένη άρπα μου... Και πέρα στα βελουδένια φύλλα της άκρογιαλιάς άναστενάζαν τ' άπελπισμένα κύματα του ώκεανού... κι' ένα δάκρυ μου έστάλαξε άργά και αδιόρατο κι' έσταξε άπάνω στην άρπα μου και ή άρπα μου άναγρίχισε κι' έβαλε μία φωνή, πικρή φωνή σαν τον ύστερόν λυγμό που χύνει ο ήλιος στα όλοπόφυρα νυχτερινά σκοτάδια... Και ήρθαν σαγηνευμένα φειδία με τ' άσημένα μάτια και γλυκόλαλα άηδόνια κι' έπεσαν ξεψυχισμένα στα πόδια μου... Άτονα άπάνω στην άρπα μου να πληνθούν άφησα τ' αποσταμένα δάχτυλά μου».

Και στην καρδούλα της νεράιδας κάτι όλόγλυκο έχυθη :

—Γώη, γλυκέ μου Γώη, ρίξε τα μάτια σου σε μένα... Είμαι ή χλωμή οηγοπούλα με τα μενεξεδένια μάτια και τα κοραλλένια χειλάκια και άπλωσα με πόθο τα κρινόδάχτυλά μου προς τη ροδοστεφανωτή λύρα σου, γλυκέ μου Γώη !

Μά ο Γώης κυττάζει τους θολούς ίσκιους των νεφών με τα σκοτεινά του μάτια και τραγουδεί...

«...Όταν πεθάνω, θέλω γύρω από το μνήμα μου ρόδα... Είναι κόκκινα, τόσο κατα-

κόκινα, σαν φλογισμένες στάλες από αίμα και χύνουν ένα άρωμα τόσο μεθυστικό, που βαλσαμώνει την άποκαωμένη πνοή της δροσύλας... Θέλω τριαντάφυλλα, ρόδινα τριαντάφυλλα, όλοπόφυρα σαν το φεγγάρι, που πάει έτοιμοθάνατο να κοιμηθί και σαν τον ήλιο που βασιλεύει στη ροδογάλανη θάλασσα του δειλινού... Και όταν ξυπνώ μέσα στους τρόμους των σκοταδιών, κατά τα μεσάνυχτα, την ώρα που οι άλλοι πεθαμμένοι χορεύουν στο παραλήρημα της φρέικης, εγώ θα ρίχνω τα βαθουλωμένα μάτια μου στα γλυκά μου ρόδα και θα θυμάμαι κάποια γλυκά, γλυκύτατα χειλάκια...».

Και τα μάτια της νεράιδας εφγγαν σαν τους βυθούς των κυμάτων.

—Γώη, γλυκέ μου Γώη... Τα μαλλάκια μου είναι όλόχρυσα σαν την άλω που άγάλλει σε φανώνει, στο ήλιόγεμα, το έκθαμβωτικό άστρο της ημέρας, σαν πνίγεται μέσα στον ώκεανό... Είναι όλόχρυσα τα μαλλάκια μου... Γώη, γλυκέ μου Γώη, ρίξε τα μάτια σου σε μένα !...

Μά ο Γώης βυθίζει της σκοτεινής ματιές του στο βαθυκάνα χάος, προς τον Ώρίωνα, τον ώραιον Ώρίωνα, και τραγουδεί...

«...Όταν πεθάνω θέλω γύρω από το μνήμα μου μενεξέδες... Οι μενεξέδες είναι όμορφοι, τόσο όμορφοι, σά γλυκοχάραμα και σαν άμειντοι, και άνθουν τόσο ταπεινά, μέσα στα καταπράσινα, στα γαλήνια χορτάκια... Θέλω μενεξέδες, δειλούς μενεξέδες, όλότρεμους σαν τη λίμνη που άντιφεγγίζει το ύστερόν λαμπύρισμα της ημέρας, άκυμανη και σιωπηλή, άνάμεσα στα νεκρολούδα !... Και όταν ξυπνώ μέσα στα τριόβια των σκοταδιών, κατά τα μεσάνυχτα, την ώρα που οι άλλοι πεθαμμένοι γλυτρούν από τα κοιμισμένα μάρμαρα του κοιμητηρίου, ε-

γώ θα ρίχνω τα σδυμένα μου μάτια στους γλυκούς μου μενεξέδες, στους ώραιους μου μενεξέδες, και θα θυμάμαι κάποια ώραια μενεξεδένια ματάκια...».

Και ή νεράιδα σέφνεται στη γλώη του ποταμιού και στήζουν κρυσταλλένια μαργαριτάρια από τα μάτια της...

«...Όταν πεθάνω θέλω κισσούς γύρω από το μνήμα μου... Οι κισσοί πλέκονται τόσο έρωτικά, τόσο έρωτικά στα κυπαρίσσια και φυλόν με τόσο πόθο τα φυλαράκια... Θέλω κισσούς, τρελλούς κισσούς, που σφίγγουν σαν λιγωμένοι πλόκαμοι τα κυπαρίσσια, σαν λουλουδένιοι χρυσοπράσινοι πέπλοι που έφυγε με τα σκερά γεράκια της ή άπέρανη νύχτα... Και όταν ξυπνώ μέσα στη λαχτάρα των σκοταδιών κατά τα μεσάνυχτα, την ώρα που οι άλλοι πεθαμμένοι ξεσπούν σε τρομαχτικά γέλια, σε πνιγμένα γέλια θανάτου, εγώ θα σέρνομαι μέσα στους γλυκούς μου κισσούς, στους ώραιους μου κισσούς, και θα θυμάμαι τη γλυκειά φρεϊκία μιάς γλυκιάς της, όλόγλυκης άγκαλιάς...».

Και τη νεράιδα την έπηρε το πιο μικρό παράπονο που χύθηκε σε καρδούλα νεράιδας.

—Γώη, γλυκέ μου Γώη, ρίξε τα μάτια σου σε μένα... Είμαι ή ξανθοπλόκαμη νεράιδα που ποταμιού με τα κερασένια χειλάκια και όταν χαμογελώ θολώνει ο ίσκιος του παγωμένου φεγγαριού που άντιφεγγίζουν τα κοιμισμένα νερά... Γώη, γλυκέ μου Γώη, ρίξε τα μάτια σου σε μένα...

Μά ο Γώης κυττάζει της νυμφαίε που έπαλοτρέμουν με τα βαθυκάνα μάτια του και δεν μιλεί... Τό μέτωπό του είναι στεφανωμένο με άσφodelους και οι λωτοί, οι ώραιοι λωτοί του ποταμιού, αψιούν τα γυνά, τα έλαδαστρινα πόδια του...

—Γώη, γλυκέ μου Γώη... Είσαι ώραιός με θός το φως του φεγγαριού μέσα στην λυγμένης κυκαλιές την ώρα που το άνοιξιό μου άναράκι χαϊδεύει τα τριαντάφυλλα ! Τα μάτια σου είναι σαν το γλυκοχάραμα και σαν τα μεσάνυχτα, και γλυκύτερα από τα μεσάνυχτα και από το γλυκοχάραμα είναι τα μάτια σου... Όλο το μέλι του κόσμου και το πονεμένο όλόγλυκο ήλιοβασιλευμα της άγάπης είναι μέσα στα μάτια σου... Γώη, γλυκέ μου Γώη, ρίξε τα μάτια σου σε μένα.

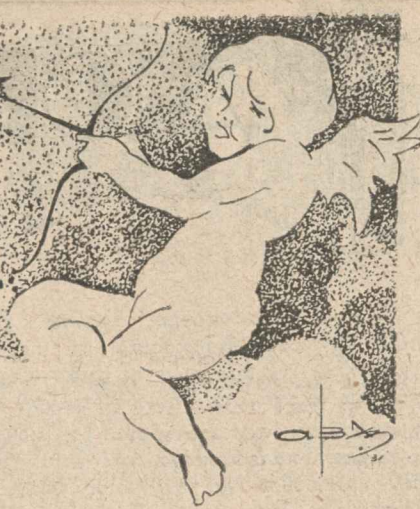
Μά ο Γώης κυττάζει μία νυχτερίδα που πέταει σκιαμένη, σά να ρόδιζε ή χαρυνή κάτω από της βουδές φοινικίες με τα πλατιά, πράσινα φύλλα...

Και ή άπελπισμένη νεράιδα πέφτει και πνίγεται...

(Έκείνη τη στιγμή ήρθε μία όρημη πνοή άνέμου και μού άρπαξε από τα δάχτυλά ό,τι έγραφα και το δυστυχισμένο άραδιό μου τραγουδεί έκολύμπησε σαν την άπελπισμένη νεράιδα κι' έχάθηκε μέσα στην άπέρανη θάλασσα...).

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Λ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΞΕΡΟΣ

Γ'.

Όπως έγράφαιεν και εις το προηγούμενο, εις τας άρχαίαις Αθήνας, ό ξερός ήπρηξεν ό κυριότερος έμπνευστής της ψυχής του πολιτισμού της έποχής εκείνης. Και τούτο άποδεικνύεται περιτρώως από τον έρωτα του Περιολέους προς την διάσημον έταίραν των άρχαίων Αθηνών, την Ασπασίαν.

Είνε γνωστόν ότι αι έταίραι, εις τας άρχαίαις Αθήνας, δεν εύρίσκοντο εις την ταπεινήν θέσιν εις την όποιαν εύρίσκοντο εις την σημερινήν κοινωνίαν, περιφρονούμεναι υπό πάντων. Τούτο δέ καθώς άφείλετο εις το γεγονός ότι αι κυριότεραι και περιφημότεραι έταίραι, δεν ήσαν όργανα ήδονής και διασκεδάσεως, άλλα ήσαν γυναίκες με πνεύμα έξαιετικώς άνεπτυγμένον. Εις τα σπύτια τους συνήγοντο εις συμπόσια οι διασημότεροι άνδρες της έποχής, που διεκρίνοντο εις την πολιτικήν, εις την τέχνην, και εις την φιλοσοφίαν. Και κατά την διάκριαν των συμποσίων, έγίνοντο μαζαί συζητήσεις περί τέχνης και φιλοσοφίας, εις τας όποιαις έλάμβανον ένεργον μέρος αι έταίραι, επιδεικνύουσαι άνοητότητα πνεύματος και άντιλήψεως.

Έτσι, με την ώμμορφίαν και την καλλονήν του σώματος, συνεδύαζον και την ώμμορφίαν του πνεύματος, ως εκ τούτου δε ή φίλια των και ό έρως των ήτο κάτι το πολύτιμον άπόκτημα δι' ένα άνδρα της έποχής εκείνης.

Ό Περιολές ειχε φίλην την Ασπασίαν. Ό έρως του προς αυτήν ήτο μέγας. Και τούτο διότι ή Ασπασία, ή περιφωτότατη έταίρα της έποχής εκείνης, ήτο ώραιωτάτη εις την μορφήν, αλλά ήτο και πνεύμα ύπεροχον. Και εις τον έρωτά της ό Περιολές εδρε την έπνευσιν ή όποιαν τον ώθησεν εις τα μεγάλα έργα. Έχον ως σύμβούλον του την Ασπασίαν την γνώμην της όποιαν έζητούσε δι' όλα τα ζητήματα της πόλεως, άπεφάσισε την δημοφιλίαν των μεγάλων έργων, της Ακροπόλεως με τον Παρθενώνα και άλλων, τα όποια έδόξασαν και δοξάζουν τας Αθήνας και έδωσαν εις την έποχην εκείνην το όνομα του Χρυσού Αιώνος.

Τόν έρωτα των γνωστότερων έταίρων έπείδιον οι διασημότεροι άνδρες κατά την άρχαίαν έποχην. Και διὰ τον έρωτά των αυτών και τας σχέσεις των ήσαν ή περιήγαν.

Τό έμπόριον του έρωτος, από τας έταιας της έταίρας της κατωτέρας τάξεως, διεξήγετο εις τον Κεραμεικόν. Έκει, κάθε έταίρα, ειχε άνηρωτημένην πιναίδα με το όνομά της. Όσοι άνδρες δε ήθελαν να περάσουν μίαν ειγρήστην ώρα εις τας άρχαίαις μιάς έταίρας, έπήγαν εις τον Κεραμεικόν και έγραφον το όνομά των, με το ποσόν, το όποιον

προσέφερον εις άντάλλαγμα της διασκεδάσεως που θα έλάμβανον. Εάν άλλος προσέφερε μεγαλειότερον ποσόν, έγραφε το όνομά του κάτω από το όνομα των άλλων.

Η σταιρά, έπληροφορείτο διά της ύπηρετίας της τους προσφερομένους πελάτας και κατόπιν την έστελλε να είδοποιήση εκείνον που έπροτιμούσε ή εκείνον που προσέφερε τα περισσότερα. Έτσι διενεργείτο το έμπόριον του έρωτος τότε. Υπήρχε δηλαδή ένα είδος έλευθέρου άγοράς του έρωτος.

Παρόμοιον έμπόριον διεξήγετο έπίσης και εις τα λουτρά.

Είνε γνωστόν ακόμη ότι κατά την άρχαίτητα ειχαν καθιερωθή ώρισμένα έσορτά, όπως π.χ. αι προς τιμήν του Διονύσου και του Βάκχου, κατά τας όποιαις οι έρασταί άπελάμβανον χωρίς κανένα περιορισμόν τον έρωτα. Έθεώρουν δέ τούτο ως ένα είδος θεοσκεντικής τελετής και ίερού καθήκοντος.

Η λατρεία του έρωτος όμως ειχε φθάσει εις το κατακόρυφον εις την άρχαίαν Κόρινθον. Η πόλις αυτή, πλουσιωτάτη και ώραιωτάτη τότε, έθεωρείτο ως ή πόλις της ήδονής και της διασκεδάσεως. Ένα είδος σημερινού Παρισιού και ακόμη περισσοτέρον. Τα κορίτσια και αι γυναίκες, που άπεφάσισαν να άφιερώσουν την ζωήν των εις την θεάν Αφροδίτην, έπήγαν εις την Κόρινθον, που ήτο ή πόλις των έταίρων. Εις χιλιάδας άνήρχοντο αι έταίραι που κατοικούσαν την Κόρινθον. Επί κεφαλής δεν όλον ήτο ή περιήγμος Λαΐς ή Κορινθία, ή όποια άφηνεν όνομα εις την ιστορίαν, ως μία από τας μεγαλειέτας έταίρας της άρχαίας.

χαϊότητος, όπως ή Φρόνη, ή Ασπασία, και άλλα.

Εις την Κόρινθον, έπήγαν άνδρες από όλην την Ελλάδα και από τας έλληνικάς άποικίας άλλα και από την Ρώμην και από την Αίγυπτον διά να διέλθουν μερικάς ημέρας εις την μέθην και την απόλαυσιν που τους παρείχον αι πολυτάη θεές έταίραι που κατέκλυζον την πόλιν. Η φήμη της Λαΐδος, ειχε φθάσει εις όλες τας χώρας της Μεσογείου και γι' αυτό, οι διαθέτοντες καρόν και άφθονον χρήμα, ξεκινούσαν από την πατρίδα των και έφθαναν εις την Κόρινθον, γιά να έντυφώσιν εις τας άρχαίαις της Λαΐδος, προσφέροντες εις αυτήν πολυτιμώτατα και άκριβώτατα δώρα.

Εις τους ναούς της Αφροδίτης έγίνοντο τακτικά θεοσκεντικά έσορτά, αι όποια έτελείοναν πάντοτε με θυσίας εις την θεάν του έρωτος.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια.

EDGAR ALLAN POE

EL DORADO

Ντιμέρος με χάρι
έναν γενναίο ήρώτη,
με ήλιο με φεγγάρι
πληγαι τραγουδώντας
για νάβη, ζητώντας
τη γη του Έλδοράδο.

Έγέρσας ό ήρώτης,
γονάτισε ή μοιά του
και μέσα στην καρδιά του
την μαρμαρινήν ίσκιον,
σαν βλέπυ πως δεν βρισκεί
τη γη του Έλδοράδο.

Η Δύναμι τον άφησε.
Κι' ένώ στην άκρη έχαι σιγή,
βλέπει σ'αυτήν προσκυνητή
«Σιάς» της λέγει με χαμόγελο
«γιά πές μου, που μπορώ να βρω
τη γη του Έλδοράδο».

«Απάνω από το φεγγάρι
την πεύνη χαράδρα,
πιο κάτω κι' από της Σιάς
την φοβερή κοιλάδα,
ν' ανέβης και ν' ατενίσθης»,
τούπε ή σιάς, σαν θές νά βρής,
τη γη του Έλδοράδο.

(Εκ του πρωτότυπου μετάφρασης.)

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

Ένα μεγαλοπρεπές λαντώ έτρεχε προς την όδον Κηφισιάς, με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο άμαξηλάτης έμάστιζε συνεχώς τα άλογα, τα οποία έτρεχαν όσον ήμπορούσαν περισσότερο. Τα κουρτινάκια ήσαν κατεδασμένα και έτσι κανείς δεν ήμπορούσε να ιδη ποιός ήταν μέσα. Ασφαλώς όμως κάποιο πρόσωπον θα εύρισκτο μέσα, το όποιον δεν ήθελεν επ' οδονί λόγω να τ' ιδουν οι διαδότες και εδίδετο να μεταβή, όσον τ' ό δυνατόν γρηγορώτερα κάπου.

Μετά δέκα λεπτά της ώρας το λαντώ έτρεχε πέραν από τους Άμπελοκήπους, όπου, την εποχήν εκείνην, δεν υπήρχαν παρά άραιά μόνον σπίτια.

Το λαντώ εξακολουθούσε να τρέχει προς την όδον Κηφισιάς. Καί, έπειτα από λίγη ώρα, έσταματούσε έμπρός από μίαν μικράν έπαυλιν.

Τότε, ο άμαξηλάτης επήδησεν από την θέσιν του καί, ενώ τα άλογα φισούσαν και ξεφισούσαν κουρασμένα, άνοιξε την πόρτα. Μία νέα, ψηλή κυρία, τυλιγμένη μέσα σε μία μακρύα μαύρη τουαλέττα και έχοντας το κεφάλι της μέσα σε ένα πυκνό βέλλο, επήδησε.

— Πήγαινε πίσω από το σπίτι, είπεν ή κυρία στον άμαξά, και περίμενε εκεί.

Πραγματικώς δέ, Ένώ ο άμαξάς ώδηγούσε το άμάξι πίσω από το σπίτι, από ένα μικρό δρόμο, ή κυρία άνοιξε την έξω θύραν, ανέβηκε τις λίγες μαρμαρένιες σκάλες, έσπρωξε την έσωτερικήν πόρτα του σπιτιού, ή όποία ήταν μισανοιχτή και εξαφανίσθη κλείνοντας την πόρτα...

Δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά της ώρας από την στιγμήν που ή κυρία με τα μαύρα είχαν εισέλθει εις την έρημικήν έκλεινην έπαυλιν, της όποιας όλα τα παράθυρα ήσαν κλειστά και έμαρτυρούσαν, ότι δεν υπήρχε κανείς που να ζούσε διαρκώς εκεί μέσα, όταν από τα δένδρα που ήσαν κοντά στο μέρος που ήταν σταματημένη ή άμαξα, επήδησεν ένας ύψηλός άνδρας, έως σαραντά ετών, με άγριεμένην όψιν:

— Στάσου, Θωμά, είπεν εις τον άμαξάν, προτείνων ένα περιστροφον έναντίον του. Αν βγάλεις μία τοιμουδιά σε σκότωσα...

— Μάλιστα, κύριε! εφέλλισεν ο άτυχής άμαξηλάτης, ο όποιος έτρεμε σάν το ψάρι από τον φόβον του. Τί θέλετε να κάμω;

Ο ρωμαλέος εκείνος άνδρας, τα χαρακτηριστικά του όποιου είχαν λάβει μίαν έκφρασην υπεράτης άγριότητος, έπροχώρησεν ακόμη και είπεν εις τον άμαξάν:

— Θά πάς να καθίσαις εκεί, πίσω από τα δένδρα. Και δεν θά έλθης παρά μόνον όταν θ' άκούσης ένα σφύριγμα με τριήχητρα. Σε καμμιάν άλλην περίπτωσιν δεν θά τ' άκούσης από εκεί, γιατί άλλωθώς αλλοιμονόν σου...

Τού έδειξεν μία συστάδα δένδρων, εις

άπόστασιν εκατόν περίπου μέτρων από την έρημικήν έπαυλιν και τού είπε με ύφος επιτακτικόν:

— Πήγαινε γοήγορα.

Ο άμαξηλάτης υπεκλήθη εις ένδειξιν σεβασμού ένώπιον του άνθρώπου εκείνου, και συμμορφούμενος προς την διαταγήν του, διηυθύνθη προς τα εκεί, ψιθυρίζων:

— Ο Θεός να βάλη το χέρι του. Ποιός ξέρει τί έχει να γίνη τώρα.

Και έκαμνε τόν σταυρόν του.

Ο μεσήλιξ άνδρας επερίμενε να ιδη

...Κάθισε στο παράθυρο μελαγχολική...

(Εκδών της β' συνεχείας)

τον άμαξάν να φεύγη. Καί έπειτα, όταν τον είδε πλέον να εβάνη εις το σημειον που τού είχαν υποδείξει, έσκαρφάλωσεν επάνω εις τον μαγδόροταχον της έπαύλεως και επήδησε μέσα με κάθε προφύλαξιν. Έπεσε μαλακά επάνω στο παχύ στρώμα των άγρίων χόρτων που υπήρχεν εις την αύλην του σπιτιού και έτσι δεν άκούσθηκε καθόλου ο γδοῦπος της πτώσεως του μέσα εις την αύλην.

Ο άμαξηλάτης από το μέρος όπου εύρισκτο παρακολουθούσε τας κινήσεις του άνθρώπου εκείνου, εις την εμφάνισιν του όποιου έτρομονκρατήθη και εις τας διαταγάς του όποιου είχε σπεύσει να συμμορφωθή άμέσως και χωρίς να προσβάλη την παραμικράν αντίρρησην. Καί τον είδε, μετά ολιγόλεπτον εξαφάνισιν του μέσα εις την αύλην, να άνέρχεται μίαν μικράν σιδερένια σκάλαν και να άνοίγη μίαν έπίσης μικρήν πορτίτσα που ώδονούσεν άσφαλός εις την κουζίναν.

Η όδός Κηφισιάς τότε ήτο έρημος και δεν υπήρχον ή σημερινή θορυβώδης κίνησις. Πού και πού περνούσε κανένα άμάξι που επήγγαλινε στην Κηφισιά και

έπειτα ο δρόμος έμενε πάλιν έρημος για αρκετήν ώραν. Έτσι αι κινήσεις του άνθρώπου, που επήδησεν ως λοιπόδότης του ξένο σπίτι, δεν ένιναν αντίληπται από κανένα διαδότην και έμενε έλεύθερος να συνεχίση την δουλειά του.

Έπέρασαν έτσι ολίγα λεπτά της ώρας ακόμη. Έπειτα δέ την ήσυχίαν του άκουσθη έτάραξαν δυνατές και άναρμονικές γυναικείες κραυγές που εκλάσαν εις βοήθειαν. Καί έπειτα, μετά τις κραυγές επηκολούθησαν δύο πυροβολισμοί, μετά τους όποιους ή γυναικεία κραυγές έπαυσαν ν' άκούωνται.

Ο άμαξηλάτης, όταν ήκουσε τους δύο πυροβολισμούς, έτρόμαξεν, όπως ήτο φυσικόν. Έσκέφθη προς στιγμήν να τρέξη, αλλά ένεθυμήθη την διαταγήν που τού είχε δοθεί και επερίμενε.

Δεν έχρειάσθη όμως να περιμένη επί πολύ.

Το σφύριγμα που επερίμενε ήκούσθη και τότε έτρεξε προς το μέρος της άμάξης. Εκεί είδε τον άνθρωπον εκείνον, που τού είχε δώσει τας περιέργους διαταγάς να κρατά εις την άγκάλην του λιπόθυμον την κυρίαν με τα μαύρα. Νά, λοιπόν, την θύραν της άμάξης, και να τοποθετη εις το κάθισμα την γυναίκα που κρατούσε. Έπειτα, όταν έληξισάσεν ο άμαξηλάτης, τον διέταξε:

— Τράβα γρήγορα για κάτω.

Έκλεισε την πόρτα και εξαπέδωκε τις κουρτίνες. Καί το άμάξι έτρεχε τώρα έπιστρέφον εις τας Άθήνας, με την ήλιον δαυμονιώδη ταχύτητα με την όποιαν έχεν έλθει.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ το τέλος.

ΥΠΕΡΟΡΙΕΣ

— Μά τί διάβολο. Από τις 4 ή ώρα τα ξημερώματα ξυπνάς τους ανθρώπους για να ζητήσης έλεημοσύνη;

— Τί να κάνεις; Με τη σημερινή οικονομική κρίση, είμαι υποχρεωμένος να κάνω... υπεριορίες για να τ' αβάλω πέρα...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΑΥΡΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕΥ

κατώνεται σε ξένα ντερέσα; Μπορούμε να πεθάνουμε και χωρίς τη βοήθειά του...

Έπειτα από λίγες ημέρες ο γιατρός επήγε πάλιν στο σπίτι της χήρας Γκωμπέρτ. Έπέρασε από την έρημη κουζίνα κι' έμπηκε στο διπλανό δωμάτιο. Καθισμένη κοντά στο άναμμένο τζάκι, στο άδύνατο φως που έβγαζε ένα λιγοψυχισμένο καντηλιέρι, ή χήρα έρραβε σκυμμένη το ίδιο μαύρο φόρεμα. Εκείνο που τούκαμε μεγαλύτερη έκπληξη είναι ότι ή μι-

—Γι' αυτήν τ' αγοράσαμε, αυτή θα τ' αρεστή...

κή έρραωστη, καθισμένη στο κρεβάτι της, έρραβε κι' εκείνη το άλλο μαύρο φόρεμα. Ο γιατρός αφού εξέτασε την άρρωστη κι' έμεινε εύχαριστημένος από την κατάσταση της, κι' ακόμα αφού έδεδαλώθηκε ότι της είχαν δώσει τα φάρμακα — όχι για άλλο λόγο, είναι ή άλήθεια, αλλά μόνον και μόνον για να μην πάνε χαμένα — έπέρασε στην κουζίνα, ακολουθούμενος από την κυρά Γκωμπέρτ. Εκεί της είπε με ύφος ζωηρής επιπλήξεως:

—Τί είν' αυτό! Όχι μόνον ράβετε τα πένθιμά σας μπροστά στο κορίτσι, αλλά βάζετε και το ίδιο να σας ράβη!

—Ε! και τί μ' αυτό; απήντησεν ή άλη. Δεν μπορούμε να κρυβόμαστε διαρκώς. Μία μέρα, δύο μέρες, πόσο θά κρυφτούμε; Είναι τώρα τόσες ημέρες... Έπειτα το κατάλαβε μόνη της πως είναι στα τελευταία της και δεν υπάρχει λόγος να φυλαχόμαστε πιά.

—Και δεν έσκεφθήκατε τί θά λή μέσα του τ' ό κορίτσι;

—Τί θά λή; Όλοι μας θά πεθάνουμε μιά

μέρα... Κι' εγώ, κι' ή Μάρθα και τού λόγου σου — κούφια ή ώρα που τ' άκούει... Κι' έπειτα κρατάει καιρό αυτή ή άρρώστεια... Δεν μπορώ να καίω δυο φωτιές και δυο λυχνάρια!

—Καλά, μα είναι ανάγκη να την βάλετε να ράβη κι' ή ίδια τα μαύρα που ετοιμάζετε για το θάνατό της;

—Και γιατί όχι; Η άρρώστεια είναι στα σωθικά της, δεν είναι στα δάχτυλά της. Η Μάρθα πρέπει να πάη στα χωράφια — ποιός θά τ' τηράξη; Εγώ δεν μπορώ να τ' αβώ μόνη μου. Καί στο κάτω-κάτω, για ποιόν θά τ' φορέσουμε τα μαύρα; Γι' αυτήν, έτσι; Ε, λοιπόν, πρέπει να δουλέψη κι' αυτή. Δεν της είπαμε έμεις να πεθάνη!

Έπειτα από καμμιά δεκαπενταριά μέρες ο γιατρός περνούσε πάλιν από την ξελόποτα του κήπου. Είδε τη μικρή Νελί, καθισμένη κοντά στην πόρτα του σπιτιού, επάνω στο πέτρινο πεζούλι. Είχε μπη πειά στην άναρρωσι κι' ήταν ακόμη χλωμή κι' άδύνατη, τυλιγμένη στο μαύρο σάλι, φορώντας ένα μακρύ κατάμαυρο φόρεμα. Έπειτα από μερικές ένθαρρυντικές λέξεις στη μικρή, ο γιατρός έπροχώρησε στο βάθος του λαχανόκηπου, όπου ή χήρα Γκωμπέρτ έσκάλλεζε το μέρος στο όποιον είχε φυτέψη ιπατάτες και της είπε:

—Άλλο τούτο πάλιν, κυρά Γκωμπέρτ!... Η Νελί φορεί τα μαύρα που ράβατε!...

Η χήρα έσκόπισε το κεφάλι της και με της γροθιές στηρεγμένες στη μέση της, κατά τη συνήθειά της, απήντησε:

—Έτσι ε; Και ποιός ήθελες να τ' φορέση λοιπόν; Εγώ ή ή Μάρθα; Μήπως έμεις είμαστε άρρωστες; Ποιός επήγε να πεθάνη; Αυτή! Κι' όταν ένας άνθρωπος δείχνει τόσες ημέρες ότι είναι για θάνατο δεν γίνεται άεσφα καλά για δυο μέρες, ούτε άνασταίνεται σάν το Λάζαρο! Μάλιστα! Όχι να μ' αβώ βάλη να κάνουμε τόσα έξοδα για μαύρα και να βγάλουμε τα μάτια μας για να τ' αβώσουμε...

Δεν πρόκειται γι' αυτό, διέκοψε ο γιατρός. Είναι όμως σκληρό να της φορέτε τα πένθιμα που είχατε ετοιμάσει γι' αυτήν, ενώ μόλις άρχισε να πέρνει άπάνω της...

—Γι' αυτήν τ' αγοράσαμε, αυτή θά τ' φορέση, εφώνασεν ή κυρά Γκωμπέρτ. Έτσι έέστω 'ναι κι' έτσι είναι το σωστό... Κι' έπειτα θά μάθω μ' αυτό να μη μας κοροϊδεύη πως θά πεθάνη, χωρίς να τ' όχο!...!

CHARLES FOLEY

ΔΕΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΤΖΑΙΗΜΣ

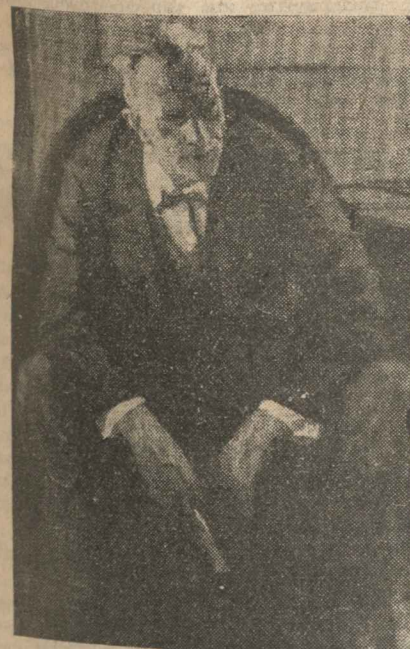
Toũ O. XENRY

(10) $\text{C}_2\text{H}_5\text{Cl}$ is the product.

CHARLES MAGNIEN

Και μια δυνατή φωνή την έκανε
να σκιρτήσει...

Εγραψε την συνταγή που ταίριαζε
στην περίπτωση του αρρώστου.

Ο ΑΞΙΟΣ ΝΟΜΟΣ

Ήταν ψυχρή βροχερή νύχτα του φθινοπώρου. Ένας δυστυχισμένος, πεθαμένος από πείνα, με κορμί ντυμένος πού μόλις σκεπάζαν το κορμί, καρβουνιάρας, με βία περπατεί μέσα στο σκοτεινό δάσος.

Η ετοιμία έμικατο, η βροχή με όρημ' έχνιωσε, τα δένδρα έστέναν. Κι όμως ο νικητήριος οδοιπόρος έφάνετο πως σε τίποτε δεν επρόκειτο, μόνον χαμένος βαθεία μέσα σε σκέψεις, ολότετα συναρπάζονταν από τη δυστυχία του.

Έκει, άξαφνα σταματάει σαν να έριξε. Όλο το δάσος το θεοσκότεινο αΐφνης φωτίζεται μ' ένα άδριοτο φως: μια γεροντική μορφή σεβασμιωτάτη και μεγαλοπρεπεστάτη προβάλλει μπρός στον καρβουνιάρο.

Τα κατάνευτα χέρια, σαν να εύλογουσε, προβάλλοντας, ρωτάει ο γέροντας:

— Τι ζητάς εδώ στο έρημο το δάσος τέτοια ώρα περασμένη;

Και ο καρβουνιάρος άπαντά:

— Για το φτωχό μου το παιδί το νεογέννητο ζητάω νόμο.

— Έγώ θέλω να βαφτίσω το παιδί σου, ελπεν ο γέροντας.

— Και πώς είσαι του λόγου σου, ο τόσο σέβασμος; ρώτησεν ο καρβουνιάρος.

— Εγώ είμαι ο Θεός, ο Κύριος, ο δημιουργός και προστάτης του κόσμου και με ευχαρίστησι μου θα σου βαφτίσω το παιδί σου.

— Όχι!.. εφώναξεν ο καρβουνιάρος. Δεν σέβω εσένα τόνπανάδικο. Έσύ άφίνεις τους πτωχούς να ρουλεύουν εν ιδρώτι του προσώπου των και κάθε μέρα να γίνονται φτωχότερα και δυσχεστέροι και τους άτιμους, τους άπάνθρωπους πλούσιους τους άφίνεις να ζούν στις άφθονίες και στις χαρές. Λέγεσαι γιατί εσύ μου έκαμε σακάτη στον πόλεμο των πρώτοτοκό μου γιού, και την κόρη μου, μόλις δεκαπέντε χρονώ, την άφισες να την άπολαύσουν κ' έτσι έμένα το γέρονό μου πηρες το στενό μου στήριγμα, την παρηγοριά μου και το καμάρι μου και μ' έκαμες όλομα δυστυχέστερον άπ' ό,τι ήμουν. Όχι! όχι!...

Είπε και προσέπεσε από τον γέροντα με στενά βήματα. Μόλις προχώρησε λίγο, άκουσε να του φωνάζει μια φωνή όξεια, σκληρή, άγρια:

— Έσύ, φτωχέ και βασανισμένε άνθρωπε, πώς είσαι και τί ζητάς εδώ;

Και σ' όν λέει την άλήθεια, πώς είσαι; ελπεν ο καρβουνιάρος. Άλήθεια είμαι φτωχός και βασανισμένος άνθρωπος.

— Και τί έπιθυμείς;

— Ζητάω νόμο για το νεογέννητο παιδί μου.

Είμαι ο Χάρος, ελπεν η μορφή. Για μένα όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι και ίμα σημαία η στενή τους ώρα, τους άνακατω όλους χωρίς έξαιρεση μ' αφοχόι είνε μ' αλούσιοι, άμωροιο ή άσχημοι, νέοι ή γέροντες. Άν νομίζης πως σου κάνω για κοιμάρας, μ' εύχαρίστησι μου σου βαφτίσω το παιδί σου, κ' αν είνε άλήθεια πως είω, έτσι και το παιδί σου σ' αΐτων τον κόσμο ούτε μ' αν ήμέρα θα πονέση ή θα δυστυχίση: θα του διώξω όλους τους πόνοους και τα βάσανα. Έ; γιατί σ' αΐνεις;

— Ναί, σ' είσαι ο άξιος νόμος: δεν έπιθυμώ καλλίτερο. Τρέχω γρήγορα όσο μπορώ με τα κουρασμένα πόδια μου για να πω στη γυναίκα μου την καλή είδηση.

— Τρέξε γρήγορα, μήπως φτάσεις άργά.

Κι ο καρβουνιάρος έδπλασίασε τα βήματά του, άν και κατάκοπος. Σε λίγο ήταν κοντά στη γυναίκα του και το παιδί του, άπέσω στο σπίτι του. Κυτάζει ένα άμυδρο φως: ναί, είνε βέβαια η μισογλασμένη καλύβα του: σπαύχει την πόρτα, μπαίνει στην κάμαρα και σταματάει στη μέση σαν τον κατάδικο. Η γυναίκα του ή άρρωστη έκάθονταν και δδύρετο κοντά στην κοίνα που μορού και τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της.

— Δεν έχεις πιά παιδί! μόλις μπόρεσε να πη η γυναίκα κ' έπεσε άναίσθητη άπάνου στην κοίνα.

Ο νόμος — Χάρος, ραίιδέ, ά δώδεκα.

Ο νόμος — ο Χάρος — έφύλαξε το λόγο του.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΚΟΡΑΝΙ

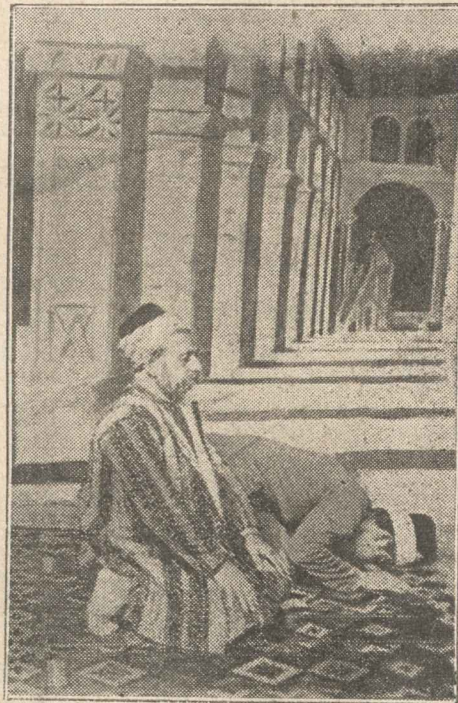
ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ

Ζητήσατε καταφύγιον εις την υπομονήν και εις την προσευχήν. Ο Θεός είναι μετά των κατερονούντων.

—Μη λέγετε ότι οι φονευθέντες ύπερ πίστεως άπέθανον. Όχι, ζώσιν, άλλ' ύμεις άγνωείτε τοίτω.

—Μάγεσθε ύπερ πίστεως κατά των πολεμούντων ύμης. Άλλά μη έπιτίθεσθε πρώτοι. Ο Κ' ός άποστρέφεται τους άδ' ύμης.

—Η ενόθεσία δεν συνίσταται εις το να στρέφετε το πρόσωπον ύμών προς το μέρος της Ανατολής και προσεύχεσθε. Έσθβεις είναι οι πιστεύοντες εις τον Θεόν, οι εύσεγετούτες ή' άρίστην του Θεού τον π.ησίον.

Ζητήσατε καταφύγιον εις την προσευχήν

των, τα όρρανά, τους πένητας. τους οδοιπορούντας, τους έπαίτας, οι έξαγορεύοντες τους χιμαλίτες. Η ή τρεπύλινοντες την προσευχήν, οι έλευντες, οι έκτελούντες της υποχρεώσεως αυτών, οι έγκατερούντες εις τας δυστυχίας, εις τας συμφοράς και εις τας καταπείσεις.

—Θα σας έρωτήσωσι περί του οίνου και των τυχηρών παιγνιδίων. Άποκριθήτε: εις άμφοτέρα ύπάγοι βλάβη μεγίστη και όφέλεια. Η βλάβη όμως ύπερβαίνει την όφέλεια.

—Θα σας έρωτήσωσι τί όφείλουσι να δαπανώσιν εις φιλοδομήματα. Άποκριθήτε: το πλεονάζον.

—Μη λησμονείτε την γενναιοφροσύνην εις τας μεταξύ σας συναλλαγάς.

—Η θρησκεία δεν έπιβάλλεται. Η άλληθς όδός διακρίνεται καθαρά από την πεπλανημένην όδόν.

—Οι δαπανώντες τον πλούτον αυτών εις άγαθοεργίας όμοιάζουσιν προς κόκκον σίτου, όστις άποφέρει έπτά στάχεις. Έκαστος έξ αυτών δίδει έκατον κόκκους. Ο Κύριος αύριος αύξάνει τα άγαθά όστινος θέλει. Ο Θεός είναι παντοδύναμος και σοφός.

—Οι δαπανώντες τον πλούτον αυτών εις άγαθοεργίας και μη συνοδεύοντες την έλευθεριότητα αυτών με έπιπλήξεις ή κακούς τρόπους, θα άνταμειφώσι παρά του Θεού. Ο

φόβος δεν θα καταβάλη αυτούς, ούτε ή λύπη.

—Είς λόγος εύάρεστος και ή λύπη της προσβολής είναι τιμιωτέρα της έλευσεως της γινόμενης προς τινα δια κακού τρέφου. Ο δέ Κύριος είναι πλούσιος και οκνητός.

—Μη ματαιώσετε δια των ύδρευον ή δια της κακής συμπεριφοράς την έλευσεσιν, ως πράττει ο κατ' έπίδειξιν γενναίου όστις όμοιάζει προς πετρώδη λόφον κακώς μένον εκ χώματος, επί του όποιου όταν γεγάια βροχή καταπέση φαίνεται μόνον σερρεία πετρών. Οι τοιοῦτοι οδμεν άμωμή θα λάβωσι δια τας πράξεις των.

—Οι δαπανώντες τα πλούτη των δια την εύχαριστήσασιν τον Θεόν και ενισχύουσιν ή ψυχάς αυτών, όμοιάζουσιν προς κήπον που τεμνόμενον επί γηλόφου ποτιοθέντος από ύδωρ του βροχής, όστινος οι καρποί έδπλασσαν. Και αν έπ' αυτόν δεν καταπέση βροχή, ύπάγει ή δρόσος.

—Έλεείτε εκ των καλλίστων αγαθών όσα όφελήθητε και όσα χάριν ύμών βλαστήσιν γη. Μη διανέμετε εις γενναιοδορίας τα τελεόστατα των αγαθών ύμών.

—Εάν έλεήτε δημοσίη είσθε αξιέπαινοι. Εάν έλεήτε εν τω κρυπτώ τοις πένητας πρισσότερον τοῦτο θα όφελισή ύμης.

—Μη θλίβεσθε δια την άπόκτησιν αγαθών και μη χαίρεσθε ύπερμέτρως δια τήν άποκτηθέντα αγαθά. Ο Θεός δεν αγαπά τους κενοδόξους και αλάφους.

—Ευάρεστα είναι εις τους ανθρώπους τα αγαθά και αι ήδοναί, δηλαδή οι άφροί, οι ποίμνια, οι ύπερφηανοί ίπποι, οι κεκαμημένοι θησαυροί του χρυσού και του άργύρου και αι γυναίκες. Άλλά πάντα ταῦτα είνε πασκαίροι άπολαύσεως του κόσμου τοῦτον, δια τι ή ζωή είναι άσχημος παιδιά και έμψυχοι άγαλλίσαις. Η εύάρεστος διαμονή είνε παρ' τω Θεώ.

—Ο πρώττον κακήν τινα πράξιν έαυτον άδικεί, άλλ' εάν ζητήση συγχώρησιν από του Θεού, θα εύρη αυτόν έπιεική και έλεημονα.

—Ο παύτων άνομίαν τινα βλάπτει τον. Ο Θεός είναι πάνσοφος.

—Ο ένοχος σφάλματος ή αμαρτήματος άποδίδων αυτό εις άλωση, επιβαρύνεται της συκοφαντίας και του προφανούς ήμματος.

—Ο, ποιοί! Ι μη νυμφεύεσθε γυναίκα εν νυμφευθή ο πατήρ ύμών. Τοῦτο είνε αχρότην και βδελυγμία.

—Απαγορεύεται εις ύμεις να λαμβάνετε ως σύζυγον την μητέρα σας, τας θυγατέρας σας και τας άδελφάς σας, τας εκ πατρός και μητρός θείας σας, τας άνειψάς, θυγατέρας του άδελφού ή της άδελφής σας, τας θυγατέρας άτινες έθήλασαν ύμεις, τας όμοιασάντας άδελφάς σας, τας πενθεράς σας, τας εις την ήμερονομίαν ύμών έμπιστευθείσας γυναίκας.

—Επίσης μη νυμφεύεσθε μετά των εκόντων σας, μήτε λαμβάνετε συζύγους δύο άδελφάς.

—Οι άνόδες είναι άνωτεροι των γυναικών. Ο Θεός ύνωσεν έκείνους ύπέρνω του των. Αι άνάτεροι γυναίκες είναι επιεικής και όφειμαι, τηρούσι μετά προσοχής κατά την άπουσίαν των άνδρών των, δια το όποιον διάταξε να τηρήται άνεπαφών και ιερών, δια λυθή την ίδίαν των τιμήν και την περιποίησιν των συζύγων των.

—Πρός τας άσθενείς κόρας ο Θεός έπιβάλλεται ύμιν να είσθε έπιεικέες.

—Εάν γυνή τις φοβήται την όργην του συζύγου της και το προς αυτήν μένος του, καλόν είναι ή φίλική συμβίβασις. Η έργη νη είναι μέγιστον αγαθόν.

—Μη μεταχειρίζεσθε τας συζύγους σας με

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΙΝΑ

Του ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Με σιγανό το βήμα περνούσα μια μέρα μονάχος από ένα μικρό δρομάκι. Κλάματα και δακρυοί πού βγαίναν από μια τρυγική καλύβα σαν από άδυσσο έφθασαν σε αυτιά μου. Άκούζα τη μικρή πόρτα και μπήκα. Μέσα στον πένθιμο έκκεντο πόνο όλα τρώζαν το βλείμμα. Μια δύστυχη μάνα ήταν νεκρή. Τα τέσσερα μικρά παιδιά της έδλεπα να κλαίνε άπαρηγόρητα γύρω από το φτωχικό νεκροκρέββατο, πού ήταν έσπλωμένο, νεκρό, το σώμα της μητέρας. Έπάνω στα χλωμά της χείλια ένα θλιβερό, άπαίσιιο μειδίαμα φαί

νόταν σαν μια αυγή μέσα στη σκοτεινή και μαύρη ομίχλη. Νόμιζες πως ήταν ο παπς μαζί με το φάντασμα.

Ήταν φοβερό το κοῦο εκεί μέσα. Δέν άφηνε καθόλου φωτιά. Το ταβάνι έπάνω άφηνε να φαίνεται ή άχυρένια στεγή της καλύβας... Το πύο μεγάλο παιδί, ίσαμε έξη χρονών άγοράκι, φαίνοντανε σαν να έλαγε:

—Για δες τε μας έδώ μέσα, τα δύστυχα, σ' ένα θλιβερό και πένθιμο τόπο, σαν μέσα σε μια θεοσκότεινη φυλακή, μ' έρριξεν ή τύχη!... Μέσα έδώ βέβαια έγινε ένα μεγάλο έγκλημα σ' έμεις!...

Ένα έγκλημα! Ό, ναί, νάτο:

Ενώ ο ήλιος σκορπάζ το λαμπρό του φως τεύχλιμα στην καταστόλιστη φύση, βλέπεις μια γυναίκα άθωα, φρόνηνη, άγαθή. Ο Θεός, πού άπ' εκεί έπάνω την άκούω, θέλει μ' ένα τρυφερό βλέμμα του, την κάνει ευτυχισμένη. Φτωχή ήταν, φτωχό άντρα πήρε στο πλευρό της, έναν έργάτη. Και οι δύο άγαπημένοι, χωρίς καμιά πικρία, χωρίς καμιά ζήλεια, χωρίς κανένα φθόν, χωρίς καμιά φιλονεικία, περνούσαν ευτυχισμένα της μέρες της ζωής τους. Μια βάρεια άρρώστεια πέρνει τον άντρα. Και τώρα αυτή μένει χήρα με ένα την άθλιότητά της και τα τέσσερα με

πρόσω τραχύν και μη παραμελήτε ατάς, εάν είσθε γενναίοφρονες και φοβήσθε τον Θεόν, όστις είναι πολυέταος...

—Εάν γυνή τις ύμών πράξη άτιμίαν, προσκαλέσατε τέσσαρας μαρτυρας εκ των οικείων σας, και αν όδοι μαρτυρήσασιν κατ' αυτής, διαλειθήτε την και έπιστρέψατε εις αυτήν την ποίκα. Εάν όμως ύπάγοι και το έλάχιστον έλαφροτυκόν δι' αυτήν, συγχωρήσατε την. Η συχώρησις είναι δώρον του Θεού.

—Είς διας τας διενέξεις σας, και προ πάντων τας οικογενειακάς, καταφεύγετε εις τον συμβιβασμόν. Ατή είναι ή όδός ή φέρονται κατ' εύθειαν προς τον Θεόν, ή όδός της φρονήσεως, ή παράλληλος προς την όδόν του δικαίου.

—Τους ελπορούντας και εις τας όστις αυτών μένοντας πιστούς εν καιρώ πολέμου δεν θέλετε μεταχειρίζεσθ' όπως τους μαχημένους και, θυσιάζοντας έαυτούς και τα πλούτη των. Ο Θεός όρισε δια τους πολεμούντας θέτον ύψηλότεραν μεταξόν των πτωχών του και ωρισε δι' αυτούς όμοιόην μεγαλυτέραν έκείνην την όποιαν έχει όστις δια τους μένοντες εις τας όστις των, όριεν άφεισιν των άμαρτιών και θέσιν πλησίον του εν όρρωσις.

Θεός μου! Γιατί το δύστυχο όρφανό, μεσα στα πένθιμα σπάργανά του να λέη: Πεινών! Γιατί τα όμορφα πουλάκια να βρίσκουνε μέσα στη μικρή τους φυλακή εκείνο πού δεν έχουνε τα παιδάκια μέσα στο λίκνο τους; Τα μικρά παιδάκια δεν είναι κ' αυτά πουλάκια!

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΑΙ πρώται ήμέραι πού ή Πετρούπολις είχε σκεπασθή με τάν κατάνευτο πέπλο της ήταν για μένα ήμέραι περιέργου θεάματος, όσον και πρωτοφανούς. Διπλωμένος καλά μέσα στη γούνα μου, έβγαίνα στους δρόμους της πόλεως και εθαύμαζα τα έλκυστρα με τα κουδούνια τους, ή έλάμβανα μέρος και έγώ εις τας έλευθοδρομίας. Αυτό με εύχαριστούσε πολύ, έπειδή έδλεπα τα έλκυστρα να σέρνονταν κατ' αυτών των τρόπων, ώσαν τεμάχια από πάγο έπάνω στο παγωμένο χιόνι. Μου φαίνονταν πως πετούσαν και όχι πως έτρεχαν. Αυτές ή ήμέρες ήταν για μένα πολύ εύχάριστες, διότι ο χειμώνας δεν ήλθεν άμέσως, άλλα σιγά-σιγά.

Θυμώμαι ότι έκείνην την ήμέραν ο σύρσας ήτο καθαρότερος παρά άλλοτε, άν και ο άνεμος είχε γίνει ψυχρότερος, πράγμα το όποιον έγώ δεν είχα αισθανθή. Έτυλίχθηκα καλά μέσα στο μεγάλο μου έπαινωφόρι από άστρακάν, έπροόθεσα την άπαραίτητη γούνα μου, έδπλασα τον λαϊμό μου με ένα μάλλινο σάλι και βγήκα με μοναχή την μέση μου στον άνεμο. Στην αρχή όλα έπληναιναν καλά. Έβαυ μαζα μάλιστα για την άσθενή έντόπισιν πού μου προξενούσε το κρύο.

Μόλις έστρεψα το δρομό, άπάντησα έναν ά άραξήλατην, ο όποιος μου είπε την ήμεραν ένδεα. Έπ' τέλους έφθασα εις την πλατείαν του Ναυαρχείου, όπου συνήνησεν ένα άνθρωπον του λαού να μαζεύη το χιόνι. Αύτός μόλις τον έπλησασα και τον άντίκρυσα έπεσε κατεπάνω μου και προτού μωροσά να ξεφορτωθώ τη γούνα μου, πού δεν μου άφηνε τα χέρια έλευθερα, άρχισε να καθαρίζει το πρόσωπό μου με χιόνι και προ πάντως να ριθίη με όλην την δύναμιν του την μέσην μου. Ατήν την άστεινότητα την εύρηκα πολύ άνοστη και προ πάντων διότι έγινε σε καιρό άκατάλληλο και κατάφερα μια γροθιά στο πρόσωπό του με το δεξί μου χέρι, πού κατόρθωσα επί τέλους να βγάλω από τα σκεπάσματά μου. Τον είδα να κλισσθή δέκα βήματα μακριά. Άλλά δυστυχώς έκείνην άκριβώς την στιγμήν περνούσαν από την πλατείαν δύο Ρώσοι γωρικοί, οι όποιοι μόλις με είδαν έπεσαν κατεπάνω μου και προτού μωροσά να άπερσπώ τον θαντόν μου άρχισαν να με άπηρετούν κατά τον ίδιον τρόπον. Προσέπαθισα να άντιστάθω, άλλα με κρατούσαν χέρια γωρικών. Έσκέφην όμως ότι είχα την γλίσσα μου έλευθερή και άντιστα να φωνάζω βοήθειαν με όλην την δύναμιν των πνευμόνων μου και να λέγω ότι είμαι άθως παραγνοήσας και να με δολοφονούν. Κατ' έκείνην την στιγμήν περνούσε ένας άξιωματικός, ο όποιος έτρεξε και με σώησε στη γλίσσα μου κι εγώ.

—Πώς, κύριε; φώναξα μόλις έφτανα από τα χέρια των όμωών μου, πού έξακολουθούσαν άκόμη να με τσίθωνν. Δεν βλέπετε τί μου κάνουν αυτοί οι άθλιοι;

—Τι σας κάνουν;

—Νά, όρίστε, τσίθωνν το πρόσωπό μου με χιόνι.

—Άλλά, κύριε, σας προσφέρουν πολύ μεγάλην άπηρεσίαν.

—Μα άστεινέσθε, κύριε!

—Καθόλου. Σας λέγω ύμιν ότι χωρίς αυτούς τους ανθρώπους θα χάνατε την μέσην σας...

—Άηλαδή;

—Νά, ή μέση σας ήταν παγωμένη. Έκείνην την στιγμήν ένας διαδοχτής έχαιρέτσης περνούσας τον άξιωματικόν και του έφώναξε ένδεα. Ο άξιωματικός έσκυψε γάμου, έπήρε μια γούφα χιόνι και άρχισε να κνήν μόνος του δια το φτωχό έκείνος έργά της έκανε δια της βίας εις έμένα.

—Άηλαδή, κύριε, αν δεν ήταν αυτοί οι άνθρωποι...

—Δεν θα είχατε τώρα μέση...

Έτρεξα να τον φθάσω και τον έναρρίστησα για ό,τι μου έκανε με δέκα ρούβλια πού του έδωκα.

ΞΕΝΑ ΔΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ

Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Η ζωή του Έμιλιέν Βανκυρέλ κυλούσε μέσα σε μια μικρή πόλη της Νορμανδίας, όπου διπλούσε ένα εργοστάσιο καμινιδίων. Αν η πόλη ήταν μικρή, η εργασία όμως ήταν μεγάλη. Είχε δημιουργηθεί από τον πατέρα του Έμιλιέν, που μ' αυτή έκανε μεγάλη περιουσία. Έξακολουθώντας το πατρικό έργο, ο βιομηχανικός μεγάλωνε την δική του εργασία. "Ηταν παντρεμένος" είχε δυο κόρες, που ήθελε, όπως λένε, να της «αποκαταστήσει» διοντάς τις από μια καλή προίκα. Της άγαπούσε πολύ και είχε της φιλοδοξίες του. Και μονάχα χάρις σ' αυτή την αγάπη και αυτές της φιλοδοξίες μπόρεσε να υποφέρει την ζωή στη Λιονβίλ, όπου ήταν εγκαταστημένο το εργοστάσιο.

Η Λιονβίλ ήταν μια μικρή πόλιν, ήρεμη και εργατική, και έντεινόνταν νυσταλέα στο βάθος μιας κοιλάδας ύψους, όπου κυλούσε φειδωλά ένα ποτάμι. Καμιά διασκέδαση. Ένα φτωχικό σινεμά κάθε Σάββατο μονάχα. Ο Έμιλιέν Βανκυρέλ υπέφερε πολύ από αυτή τη νύκτα που απλωνόταν ολόγυρα. "Αμα τελείωνε την εργασία του του άρεσε να βλέπει γύρω του φωταφίες, χαρούμενους ανθρώπους, διασκεδαστικούς τύπους. Τι να κάνει στην Λιονβίλ; Η γυναίκα του ήταν συνθροπτή και λιγώλογη. Τα παιδιά του πολύ μικρά ακόμα. Διάβαζε πολύ, έπαιζε πιάνο, ή πάλιν εγκαταλείπονταν σε ισχυρές κρίσεις ανίας, που του τσάκιζαν τα νεύρα για πολλές μέρες.

Η εργασία του αυξανόταν ολοένα περισσότερο και έτοιποβόθρε τα κεφάλιά του σ' άλλες επιχειρήσεις. Αυτό τον ανάγκασε να λάβει μέρος σε πολλά διοικητικά συμβούλια και η παρουσία του ήταν απαραίτητη, τουλάχιστον μια φορά τον μήνα, στο Παρίσι. Από το γεγονός αυτό η ζωή του άλλαξε εντελώς. Αυτές η τρεις ή τέσσερες μέρες τον μήνα γίνε-κανε πολύ γρήγορα γι' αυτόν ο φόρος που φώτιζε την ύπαρξή του.

Έτρεχε στα ρεστοράν, πολύ ώρα και στα πολλά έλκετά, έπειτα πίνανε σε κανένα κινηματογράφο, σε κανένα ντάσινγκ ή στο θέατρο ή σε καμιά συνανλία. Είχε την εντύπωση πως ήταν ένας μαθητής που είχε διακόψει. Είχε μερικές περιπέτειες, που τον διασκέδαζαν και του κολακεύανε τον εγωισμό του. "Αμα γύριζε στο σπίτι του ήταν ευθιμός, φιλάνθρωπος, διαχυτικός. Η γυναίκα του και η κόρη του δεν τον αναγνώριζαν πιά.

Πέρασαν χρόνια έτσι, χρόνια διακοπόμενα από τα ταξιδιάκια στο Παρίσι, που του φέρνανε τακτικά την ποικιλία μιας καινούργιας ζωής. Δύο τρεις φορές συνεχώς απέκτησε έρωμένους που της κρατούσε έξη ή οχτώ μήνες, νοιώθοντας μια μεγάλη ευχαρίστηση να της βλέπει πως ζούνε, πως ντύνονται, πως φιλανθρωπεί, να μισούνε της φίλες τους, να φθονούνε τους έχθρους τους. "Αμα πέρανε τέλος αυτοί οι δεσμοί, αναγύριζε μ' ευχαρίστηση στη μελαγχολική γυναίκα του, με που ήταν πάντα άφοσιωμένη και πιστή, στα παιδιά του που γινέκανε πιά μεγάλες κοπέλλες. Τα κορίτσια παντρευτήκανε, ή μια στη Μασσαλία, ή άλλη στο Έπινά. "Όταν φύγανε αυτές, η Λιονβίλ του φάνηκε άδεια και καταθλιπτική. Η μοναξιά του άκουη πιά πικρή. "Άρχισε να μένει περισσότερες μέρες στο Παρίσι. "Έπειτα άνοιξε να τον τύπη η συνείδησις γι' αυτό, βλέποντας πόσον η γυναίκα του ήταν λυπημένη για της απουσίες του. "Από την άλλη μεριά πάλιν άμα έλειπε εκείνος, η γενική πορεία των εργασιών του εβράδυνε και απέφαισε να γίνη πιά λογικός εις το μέλλον.

Στο άναμεταξί αυτό ένα μεγάλο τραστ των

εργοστασιαρχών των καμινιδίων σχηματίσθηκε, που του επέτρεψε να τοποθετήσει τα συσφιγμένα του σ' ανάλογες επιχειρήσεις. "Ανάμεσα στα προνόμια που του προσέφεραν ήταν και μια θέσι γενικού διευθυντού, που απαιτούσε τη μόνιμη εγκατάστασή του στο Παρίσι. Την δέχτηκε μ' ένθουσιασμό. Τέλος πάντων θα τελείωνε μια για πάντα με την Λιονβίλ, με της μονότονες βραδύες της, με την γεμάτη ανία και άηδία ατμόσφαιρά της.

Η γυναίκα του και αυτός νοικιάσανε ένα όμοιο apartmán, που έδλεπε στον κήπο του Λουξεμβούργου. Η εργασία του τον έφερναν σ' επικοινωνία με άλλους βιομηχάνους, και έτσι ο Έμιλιέν Βανκυρέλ απέκτησε σχέσεις που τον κολάκευαν και τον εύχαριστού-

Για να επιτηρώ τα συμφέρετά μου, άπληντσε εκείνης...

σαν και που του δίνανε την εντύπωση πως πραγματικά ξαναγεννήθηκε, πως έβγαине από ένα σκοτεινό και βαθύ τάφο.

Ός τόσο, έπειτα από μερικούς μήνες, άρχισε να νοιώθει κάποια άνησυχία, κακοκεφία, αποκαρδίασι. Πήγαινε στα θέατρα, στα σινεμά, στα ντάσινγκ, με την γυναίκα του, με τους καινούργιους του φίλους, και όμως έπληντε. Δεν εύρισκε πιά σ' όλα αυτά την ευχαρίστηση που αισθανότανε άμα έφευγε από την Λιονβίλ για νύκτα στο Παρίσι. Μολαταύτα ήταν πάντα η ίδια τζάξ, ο ίδιος κόσμος, ή ίδια ατμόσφαιρα! Μα όλα αυτά του έγιναν γνωστά, πεζά, συνηθισμένα. "Άρχισε ξανά να βγαίνει σπανιότερα έξω, να διαβάξει ρομάντζα, να παίξει πιάνο.

Τί έχεις; του έλεγε η γυναίκα του. Είσαι πιά μελαγχολικός εδώ, παρ' ό,τι ήσουν στη Λιονβίλ.

Τί τα θές, γεράνω, γίνουαι νευρασθενικός.

—Νά βγαίνης συχνά, να διασκεδάξης.

—Αυτές ή διασκεδάσεις είναι ίσα - ίσα που με πλήττουνε...

—Σάν τι να τραβάη ή όρεξί σου;

—Α! άν ξέρω αυτό! Πόσο θάμουνα εύχαριστημένος!

"Αναλογιζότανε με σαρακτική νοσταλγία

Του ENTMONT ΖΑΛΟΥ

της όμορφης βραδύς που περνούσε άλλοτε, της κομψής και ποθητής γυναίκας που περνούσανε από δίπλα του και που της κρατούσε καμιά φορά. Τα μοναχικά γευμάτα του, τους περιπάτους του στο μάκρος του Κай, όταν ο ήλιος έρεχνε μια όμορφη χρυσή αντί-δα στα όπάλινα νερά και στής μπαταί με τα βιβλία. Γιατί λοιπόν δεν εύρισκε πιά τίποτα απ' όλη αυτή την περασμένη εντύχια;

Μια μέρα τον έπιασε ή ξαφνική επιθυμία να γυρίση στη Λιονβίλ. Η επιθυμία αυτή του φάνηκε παράλογη. Κι' όμως υπάκουσε σ' αυτήν. Είπε με φαινομενική άφοβεια στη γυναίκα του πως είχε να συναντήσει κάποια φίλο και έφυγε.

Έφθασε στη Λιονβίλ κατά της πένης. Έτρεχε, με μια από κείνες της ψυχρές και περαστικές βροχές, που τόσο της φοβότανε πρίν. Δεν άνοιξε την όμπρέλλα του. Τούτανε ευχαρίστησι να την δέχεται στο πρόσωπό του, πάνω στα γυνιά του χέρια. Κατέβηκε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, που το θεωρούσανε άριστά εύπρόσωπο. Ο Ξενοδόχος, μόνος μέσα σε μια ύγρη τραπέζα, πένθιμη και παγωμένη. Μα ή κουζίνα του ήταν καλή, πολύ καλή, απ' ότι το φαντάσθηκε, κι' ο ξενοδόχος τον ανάγκασε να πιη ένα κρασί σέκ, διάφανο και θαυμάσιο.

Ο Έμιλιέν Βανκυρέλ, με το ποτήρι στο στόμα, βγήκε έξω, πολύ εύχαριστημένος από το χωριάτικο γεύμα. Εύρισκε ήδη κάτι αν κι' εκείνες της απολαύσεις που αισθανότανε άμα τσάκαγε για το Παρίσι. Είδε ένα μικρό κακοφωτισμένο καφενείο και βόηκε εκεί μέσα έναν από τους παλιούς του πελάτες. Μή-με μέσα για να του πη καλημέρα και του πρσφανε άμέσως ένα λίκερ.

"Όταν έφυγε απ' το καφενείο ήταν εντελώς γαλήνιος. Πλανήθηκε μέσα στους κρύους δρόμους, που ήταν σκοτεινοί και πένθιμοι, και τότε βόηκε πολύ συμπαιθητικούς. Πως μπορούσε λοιπόν να στενοχωριέται τόσο πολύ μεσα σ' αυτή την πόλη, που σάς έφερνε τόσο συσικά στη γαλήνη, στη ρέμβη, στην ευχαρίστηση να ξη κανείς μακριά από κάθε θόρυβο!

Δεν επέστρεψε στο Παρίσι παρ' μονάχα την επομένη το βράδυ, πολύ εύχαριστημένος για το ταξιδάκι του αυτό. Κι' όταν ή γυναίκα του τον ρώτησε τρυφερά, γεμάτη σπα-γική άνησυχία, πως πέρασε σ' αυτό το πλη-χτικό ταξίδι στην επαρχία, εκείνος της άπο-κρίθηκε:

—Φοδούμαι πολύ, καυμένη μου Μάρθα, πως θ' άναγκασθώ από τώρα και στο εξής να πη-γαίνο κάθε μήνα μερικές μέρες στη Λιονβίλ.

—Μά τί να κάνεις εκεί πέρα; φώναζε κεί-νη σαστισμένη.

—Διά να επιθεωρώ τα συμφέρετά μου, ά-ποκρίθηκε εκείνος με σπουδαιότητα.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΖΑΛΟΥ

TIK - TAK

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Ποτέ κανένας λευκός δεν κατόρθωσε να διεισδύση στα αυτοκρατορικά ανάκτορα της Κίνας. Η μόνη που είχε την τιμήν να προσκληθώ και να ζήση επί αρκετών χρονών διαστήματα στο παλάτι, ήτο μια Αμερικανίς ζωγράφος, ή Μις Κάρλ, ή οποία έγραφε ένα αρκετά ενδιαφέρον βι-βλίον για τα έθιμα της αλλής του ούρα-νου κράτους και την ζωή της Αυτοκρα-τείας.

Στα 1905 ή Μις Κάρλ εύρίσκετο στην Σαγγάι, όταν πήρε μια πρόσκλησι από την Αμερικανική πρεσβεία να παρουσιά-σθι στο Πεκίνο. Η αυτοκράτειρα άντι-παθούσα, ακολουθούσα το παράδειγμα μερικών άλλων ενδόξων βασιλισσών, κυ-βερνούσε μόνη της την άχανή αυτοκρατο-ρίαν θέλοντας να φθάση στο ύψος των δυτικών μοναρχών, έπεθύμησε ξέσπεν-α κίπτε να ζήση κι' εκείνη την ζωή της απομακρυσμένης Εξοχής. Αυτή ή επιθυ-μία της όμως δεν ήτο παρά μια άπλη πε-ριέργεια, που της πέρασε γρήγορα και έ-πέστρεψε πάλιν στής παλαιές της συνή-θειες. "Ότο άλλως τε τελευταία μονό-χης που βασίλευσε πραγματικώς στην Κί-να, γιατί τρία έτη μετά τον θάνατόν της άνεκρήχθη ή Δημοκρατία.

Η επιθυμία της Αυτοκράτειρας ήτο να κίμη την προσωπογραφία της ένας Εύ-ρωπαίος καλλιτέχνης και όταν έμαθε ότι μια διάσημος ζωγράφος ταξιδεύει στο κράτος της, έσπευσε να την καλέσει. Προ-τιμούσε να χρησιμεύση ως μοντέλλο σε μια γυναίκα, παρ' ό' έναν άνδρα.

Η Μις Κάρλ λέγει ότι αυτή ή γυναί-κα είχε ένα χαρακτήρα ενεργητικό κι' ότι ήτο γεννημένη για να κυβερνά. "Έχει δι-απύρση για κείνην της καλλιτέρας ανα-μνήσεις και όμιλει με συγκίνησιν για την καλίστην της.

Αυτή ή αυτοκράτειρα, που είχε πιά πολ-λούς υπηκόους και κράτος μεγαλύτερο ά-πό κάθε μονάρχη της Εξοχής, δέχθηκε την Αμερικανίδα με τόσο καλωσύνη και χωρίς καμιά έπιστημότητα, σαν να ήταν ή πιά άπλη άσπι, της Νέας Υόρκης. "Ό-ταν έμαθε ότι ή ζωγράφος ήτο όρφανή, της έλε:

—Εγώ θά είμαι ή μητέρα σου. Μην σπείσας για το μέλλον σου. Εγώ θά φρονίσω να σε κάνω εύτυχισμένη.

Της έδωσε ένα δολόχληρο παλάτι, και έθεσε στη διάθεσί της μια δολόχληρη στρα-τιά από τριακόσιους υπηρέτας. Είς την Άπω Ανατολήν ή άξία των προσώπων λαμράζεται από το προσωπικόν που έ-χουν στην υπηρεσία τους και κανείς δεν μπορεί να φαντασθώ ως που μπορεί να φθά-σώ ο αριθμός των υπηρέτων, γιατί ο κάθε ένας προσρίζεται και διά μίαν ιδιαι-τέραν υπηρεσίαν. "Ο ένας π.χ. θά πλένη-α τα πιάτα, ο άλλος θά τα σκουπίζη, άλλος γιά τα ποτήρια, και τέλος χρειάζεται έ-νας ιδιαίτερος υπηρέτης για κάθε κρε-βάτι, που πρέπει να διερθώνη.

"Αφού ή Μις Κάρλ εγκαταστήθηκε στο

παλάτι της και επιθεώρησε το στράτευμα των υπηρέτων της, άναγκάστηκε να κά-βεται άεργη επί μήνες και να περιμένη ν' άρχιση την προσωπογραφία της αυτο-κρατειρας. Γιατί στην Κίνα αυτό θεωρεί-ται υπόθεσι του κράτους και έποε να έξετασθώ το ζήτημα σοβαρώς. Πρώτον έ-να συμβούλιον από άστρολόγους έξήκισε το όροσκόπον της Μις Κάρλ, για να έ-δωγ έάν το πνεύμα που έκαυδνίεζε τη μοί-ρα της μπορούσε να συμμορφώ ή μ' εκείνο που προστάτευε την αυτοκράτειρα ή αν α'τό μπορούσε να την βλάψη. Τέλος, έ-ταν οι σοφοί έξήλυσαν ότι μπορούσε χω-

Ο Ουράνιος Βωμός.

αίς κίνδυνον να πικισάση την έ'σαν, μα-λ' έβησαν οι γενηάντες του πλάσιος για άπυρρίστων που διαμέρισμα θά ήσαν το-πιά κατέλλητο για την εργασία της καλ-λιτέχνιδος. Και τέλος τρίτον συμβούλιον καθήρισε τας όρας και τας ήμέρας της εργασίας. Η Αυτοκράτειρα άναγκάστηκε τόσο πολύ από την εργασία της Μις Κάρλ, ώστε μετά παρέλευσιν πολλών έ-τών της ζήτησε να της κίμη ένα δούτε-ρον πορτραίτον. Και οι δυο αυτές προσω-πογραφίες στολίζουν ακόμη ως σημε-ρά την σάλλα του θεινού ανάκτορου. Και στής δυο εικόνες ή αυτοκράτειρα εικονί-ζεται καθισμένη στον θρόνο της με έπισπ-μον στολήν και φορτωμένη με κοσμήματα. Ενώ ή Μις Κάρλ ζωγράφισε, ή αυτοκρά-τειρα την έρωτούσε διαρκώς για την πα-τρίδα της, για τα έθιμά της και για την ζωήν των λευκών γυναικών. Η κινέζικη έθιμοτυπία δεν της επέτρεψε ποτέ να έδω-τους δρόμους του Πεκίνου. Κυβερνούσε την πελώρια αυτοκρατορία της χωρίς να έχη ποτέ έπισκεφθώ καμιά πόλη του βα-σιλείου της. "Ότι ήφερε τα είχε μάθει έξ-άκοψης από τους μανδαρίνους της. "Όταν διέσχιζε την πρωτεύουσα, μια φορά τον χρόνο, για να πάγη με τον νεαρόν αυτο-κράτορα στον βωμόν του Ουράνου, ή στα θεινά ανάκτορα, δεν έπρεπε να έδω κα-νέναν από τους υπηκόους της. Δρόμοι και δρομάκια ήσαν όλα έρημα από την προηγούμενη βραδυά. Οι Κινέζοι ήξεραν

ότι κάθε απόπειρα για να έδωγ τους βα-σιλείς των ήτο άμαρτία που πλήρωναν με την ζωήν των. Η αυτοκράτειρα, άκο-λουθούμενη από τήν λαμπράν της συνο-δείαν, προχωρούσε σαν φάντασμα μέσα ά-πό τους έρημους δρόμους και για να έχη κάτι το πιά φαντασιώδες αυτή ή διέλευ-σις, ύπηρέται των άνακτόρων ήσαν κρυμ-μένοι μέσα στα δένδρα ή στας στέγας των σπιτιών και έρραιναν διαρκώς κίτρινα ή κόκκινα πέταλα ρόδων, τα συμβολικά χρώ-ματα του ουράνιου κράτους.

Γι' αυτήν την γυναίκα, την μόνην κυ-ρίαρχον πεντακοσίων εκατομμυρίων άν-θρώπων, ή μεγαλύτερα διασκέδασις ήτο να κρύβεται το πρωί πίσω από ένα παρά-θυρο χωρίς να την αντίληφθω κανείς, και άπ' εκεί να παρατηρή το κατώτερον προ-σωπικόν της αλλής της, που μετέφερε εις τους όμους σάκκους και πανέρινα φορτω-μένα με τρόφιμα. Κατ' αυτόν τον τρόπον μπόρούσε να έδω και άλλους άνθρώπους, εκτός από τα πρόσωπα που είχε στην ά-λή της. Αισθάνετο μια ιδιαίτερα συμπά-θεια και θαυμασμό για την Βασίλισσα Βι-κτώρια της Αγγλίας. Οι ύπουνοί της και οι διπλωμάται της έκαμαν να γυρί-σχη την ύπαρξιν αυτής της αυτοκράτειρας, που κυβερνούσε όπως κι' αυτή την άλλη άκρη του κόσμου. Κατά βάθος όμως έπί-στευεν ότι εκείνη ήτο άνωτέρα από την αντίπαλόν της. Οι σοφοί της χώρας της έλεγαν ότι το ουράνιον κράτος κατέχει το άνωτερον σημείον της γήινης σφαίρας και ότι ή δυστυχισμένη Εξοχή, κραιναμένη στής πλάγιες, κατορθώνει με πολλή κόπο να συγκρατήται βασταζόμενη από την Κί-να να να μιά καταρρεούσα εις το άπειρον...

"Αλλά όπως κι' αν είχε το πράγμα, ή Βι-κτώρια ήταν ή μόνη γυναίκα εις τον κό-σμον των λευκών που μπόρούσε να παρα-όληθώ με το ιερόν της άτομα. Σ' εκείνην άνήκαν ή μικρές νηίδες που επέπλεαν στον άνακτόν κι' έδωζαν σύνεφα από ά-σπρο καπνό. Σ' εκείνην άνήκε έπίσης ένα μέρος της Ασίας της Αφρικής και α' Ιν-δία, που ήταν το πιά πικνοκατοικημένο μέρος ύστερα απ' την Κίνα και ή Ούρα-νία Κάρλ δεν μπόρούσε να καταλάβη πως μια τόσο μεγάλη βασίλισσα μπόρούσε να βγαίνει με τα πόδια μέσα στους δρόμους, γερμάτους από κόσμο, και να ταξιδεύη χω-ρίς μεγάλη συνοδεία, σαν καμιά νοικοκυ-ρόδω του Πεκίνου.

Είπα: βεβαία πως ζή έτσι; ρωτούσε την ζωγράφον, ή μήπως με γέλασεν;

Η Μις Κάρλ ήταν για κείνη ή προσω-ποποίησις της λεκής φύλης και ή συμπά-θεια της προς εκείνην ήτο άπερίοριτος. Την κράτησε κοντά της ως τα τελευταία έτη της ζωής της και ή καλλιτέχνης αυτή έτρεφε πραγματική στοργή για την αυτο-κράτειρα. "Ακόμη και μετά τον θάνατόν της εξακολουθεί να μένη στο Πεκίνο αν-καί θλα τα πρόσωπα της αυτοκρατορικής έσχής έχουν εξαφανισθώ.

Χτύπα, δοξάρι μου, και χτύπε
ο κόσμος γίνεται από μένα
μέσα στα χέρια μου τα δυό !
"Ω, γέννα, γέννα !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

"Ένα από τα βράδια της περασμένης
δομάρδας τ' όμορφο φεγγάρι μ' έτράδη-
ξε στις απόμερες γειτονιές της "Αθήνας
και μ' έφερε έξω μακριά από τον θόρυβο
στά Κάτω Πετράλωνα.

"Η συνοικία αυτή για μένα κρύβει ένα
ξεχωριστό μυστήριο, γιατί σ' αυτήν ζουν
οί πειο μυστηριώδεις άνθρωποι της σφαί-
ρας μας, οί Τσιγγάνοι, που περιπλανώμε-
νοι διαρκώς σκορπίστηκαν σ' όλα τα μέρη
του κόσμου και ζουν ξέγνοιαστοι μια ζωή
περιεργή.

"Όλοι μας ξέρουμε τους Τσιγγάνους με
τις ιδιόρρυθμες ντυσιές και τα μελαφά
πρόσωπα κι' οί περισσότεροι υπέστημεν
στό δρόμο και στα διάφορα κέντρα που
γυρίζουν τας ένοχλήσεις των είτε με τις
άγριοφονάρες των διαλαλώντες τα προ-
όντα των, είτε με τας παρακλήσεις των
να μάς πουν αντί λίγων δραχμών κι' ενός
τσιγγάρου τ' γραφτό μας κι' ακόμα αν δ...
Ρωμαίος ή ή "Ιουλιέττα μας, μάς αγαπά.

Ποιοί όμως είναι κατά βάθος; Ποιά
είναι ή ιδιαιτερότητά τους; Πώς τα περ-
νούν κάτω από τις πρόχειρες καλύδες των
και τις μυριοπαλωμένες σκηνές τους;

Αυτά είνε πράγματα που ξέρουν μόνο οί
"Ιδιοί. Και αυτός είναι ο λόγος που χωρίς
να υπολογίσω τον τρομερό κίνδυνο να
διαμελισθώ από τα μακροσκυλά τους ζή-
τησα να περάσω τα σύνορα και να υπώ
στά άδυστά τους.

Είναν χίλιες φορές προτιμώτερο να πέ-
σετε σέ χέρια συμμορίας Βουλγάρων Κο-
μιτατζήδων παρά να δοκιμάσετε τα δόν-
τια των κερβέρων αυτών.

Δυστυχώς όμως αυτά τα σκέφτηκα πο-
λύ άργά. Βοισκόμουνα πειά μεταξύ των,
στην διάθεσι των δοντιών των.

Νά υποχωρήσω δεν ήταν καθόλου τι-
μητικό. Νά προχωρήσω ήταν πολύ τολ-
μηρό.

Τά μουγκικά των σκυλιών σέ κάθε
μου κίνησι, κάθε μου βήμα μ' έκαναν να
μένω καρφωμένος, ακίνητος στη θέσι μου
και να περιμένω τ' μοιραίο.

"Υστερα, διάβλε, κάποιος θά περνού-
σε να με βγάλει από τ' αδιέξοδο. Κάποιος
Τσιγγάνος θά γύριζε να ξεκουράσει τ' ο-
κορμί του στη σκληρή και όγρη ψάθα του.
Και να που δεν έπεσα έξω.

Μια όμορφη λυγρή μπρουτζόχρωμη

"Η Έλθα - Λέιτσα — ή όρθια στη δευτέρα σειρά δεξιά—μέ άλλες τσιγγάνες και τσιγγανόπουλα.

κόρη της Βοημίας με τ' σακκοδλι των
πραγματιών της επ' ώμου πλησίασε. Τήν
σταμάτησα και τήν παρακάλεσα να ά-
πομακρύνει τα σκυλιά και επί άμοιθή και-
νουργούς και διά πρώτων φοράν κυκλοφο-
ρούντος πεντραδράχμου, άπαστράπτοντος
κέρματος, να με οδηγήσει εις τα ένδοτερα.

"Έτσι κατώρθωσα να βρεθώ σέ λίγα
δευτερόλεπτα ανάμεσα στα τσαντήρια των
τριγυρισμένων από ούλαιών τσιγγάνων πά-
σης ηλικίας και φύλου.

"Η πρώτη έντύπωσις όμως με άπογοή-
τευσε. Πελώριες φωτιές δώ κ' έκει, δια-
ταγή της άστυνομίας, έγλυφον ήδονικά τ'
άχρηστα και περιττά προς άποφυγήν έπι-
δημίας. Σόλλες καυμένες, κόκκαλα, κου-
ρέλια, καουτσούκ και βτι άλλο μπορείτε
να φαντασθήτε ήταν μαζεμένο κάτω ά-
πό της πυρίνης έκείνης γλώσσας που σκορ-
πούσαν ένα άποπνιχτικό καπνό και ανάδι-
ναν μια φριχτή μυρουδιά. Έδω όμως ά-
φείλω να όμολογήσω ότι αν ή διαφραγή
μου δυσχερεστήθηκε, δεν συνέβη τ' ίδιο
και με τήν βρασί μου, μολοντί τα μάτια
μου άρχισαν να δακρύζουν από τ' καπνό.

Τ' όθεαμα ήταν ύπεροχο. Για φαντα-
σθείτε εικόνα!... Τσαντήρια, τσαντήρια,
πολλά τσαντήρια σκορπισμένα όδοθε κειθε
κάτω από τ' άργυρο φεγγάρι και κάτω ά-
πό αυτά φωτιές, πολλές φωτιές να τους
δίνουν ένα μαυροκόκκινο χρώμα που με
τόν άέρα τότε δυνάμωνε και τότε άδυνα-
τούσε.

Κι' ανάμεσα από αυτά όλα, τσιγγανο-
πούλες με ιδιόρρυθμα κουστούμια να περ-
νούν σάν σκιές, να τις διαλέχωνται λεβεν-
τόχορμοι άτσίγγανοι κι' ύστερα παιδάκια
ήμυιμνα να τρέχουν, να γελούν και να
κλαίουν.

Μαζύ δέ με τ' αγγύσματα των σκυ-
λιών να φθάνουν σ' αυτιά σας και τρα-
γουδιών σκοποί, πρωτότυποι, βαθεία ρω-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΣΙΓΓΑΝΩΝ ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

"Ένα βράδυ στο βασίλειο των τσιγγάνων.—Τ' έρωτευμένο βασιλέ-
ριζουν οί τσιγγάνοι.—Τί πιστεύουν.—Οί άνθρωποι που δεν βρίσκουν
πεπρωμένον των ανθρώπων.—"Ένας βασιλιάς που άλλάζει ύψηλούς
στέμματα του.—Βασιλιάς, δικαστής

μαντικοί, άλλόκοτοι, πνιγμένοι στους λυγ-
μούς ήχους ενός κάποιου τσιγγανικού ό-
ξαριού!...

Δεν είναι όμορφη μια τέτοια εικόνα;
Δεν μπορείτε να τ' άνοιξητε !

Τ' όβολι μου έκανε έξαιρετική έντύπω-
σι και ρώτησα μια άπ' τής γυναίκας πού
έπαίξε.

"Α! έκανε, άφησέ τον αυτόν. Είναι
δ γυιός του άρχηγού μας, ο Ραζής Σάν-
τας. Νέο κι' όμορφο παλληκάρι... Μά έ-
ρωτευμένο και ρωμαντικό.

"Ο γυιός του άρχηγού τους! Νά και
που θάθελα να μάθω και τήν ξαναρώτησα.
Εν ή άλλες άρχισαν να φεύγουν.

Τής φάνηκε περίεργος ή έρώτησί μου.

—Και βέβαια κάθε καραδών έχει τόν
άρχηγό του, όπως κάθε κράτος έχει τόν
βασιλιά του ή τόν πρόεδρό του. Και ή άρ-
χιηγός μας δεν διαφέρει πολύ από τούς
βασιλιάδες. Με μόνη τή διαφορά ή έ-
μεις έχουμε κάθε έλευθερία, γι' αυτό δεν
θ' αλλάξουμε ποτέ τ' ο πολιτεία μας.

Φαίνονταν έξυπνη γυναίκα.
—Χάρισε μου τ' όνομά σου, κοπέλα
μου...

—"Έλθα με λένε οί σύντροφοί μου κι'
όσο έχουν λόγους να μη με φωνάζουν ά-
λοιώς. Μά Λέιτσα είναι τ' πραγματικό
μου!

"Η περιέργειά μου είχε κορυφωθεί και
άκουγα τήν "Έλθα—Λέιτσα να μιλά...

—Μά σά θέλεις να μάθης, μου είπε, έ-
λα στη σκηνή μου να σοι ψήσω καφέ και
να σοι πω και τ' όπερωμένο σου. "Υστερα
θα σοι άπαντήσω σ' όλα σου τ' έρωτήμα-
τα. Σα έννοείται δεν κρύβει ή φυλή μου
"Έλα έμεις δεν παρεξηγούμε.

Τήν άκολούθησα στην σκηνή της και
για να πετύχω τόν σκοπό μου τήν άφρα-
πρίν από κάθε κουδένα να μου πω
τ' ό γραφτό της γραμμές της παλάμης
μου.

Χωρίς ναχω καιμιά έμπιστοσύνη στη
προφητεία των τσιγγάνων και με κίνδυ-
νο να χαρακτηρισθώ καθυστερημένος πρό-
πει να σάς πω πώς τήν τσιγγάνα μου τήν
πίστεψα, γιατί μου είπε τέτοιες αλήθειες,
που μου άνέτρεψαν όλες τής πεποιθήσεις:
ήλικία, όνόματα, μεγάλες πόρτες, μικροί
άνθρωποι, περασμένες τιμές και κλάω
καί... καί... καί... που δεν μπορώ να σάς
τά πω !...

Σάν τελείωσε τή ρώτησα πώς τά ξέρει
όλα αυτά. Χαμογέλασε ειρωνικά, έκρυψε
στη παλάμη της ένα είκοσάδραχμο που
της έδωσα, τράβηξε μια ρουφηξιά από τ'
τσιγγάρου της και μου άπάντησε:

—"Η τσιγγάνες μόνο μια δουλειά ξέ-
ρουν. Νά λένε τή μοίρα. Και από τή με-
γάλη πείρα που έχουν αποκτώνε μια τέ-
τοια ψυχολογική δύναμη που άρκεί να ρί-

ζουν μια ματιά σ' έναν άνθρωπο, και με
πέντε έρωτήσεις που θά του κάνουν χωρίς
να τ' καταλάβη, θά καταλάβουν ολόκλη-
ρη τή ζωή του.

"Έτσι είναι. "Όσο καταπιάνεται κανείς
περισσότερο μ' ένα πράγμα τόσο καλλί-
τερα τ' κατέχει.

—Δεν μου είπες, "Έλθα—Λέιτσα, τί
άνθρωπος είναι ο άρχηγός σας, αυτός ο
πρωτότυπος βασιλιάς;

Και ή όμορφη τσιγγανοπούλα μου είπε
όσα ήξερε και δεν ήξερε για τόν ευτυχή
αυτόν θνητό που, επί του παρόντος τούλά-
χτον, δεν κινδυνεύει να χάσει τ' στέμματα
του:

—"Ο βασιλιάς μας, όπως τόν λές, και
ο άοννός μας, όπως τόν θέλουμε έμεις,
είναι ένας άνθρωπος σάν όλους μας. Παί-
ζει βιολί, φτάνει μαγγάλια καιφουφούδες
και λύνει τις μεταξύ μας διαφορές. Πού
και πότε γεννήθηκε δεν ξέρω. Θυμάμαι ό-
μως πως δεν ένει και πολλά χρόνια που
μάς διευθύνει, ξέρω πως πρώτα ήταν άρ-
χιηγός μιας άλλης φυλής. Είναι πολλά
χρόνια. Μά πέθανε ή γυναίκα του και ά-
πό τή λύπη του άφησε τ' καραβάνι του
για να άκολουθήσει τ' δικό μας. Είναι δι-
καιος, καλός και τόν αγαπούμε. Τά παλ-
ληκάρια μας λένε μάλιστα πως για να τόν
εγχαριστήσουν θά δοκιστούν πίστιν στο
γυιό του τόν Ραζή Σάντα και θά τόν κά-
νουν άρχηγό τους όταν ο καλός μας άρχη-
γός ξαναγυρίσει στη γή που τόν έγέννησε!

—Δεν μου λές, "Έλθα—Λέιτσα, τί
θρησκεία έχετε σεις; Ποιό προφήτη πι-
στεύετε;

"Η Λέιτσα σ' αυτό τ' σημείο με τήν έ-
ρώτησί μου σά να στενοχωρήθηκε και δεν
θέλησε να μου άπαντήσει.

—Τί σ' ενδιαφέρουν αυτά τ' πράγ-
ματα;

—Δεν είναι κακό αυτό... Για λέγε...

—"Εμείς πιστεύουμε σ' όλες τής θρη-
σκείας του κόσμου κατά τής περιστάσεις
και σ' όλους τούς προφήτες. Στη πραγμα-
τικότητα όμως ή φυλή μας τούλάχιστον
πιστεύει μόνον στη φύσι. Προφήτη δεν έ-
χουμε κανένα. Πιστεύουμε πως ή ζωή άρ-
χίζει από τή μέρα που ο ήλιος θά πρωτο-
γαϊδεύσει τ' σώμα μας και τελειώνει με τ'
καποθέτημα των αυτών τής πρώτης μυ-
ρας στα ρουθούνια μας.

"Έκανα πως δεν καταλάβαινα τή σημα-
σία των λόγων της.

—Αηλαδή; Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις
να πη μ' αυτά, για εξήγησέ μου;

—Αηλαδή να. Θέλω να πω πως πιστεύ-
ουμε, ότι ο άνθρωπος δεν ζή ύστερα από
τ' θάνατο, όπως πιστεύετε σεις!... Γι'
αυτό μάς βλέπετε να γυρνάμε σ' όλη μας
τ' ζωή και να μην θέλουμε ποθενά να
σταματήσουμε. Βλέπουμε τή ματαιότητα,
κι' αυτό μάς είναι άρκετό για να μη μάς

κάνει για τίποτε, για τίποτε, όρεξί.

Ζούμε γιατί βρεθήκαμε στη ζωή κι' έρ-
γαζόμαστε στα εύκολα επαγγέλματά μας
για να μην πεθάνουμε τής πείνας. "Όλη
τή μέρα γυρίζουμε και τ' όβραδυ κουρα-
σιμένοι μαζεύομαστε όλοι έδω κάτω και
τρώμε, βτι πρόχειρο βρούμε!...

Πόση διαφορά έχουν αυτοί οί άνθρωποι
από μάς, αλήθεια! Άλλά άς φερθώ ά-
κόμη τή τσιγγάνα μου:

—Δέ μου λές τώρα για τής αγάπης σας
για τούς γάμους σας.

—"Εμείς, συνεχίζει ή "Έλθα—Λέιτσα,
δεν παρεξηγούμε, όπως σοι είπα... "Ανα-
πάζ ένα κορίτσι; τ' παντρεύεσαι. Αηλαδή
φτάνεις οίκογένεια μαζί της χωρίς πα-
πάδες και ψαλτάδες. Πλενάνει ένα βράδυ
και ο γάμος γίνεται. Και από τήν άλλη
μέρα άρχίζει πάλι ο άγώνας για τή ζωή.

"Εοράζονται σάν πρώτα οί παντοειμέντοι
άνδρες και γυναίκες και δεν συναντιώνται
παρά μόνο τ' βράδυ στη σκηνή τους...
"Όταν δέ καιμιά φορά ο γαμπρός βρε-
σθή τήν νύμφη, χωρίς διατυπώσεις παρου-
σιάζεται στον άοννόν τ' ανακώσει και ο
γάμος διαλύεται. Αυτό όμως γίνεται σπάν-
ια σέ μάς, γιατί οί δικοί μας γάμοι δεν
γίνονται παρά μόνο από άνάτη. Και οί
τσιγγάνοι έέρουν να αγαπούν και σάν ά-
γαπήσουν διατηρούν μέχρι τόν τάφο τήν
αγάπη τους.

Δεν είχα τίποτε άλλο να ρωτήσω. "Ο,
τι ήθελα να μάθω μου τ' ό είπε ή Λέιτσα.

Κι' έφυγα ζηλεύοντας τούς ευτυχίμε-
νους αυτούς ανθρώπους για να γυρίσω με-
ταξύ των άλλων τής φυλής, τ' ο μετα-

Μία άναμνηστική φωτογραφία των τσιγγάνων που έπεσεφθ' ο κ. Σχλα-
βος από τήν Τουρκία.
(Η φωτογραφία αυτή όπως και ή άλλη έδόθησαν προς δημοσίευσιν εις τ' "Ε-
Τα" από τής "Έλθας—Λέιτσας)

—"Η κόρη της Γκλόρια Σδάνσον είναι
ένα χαριτωμένο κορίτσακι όκτώ έτών,
που έχει τ' μάτια, τ' δέρμα και τήν μα-
γευτική έκφρασι τής μητέρας της. Έχει
θαυμάσια ξανθά μαλλιά και δεν θά φα-
ν' παράξενο σέ κανένα αν μετά δέκα
χρόνια άκολουθήσει τ' στάδιον τής μη-
τέρας της και αναδειχθή μεγάλη καλλι-
τέχνης.

—"Ο Τσάρλι Τσάπλιν απέφασσε να
γυρίσει μίαν ταινίαν στ' Αλγέρια. Για
αυτό τ' σκοπόν έστειλε τόν αντιπρόσω-
πόν του Τσάρλι Ρομπίνσον στην "Αμερι-
κή να φροντίσει να μεταφέρη τ' όστούντιο
που έχει στ' Χόλλυγουντ από τ' άλλο
μέρος του "Ατλαντικού.

—"Εφέτος ή άνοιξίς ήτο έξαιρετικά
βρογερή στ' Χόλλυγουντ. "Επί δύο έβδο-
μάδας έδραχε εξακολουθητικώς και οί
μηχανικοί τ' ο ήχητικού έπωφελήθησαν
των άτμοσφαιρικών συνθηκών για να
πλουτίσουν τήν ήχητικήν συλλογήν των.
"Έκαμαν μεγάλα πλάτ-φόρμ που τ' έ-
στρωσαν με τσιμέντο, με κεραμίδια φιλά,
φύλλα άκόμη και με φιλό όχρτο και τ' α-
μικρόφωνα άκούουν και άναγκάζουν τ'
τραγουδι τής βροχής επάνω σ' αυτές τις
διάφορες σκέπες. "Έτσι όταν έλθη ή ξε-
ρά έποχή θά μεταχειρισθόν αυτές τις
πλάκες για να έχουν πιδ μεγάλη ποικι-
λία στις ήχητικές ταινίες.

—Λέγεται, ότι ή Γκρέτα θά γυρίσει έ-
να άκόμη φιλμ για τήν Μέτρο και ύστε-
ρα θά άποτραβηχθή για πάντα στη Σου-
ηδία.

Δεν είναι μυστικό για κανένα, ότι ή
Γκρέτα δεν ήτο ευτυχής στην "Αμερική
και δεν μπόρεσε να εξακληματισθή στ' ο
Χόλλυγουντ.

Ξισό, τής βελγίνας και των εκατομμυρίων.

Μά για πές τε μου, δεν θά προτιούσα-
τε χίλιες φορές να ζήτε τή ζωή τους, γ'
άπολαμβάνετε εκείνο που αγαπάτε χωρίς
να βρίσκετε τραγικά σημεία στη ζωή;

ΑΓΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛΑΡ...

σκληρές για σας, κύριε Τζόρνταν. Θέλετε να σας συνδέσω;
—Ναι, συνδέστε με άμεσα.
—Επειτα από μια στιγμή μια άλλη φωνή ακούσθηκε:
—Σεις είστε, κύριε Τζόρνταν;
—Μάλιστα, εγώ. Σεις είστε, κυρία Ντάνεϊ;
—Για όνομα του Θεού, έλατε άμεσα....
Σε μια μικρή επαύλη του Σέβερν, μεταξὺ Μπη κονσουλ και "Αμερσαμ..."

Πίσω από τη φωνή της άκουγότανε περικοί παράξενοι και ακατανόητοι κρότοι, σαν να χτυπούσε κάποιος δυνατά την πόρτα. Μαζί με τα τελευταία της λόγια ακούσθηκε και ο κρότος μιας διαρρήξεως.
—Κύριε Τζόρνταν!... έφώναξεν η γυναίκα. Βοήθεια!... είναι δ...
"Η λέξεις που προσπαθούσε να προσφέρει

Ο Τιμ σκέφτηκε και θυμήθηκε ότι...
(Είχον από την συνέχεια του παρελθόντος τεύχους)

πνίγηκαν μέσα στο λαμό της. "Ο Τιμ άκουσε το ακουστικό να πέφτει από τα χέρια της και να χτυπή στον τοίχο. "Επειτα κάποιος το σήκωσε και το έβαλε στη θέση του, αλλά εν τω μεταξύ ο Τιμ άκουσε της σπαρτακτικές φωνές της γυναίκας που έπαιλε προφανώς.
"Ο άρχιανκρίτης Κόουλεϊ, στον οποίον ο Τιμ έσπευσε άμεσα να διηγηθή τηλεφωνικώς τα διατρέξαντα, έδειξε μεγάλην έτοιμότητα δράσεως.

"Ετοιμασθήτε άμεσα, είπε. Θα στείλω από το ξενοδοχείο σας ένα αστυνομικό αυτοκίνητο και μερικούς άνδρες. Δεν θα έχετε αντίρρηση να πάτε μαζί μ' αυτούς στο Σέβερν....

Το αυτοκίνητο έφθασε πράγματι σε λίγο και ο Τιμ χωρίς χρονοτριβή ανέβηκε επάνω. Ενώ έτρεχαν όλοταξώς προς το Σέβερν, ο άξιωματικός που ήταν επί κεφαλής των αστυνομικών έπιασε κουβέντα με τον Τιμ.

—Θα ξέρετε βέβαια έναν τύπο που λέγεται Χάρρυ Στόουν ή Φάντιν;
—Ναι, τον είχα γνωρίσει στη Νότιο "Αφρική....

—Λοιπόν φαίνεται ότι ο άνθρωπος αυτός είναι τώρα εκατομμυριούχος... Κάποιος θεός του πέθανε στην Αυστραλία και άφησε αυτόν ως μόνον κληρονόμο μιας περιουσίας, που ύστερα της τριακόσιες γιλιάρδες λίρες... "Αλλά έχει γίνει άφαντος από το Λονδίνο εδώ και κάμποσο καιρό και δεν κατορθώνουμε να τον βρούμε πουθενά.

—Περίεργο, επιθύρουν ο Τιμ.
—Είναι πράγματι περίεργο, είπε ο άξιωματικός. "Ο Χάρρυ Στόουν εφαρμόζει συνήθως μια μέθοδο άπατης με ένα ψεύτικο χρυσόχρυσιο. Εύρηκαμε ήδη μερικά θύματα του από την εποχή που ήταν στη Σκωτία και κατορθώσαμε να μάθουμε ότι είχε έλθει στο Λονδίνο επείτα. "Αλλά ξαφνικά μια μέρα έγινε άφαντος και από τότε δεν τον είδε κανείς... Καί έτσι τα εκατομμύρια του βέλου από την Αυστραλία μένονα χωρίς κληρονόμο!... "Εννοείται ότι και αν παρουσιασθή ο Χάρρυ Στόουν να χρειασθή να εξοφλήσιν πρώτα μερικούς έκκεμεις λογαριασμούς του με την δικαιοσύνη....

Είχαν φθάσει πια στο Σέβερν και δεν δυο κολοιθήκαν να αναγνωρίσουν την επαύλη, στην οποίαν είχαν εκτιμήσει η δραματική σκηνή. "Ηταν η μόνη άλλως τε μεταξὺ Μπη κονσουλ και "Αμερσαμ.

—Δεν θα είναι κανείς μέσα. Είμαι βέβαιος γι' αυτό, είπε όταν έστάματσε το αυτοκίνητο ο άξιωματικός.

Μερικοί αστυνομικοί επροχώρησαν με προφυλάξεις προς την κυρία είσοδο, ενώ άλλοι έσπευδαν να καταλάβουν θέσεις γύρω από την επαύλη. "Η έξοδος ήταν κλεισμένη και στο κτύπημα του κουδούνιου δεν απήντησε κανείς. "Η επαύλη ήταν πράγματι άδεια, όπως απέδειχθη όταν οι αστυνομικοί διέσχισαν την πόρτα. "Αδειο επίσης ήταν και το γκαράζ. Το μεγάλο αυτοκίνητο της κούσας δεν ήταν πια εκεί.

Το πρώτο πράγμα που είδεν ο Τιμ μπαίνοντας μέσα στο έργο σπίτι ήταν ένα γυναικείο καπέλλο ριγμένο στο πάτωμα, στη μέση ενός δωματίου που έφαινανε σαν κρεββατοκάμαρα. Μέσα στο δωμάτιο αυτό υπήρχαν ομεία πάλης. Κάποιος είχε παλαίσει άγνωστα μέσα εκεί μέσα. Το τηλέφωνο ήταν αναποδογυρισμένο επάνω στο τραπέζι και η κλειδαριά της πόρτας ήταν σπασμένη. Στο δωμάτιο αυτό είχε καταφύγει λοιπόν η κυρία Ντάνεϊ και του είχε τηλεφωνήσει, ενώ ο άνθρωπος που την κατέδιωκε προσπαθούσε να άνοιξη την πόρτα.

"Η συνέχεια της έρευνας δεν έφερε τίποτα άλλο αξιόλογο εις φώς. "Ηταν φανερό ότι ο Ντάνεϊ είχε φύγει εγκαίρως από εκεί, περνούοντας μαζί του την γυναίκα που είχε δοκιμάσει να τον προδοσώ... Ζωντανή ή νεκρή... Για το δεύτερο αυτό ο αστυνομικός άρχισαν να αναζητούν πολλοί όταν έλας η λεπτομερής έρευνα δεν απέκλεισαν πουθενά ούτε το παραμικρό ίχνος αίματος.

—Αυφαιώς, είπεν ο Τιμ, ο Ντάνεϊ θα έχη στην περιφέρειά του Λονδίνου ένα άλλο καταφύγιο σαν αυτό. "Ο Στόουν θα μπορούσε ίσως, αν έβρισκε, να μεί πη καί....

—Θα μπορούσε ίσως να μείς διευκολύνει στην περιτομή αυτή και η μέ... ή μες Γκρή αρ, που ήλθε μαζί σας από την Σκωτία, είπε ο επί κεφαλής των αστυνομικών. "Όπως πιστεύει ο κ. Κόουλεϊ, δεν αποκλείεται να είχαν ενοικιάσει ο Ντάνεϊ στον κ. "Αουράτ και κανένα άλλο σπίτι εδώ στο Λονδίνο.

"Ο Τιμ θυμήθηκε άμεσα ότι πράγματι η Μαίρη του είχε πη κάποτε ότι δ κ. "Αουράτ κρατούσε ένα διαμέρισμα και εις το Λονδίνο. "Εδίστασε λίγο στην Γκρή, αλλά έπειτα αποφάσισε να την ζητήσει τ' άμεσα στη τηλεφωνία. Συνεδέχη με το ξενοδοχείο Κάρλτον και έζητησεν την νέαν, αλλά η τηλεφωνήτρια του απήντησεν ότι είχε λάβει ρητή διαταγή να μη μεταβιβάσιν κανένα τηλεφώνημα στην μίς Γκρήαρ.

—Είναι ανάγκη, επέμεινεν ο Τιμ. Πρέπει να την ξυπνήσετε, αν κοιμάται....

—Δεν άπαντά κανείς από το δωμάτιον 907, ήλθε σε λίγο η απάντησις.
("Ακολουθεί)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ ΚΑΙ Ο ΚΥΡ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

—"Ο κ. διοικητής σας παρακαλεί να ντυθήτε και ναρθήτε στο Τμήμα άμεσως.
—Πολύ καλά.

Σε 20 λεπτά της ώρας βρέθηκα στο γραφείο του κ. Διοικητού Κ. Γ.

—Πρέπει, μου είπε, να καταβληθώ κάθε προσπάθεια για την ανάκλησιν της σπείρας που μ'άς έχει ρημάξει στην διαρρήξεις. Κάτω από κρατητήριο κρατείται ένας που είναι σάν τσάπας. Τον έζητουν όλοι οι βαθμοφόροι. Δεν όμολογεί όμως τίποτα. Δεν τον βλέπετε καί σεις;
—Μάλιστα, θα τον έζητάσω, απήντησα και μαζί με τον αστυφύλακα της υπηρεσίας κατέβηκα στο κρατητήριο, όπου ο κρατούμενος έκαιετο.

Τον έζητησα και τον όδηγησα στο γραφείον μου, προσποιόμενος ότι δεν τον γνωρίζω. "Αμα όμως μπήκε στο γραφείον, όπου τί φώς ήτο άρκετό, με κύτταξε κάπως περίεργα και στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ένας φόβος, ενώ τα άκρα του σώματός του άρχισαν να τρέμουν.

"Επειδή όμως η ανάκρισις θα ήτο κατ'άρχην προφορική και κατόπιν γραπτή, σηκώθηκα και βηματίζον έντὸς του γραφείου, του έκανα άποφύρως έρωτήσεις. Σε μια στιγμή ά συναισθησώ έβαλα το χέρι μου στην τσέπη του πανταλονιού μου και έβγαλα τα κλειδιά μου. Τον είδα να σωριάζεται στο πάτωμα και να γονατίζει.

—Μή, προς Θεού! μή, μή... θα τα μαρτυρήσω όλα! Βάλτε τα διαβολικά αυτά κλειδιά μέσα!

—Άχ!... άχ!... αυτό το κλειδί, ακόμη το κρατάς; ακόμη κρατάς τον μεγάλο αυτόν διάβολο, που τα γνωρίζει όλα;

Στο άκουσμα των λόγων του δεν άργησα να θυμηθώ όποια υπήρχεν η μαγική δύναμις που επέφερε την μεταβολήν του ανακρινόμενου, όστις απέτελε μέλος της τρομεράς σπείρας των διαρρηκτών, που είχε ξεσηκώσει όλόκληρη την αστυνομία στο ποδάρι.

Πως και διατί όμως έλασε την γλώσσάν του ο μυστηριώδης αυτός κακοποιός;

Πρό τριών ετών, με κανονική άδειαν, έπειτα από 5 ετών άπουσίαν, έφθασα στο χωριό μου με τον σκοπό να περάσω μερικές ημέρας στο σπίτι μου. Την επομένη της άφιξέως μου με έπεσε κέφθη και υπέβηκε τα σέδη του ο Δημοσθένης, ένας σεβαστός την όψη κύριος, τον όποιον η οικογένειά μου χρησιμοποίησε ως φύλακα σε ένα άπομακρυσμένο περιβάλλον από συνδεδενδα.

Σε μια στιγμή για ν' άστειευθώ με τον Δημοσθένη, που ό τίποτος του μου έκανε έμπιστην έντύπωσι, σε μία του έρώτησι του απήντησα ότι οι αστυνομικοί πάντοτε κατέχουν την κλειδα, ποικειμένον να διαλεκάνουν μια συνομιλία υπόθεσι.

—Δεν πιστεύω εγώ ποτέ ότι θα βρεθώ άνθρωπος να με κινή να πιστέψω ότι ένα κλειδί δύναται να έχη μαγική δύναμι!

—Εν πάσει περιπτώσει εγώ θα σε κάνω να πιστέψω, τοι είπα, ότι ένα κλειδί μπορεί να γνωρίζει τί κάνει ένας άνθρωπος....

"Επειτα από μερικές ημέρας, έρευνών, ανεκάλυψα τας έρωτικές διαθέσεις του Δημοσθένη ως και γενικώς όλας τας άσολίας του. Αί άσολίαι μου στή χωριό δεν ήσαν άλλαι από το κινήνιον και την συζητήσι στα μικρά κρηναίοντα. "Η πρώτη όμως άσολία μου ήτο η άποστολή μου να τοιλάριστον κατ'ό τι ήμουν έκάντης ημέρας.

Κάποια άπ' αυτές άπεφάσιμα κυνηγώντας, να κάνω μια επίσκεψιν του Δημοσθένη στο κτή να όπου έμενε. "Ετσι βρέθηκα περί την μεσημβρίαν έξω από τα περιφράγματα του περιβόλου, κατεσκόπισα και άντελήφθην τὸν Δημοσθένην κοιμώμενον κάτω από κάποιον δένδρο. "Αντί να τον ξυπνήσω, σκέφθηκα να κάνω μια μικρή έρευνα στον μικρό οικίσκο, ό-

στις έχρησιμοποίητο διά τας ανάγκας του κτήματος και των διαμενόντων εις αυτό. Κατ'ό την έρευναν διεπίστωσα ότι την ήμεραν αυτήν ακριβώς είχε λάβει χώραν κλοπή των σκύων που εφύλαττεν ο Δημοσθένης.

Τούτο διεπιστούτο εκ της άνευρέσεως όρισμένων μικροφωνιών, ειδών τροφής και ενός κουμπιού, όστις κατά τούδε ύπολογισμούς μου θα περιείχε περί τας 15 δραχμάς εις κέρματα.

Δεν χωρούσε άμφιβολία! Τό άδίκημα ήτο τετελεσμένον και αί ένδεξις εις χείρας των άρχών.... Είχε δηλαδή εύρεθί ή κλεΐς.

—Καλήμερα, κύρ Δημοσθένη.
—Καλήμερα, άφεντικό!

Δεν πιστεύω πως ένα άπλε κλειδί έχει μαγική δύναμι, είπε ο Δημοσθένης.

—Πως τα περνάς εδώ, Δημοσθένη;

—Καλά, πολύ καλά, άφεντικό.

—Δημοσθένη, έμεις οι αστυνομικοί έχουμε καίς καλές συνήθειες.

—Δηλαδή τί; με ρώτησε με περιέργεια.

—Νά, ύποπτεύομεθα όλον τον κόσμο!

—Τί πάει να πη με αυτό;

—Προτού να μπώ στο σπίτι ή στο κτήμα πρέπει να έξετάσω με το κλειδί τί γίνεται μέσα σ' αυτό. Τί κανείς σου έδω; Πως περνάς; "Αν είσαι τίμιος;

—Μπορώ να ιδώ αυτό το κλειδί, άφεντικό;....

—Μάλιστα, τοι είπα, και βγαίνοντας από την άλυσίδα ένα παλινέκλειδο του το έδωσα στα χέρια καί ύστερα μου το έπιστρέψε.

—Αυτό είναι άσέτο και πρέπει να είναι κανείς μεγάλο κορόιδο για να πιστέψη αυτά που λέτε.

—Πολύ καλά, κύριε Δημοσθένη. "Εχετε την καλοσύνην να το κρατήσετε σφιχτά στα χέρια σας πέντε λεπτά!

Το κράτησε στα χέρια του πέντε λεπτά, κατ'ό το διάστημα των όποιων εγώ έλεγα μερικές γαλλικές λέξεις. Μετά ταύτα το παρέλαβα και έξετάσόνάς το, άρχισα να λέω σκετικώς με τούδε έρωτας του Δημοσθένη. "Ενώ ένώ έλεγα ότι είχα άσθη, ο Δημοσθένης άρχισε νακοκινίζει και να φοβήται. "Εν τούτοις όμως κρατούσε τον έντονον του.

Τό κόλπο άρχισε να πιάνη!

—Δεν μου λές, κύριε, εδώ να κοιμάσαι σε έχον; ή να φυλάς το κτήμα;

—Νά φυλάω το κτήμα, απήντησε με φόβο.

—Τότε γιατί κοιμάσαι 24 ώρες το είκοσι-τετράωρον;
—Μά... μά...
—Τί μά... μά... χθές δεν κοιμόσουνα κάτω από τη σκυιά πέντε ολόκληρες ώρες;
Κόκκαλο ο Δημοσθένης.
Γόρλα το κλειδί άπ' το όπισθεν μέρος και το έζήτησα, ενώ έσκόπωνα ένα χαστούκι στον Δημοσθένη.

—Παλάνθρωπε, είσαι καί κλέφτης;
—"Ο-ο-ο-χι, άφεντικό...κό!...

—Τί όχι, βρέ! Θα σου πω και πόσα έκλεψες και τί έκανες τα χρέματα!...

Και για να μη τοι δώσω καιρό, άρχισα δηθεν το διάβασμα στο κλειδί.

—Τα χρέματα... άγόρασε ο Δημοσθένης τρέφιμα... και όσα επερίσσευσαν τα έχει....

—"Αυάν... αυάν! άφεντικό, να το πω έγω. Τα έχω στον κουμπιού και είναι δεκαπέντε δραχμές! "Αμάν, τί διαβολόκλειδο είναι αυτό! Πάω, πάω, ποτέ δεν πίστευα να γίνεται ένα τέτοιο πράγμα!...

"Η υπόθεσις είχε τελειώση! Τό κόλπο είχε επιτύχη θανυσία. "Επειτα από μια άπειλή, άνεγνώριστα από το κτήμα, βέβαιος ότι ή κατάσταση θα έδιορθώνετο. Φαίνεται όμως ό τι οι ύπολογισμοί μου δεν ήσαν άκριβεις, για τί την επομένη με το ήλι-βασιλέμα, πληροφόρηθηκα ότι ο Δημοσθένης, άντελήφθεις την τραγικότητα της καταστάσεως, άφρσεν ό τι βρήκε και έλαβε... άγνωστον διεύθυν-σιν....

Τό κτήμα έμεινεν άφύλακτον. "Ανθρωπος έστω και της ποιότητος του Δημοσθένη, δεν εύρίσκειτο εύκολα. "Απεφάσιμα λοιπόν να έκδιηθώ τον άνηφορίσαντα την μαγικήν μου ικανότητα κύριον. Καβαλικεύα ένα άλογο και όδωμ εις άνεζήτησιν του. Εδύνατο ότι είχα πληροφόρισε για την κατεύθυνσιν που πήγε καί μετά κουραστικό ταξείδι τριών ώρων τον άνεκάλεσα έτοιμον να κοιμηθώ σ' έναν κρηναίον.

—"Ατιμε! Δεν σου είπα ότι όπου και να τρέξω θα σε ανακαλύψω με το κλειδί!...

—"Ανός Θεού! ή μή με σκοτώσης, άφεντή!

Μετά μικράς διατυπώσεως με τον νέον έρωσθέντην του, άνεγνωσάμεν νύκτα για το ά-νόνημά μου. Τό έδαφος ήτο άνωμαλον, τό δέ άλογο άρκετά κουρασμένο, δεξιά και άριστερά, ήσαν θάμνοι. Στους όποιους εύκόλα ήδύνατο να κορυβή άνθρωπος, δεδομένου ότι τό σπώτος ήτο υπερβολικόν. "Εχον άπ' όσων μου όλα αυτά, έσκέφθηκα ότι έπρεπε να τον τρομοκρατήσω για να σώσω την κατάστασι.

—Πρόσσε καλά! Θα πηγαίνεις έμπρός και θα βαδίζεις, έφώνον δεν άκούς το πασόν γέλια άλτ! Μην αποπειραθής να κορυβθής, γιατί κρατάω στα χέρια μου το κλειδί και το πιστόλι... άκούς!...

—"Επισούς! έλα! έπισούς! έλα!

Αυτά ήσαν τα παρηγόριατά μου καθ' όλον τό τρώρον της έπιστροφής μας. Τέλος τα μεσάνυχτα έαυθάσαμε στο σπίτι όπου ο Δημοσθένης παρέδωκε τα κλαπέντα και έπειτα από ένα ύπνοδωμάτιον ήξιον των πρξ έξων του, διατάχθη ν' ανέλθη της περιφερείας της επαρχίας, αφού επί διάστημα μιας περίπου ώρας έτρεξε σαν τρελλός.

Ποds πλήρη εφαιρογήν της ποινής που τοι επέβληθη, εκράτησε το κλειδί πέντε λεπτά εις το χέρι του, για να έξετάσεται το πρόνυμα εκ μερούς του ύποφαινομένου. Τού έδόθη το σήμα άναχωρήσεως με μια πιστολί και έ-χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Από τότε τον έχασα. Έμαθα όμως από τον άγρονόμο της περιφερείας ότι την συνήτησε εντόν της έζωνος τρέποντα καί εις μάτην προσεπάθησε να τον πείση να βαδίση σφγ.

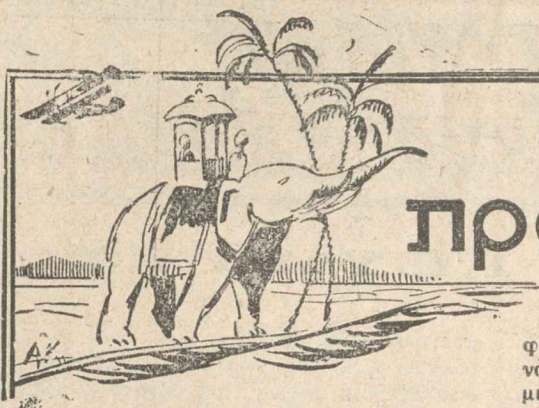
—Σέρεσι τί θα πη κλειδί; τον ρώτησε.

—"Οχι, απήντησεν ο άγρονόμος.

—Τότε άψφε με ήσουν να κάνω ότι είπε ο κ. Γ., γιατί κρατάει το κλειδί στο χέρι!

"Αργότερα τον ανήντησα, όπως είδατε, στο κρηναίον, όπου, έπαιρασμένος από την παννύχνη βανότητα του κλειδιού, όμολόγησε ότι ήτο μέλος της σπείρας των διαρρηκτών, της όποιας το μέλη ή καταδόσει του συνέληφθησαν. "Αν έπληγαν και άλλοι Δημοσθένεις, οι αστυνομικοί θα ήσαν Θεοί!...

ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

—NEON ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Μετά την αναχώρησιν της Βασιλίσσης 'Ελένης εκ Ρουμανίας και τὸ κατ' οὐσίαν δι' αὐτὴν τῆς μετὰ τοῦ Καρόλου, μίᾳ ἰταλικῇ ἐφημερίᾳ προαναγγέλει ὡς ἐπικείμενον τὸ διαζύγιον τοῦ τέως βασιλέως τῆς 'Ελλάδος Γεωργίου μετὰ τῆς 'Ελισσάβετ. Κατὰ τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν ἀφορμὴ τῆς διαστάσεως μεταξὺ τῶν βασιλικῶν συζύγων εἶναι ὁ σφοδρὸς ἔρωσ τοῦ βασιλέως Γεωργίου πρὸς μίαν ὡραιότατην 'Αγγλίδα ἡθοποιόν. 'Η τελευταία μάλιστα ἀπέκρινε χάριν τοῦ βασιλικοῦ τῆς ἐραστοῦ τὸν ἔρωτα ἐνὸς πολυκατοικητοῦ 'Αμερικανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεδέετο πρὸ καιροῦ καὶ ὅστις, ὡς λέγεται, ἔχει δαπανῆσαι δι' αὐτὴν περὶ τὰς 500 χιλιάδας λίρας, ἥτοι 187 1/2 ἑκατομμύρια δραχμῶν. 'Η ἰταλικὴ ἐφημερίς εἰς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἀναφέρει καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἐνθ' ἡ βασιλίσσα 'Ελισσάβετ μετέβη εἰς Βουκουρεστίον διὰ τοῦς γάμους τῆς ἀδελφῆς τῆς 'Ιεάνας, ὁ βασιλικὸς τῆς σύζυγος ἐπερὶ μὴσε νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ Λονδίνον. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως ὅλα τὰ ἀνωτέρω νὰ ἀποτελοῦν ἀπλὰ μυθεύματα, ἐξ ἑκείνων ποὺ ἀπασχολοῦν ὄχι σπανίως τὰς στήλας τοῦ τύπου.

—Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΙΛΕΑΝΑ ΩΣ ΔΟΚΙΜΟΣ

Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἀσχολεῖται ἀκόμη μετὰ τοῦς γάμους τῆς ὡραίας πριγκηπίσσης 'Ιεάνας τῆς Ρουμανίας. Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ὀφείλεται ἀπλῶς μόνον εἰς τὴν ὑψηλὴν καταγωγὴν τῆς νέμης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ταχυὸν καὶ πλήρη περιπετειῶν νεανικὸν βίον τῆς ὡραίας πριγκηπιτοῦλας, περὶ τοῦ ὁποίου οὐχὶ σπανίως ἠχογλήθη ἑκτενὲς κατὰ τὸ παρελθόν ὁ παγκόσμιος τύπος. 'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐπαναλαμβάνονται ἡ ἐρχονται εἰς φῶς διὰ ἀφορὰ ἀνέκδοτα τῆς 'Ιεάνας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται καὶ τὸ ἑξῆς :

Ἡ 'Ιεάννα εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν ἐξήτησε νὰ ἐισέλθῃ ὡς οἰκτροφὸς εἰς τὴν σχολὴν τῶν δοκιμῶν τῆς Ρουμανίας. Ἡ οἰκογένειά τῆς ὅμως ὡς ἦτο φυσικόν, ἔφερεν ἀντιρροήσεις, καθόσον εἰς τὴν σχολὴν φοιτοῦν μόνον ἄνδρες καὶ ἡ θέσις μίᾳ γυναικὶς μεταξὺ αὐτῶν θὰ ἦτο πολὺ δυσχερὲς τοῦλάχιστον. Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς ὅμως τῆς νεαρᾶς πριγκηπίσσης ἠναγκάσθη νὰ ἐνδόσῃ. Παραχωρήθη λοιπὸν εἰς τὴν σχολὴν ἓνα ἰδιαίτερον δωμάτιον εἰς τὴν νεαρὰν μαθήτριαν, ἡ ὁποία πράγματι παρηκολούθησε τὰς σπουδὰς καὶ ἔλαβεν ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ διπλῶμα πλοίαρχου. Τί συνέβη ὅμως μεταξὺ τῶν μαθητῶν ; Ὅλοι προσπαθοῦσαν ν' ἀποκτήσουν τὴν ἐννοίαν τῆς ὡραίας πριγκηπίσσης καὶ καθημερινῶς ἐλάμβανον χώραν φιλονεικίας μεταξὺ τῶν καὶ καυγάδες, πολλὸ ὀλίγον συντελεστικοὶ διὰ τὴν πειθαρχίαν τῆς σχολῆς. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἡ 'Ιεάννα μετὰ τοῦ κινδύου τὸν θαυμαστὸν τῆς ἐπεχειρεῖ κάθε βράδυ λαθραίας ἐξόδους ἐκ τῆς σχολῆς, οὕτως ὥστε ὁ διευθυντὴς αὐτῆς, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἐνοχλήσεων καὶ τῆς δυσχεροῦς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν περιήλθε, ἠναγκάσθη ἐν τὸς ἐνὸς ἐξαμῆνου νὰ τῆς δώσῃ τὸ ἀπολυτήριον διπλῶμα καὶ ἔτσι νὰ βρῇ τὴν ἡσύχίαν τοῦ.

—ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Ἐνας διάσημος κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων, ὁ σερ Οὐίλκις Χάρρυ, ἐνθ' ἐκυνήγους ἐλέ-

Τὰ περιεργότερα πράγματα τοῦ κόσμου

φαντας πρὸ τίνος εἰς Ἀφρικὴν, αἰφνης χωνά τὸ ἀντιληφθὲν εὐρέθην περιανκλωμένους ἀπὸ μίᾳ ἀγέλης ἀποτελουμένης ἀπὸ 30 ζῶα. Ὁ δυστυχὴς θὰ εὐρίσκεν οὐκ ὀλίγον θάνατον, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν ἐτοιμότητα καὶ τὴν ψυχραιμίαν νὰ προσποιηθῇ τὸν πεθαμένον. Οἱ ἐλεφαντεὶς τὸν ἐπιτήρουν καὶ τὸν ὁσφράνθησαν, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν ἐγγίσουν. Κατὰ τὴν ἀποχώρησίν του ὅμως εἰς ἐλέφας τὸν ἐπάτησε εἰς τὸ ἄριστερόν ποδὶ, τὸ ὁποῖον ἐθρυμματίσθη. Ὁ σερ Χάρρυ ἐν τούτοις εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ μὴ κινηθῇ καθόλου καὶ ἔτσι ἐγλύτωσε. Εἰς τοὺς δημοσιογράφους οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπεσκέφθησαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου θεραπεύεται ἐδήλωσαν ὅτι εὐθὺς ὡς γίνῃ καλὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς κυνηγετικὰς του περιπετείας.

—ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ

Εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν ἰδρῦθῃ εἰς πολλὰς πόλεις ἓνα νέον σωματεῖον ἀπὸς καταπολέμωσιν τῶν προλήψεων καὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ γυναικεῖου φύλου. Τὰ μέλη τοῦ σωματεῖου αὐτοῦ ἰδρῶν ἰδιαιτέρους συνεισμους, ὅπου, ἐκτὸς τῆς θεωρητικῆς προπαγάνδας, ἐφαρμόζουν καὶ πρακτικῶς τὴν ἰδεολογίαν των. Κάθε νέος καὶ νέα δηλαδὴ ἐκλέγουν μίαν ἢ ἓνα προσωρινὸν σύζυγον μετὰ τοῦ ὁποίου συμβιώνει δι' ἓνα ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα. Μόλις ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο...συμβαλλόμενων ἐκδηλώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν διαλύσεως τῆς συμβιώσεως, ὁ μὲν σύζυγος ἐκλέγει νέον σύζυγον, τοῦθ' ὅπερ πράττει καὶ τὸ τέως τρυφερὸν τοῦ ἡμῶν.

—ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΤΗΛΕΒΟΛΟΝ

Μία γαλλικὴ ἐφημερίς ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἀνεκάλυψαν ἓνα νέον τηλεβόλον, τὸ ὁποῖον τιθεμένων ἐν χρῆσει πρόκειται νὰ ἐξουδετερώσῃ ὅλα τὰ γνωστὰ μέχρι τοῦδε πολεμικὰ μέσα. Κατὰ τὰς πληροφορίες αὐτὰς τὸ ἐν λόγω τηλεβόλον θὰ δύναται νὰ ἐκπέμπῃ ὀδίδας εἰς ἀπόστασιν 100 χιλιομέτρων !... Αἱ ὀδίδες του—καὶ ἐδῶ ἐγγεῖναι ἡ σπουδαίτης τῆς ἀνακαλύψεως—θὰ ἔχουν ἄντινα ἐνεργείας 5 χιλιομέτρων, καταστρέφουσαι τὰ πάντα ὅπου πέσουν. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί πρόκειται νὰ γίνῃ ἐν περιπτώσει νέου πολέμου, ἐὰν αἱ πληροφορίες τῆς ἐν λόγω ἐφημερίδος εἶναι ἀκριβεῖς.

—ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν ἐνεφανίσθη τελευταίως ἓνας νεώτερος Ρασπουτίν, εἰς τὴν δρασίν του ὁποῖον ὅμως ἔδωκεν ἄδοξον τέλος ἡ ἀστυνομία πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, διότι προσέβη εἰς τὴν σύλληψίν του. Ὁ νεώτερος αὐτὸς Ρασπουτίν εἶναι ἐπίσης ρωσικῆς καταγωγῆς, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ὀνόματός του τὸ ὁποῖον εἶναι Νικολαΐ 'Εφτίμοβιτς. Ἐγκατεστάθῃ πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς τὴν Πράγαν, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὑπῆρξεν ἰδιαίτερος ἐφημέριος τῆς ρωσικῆς Αὐλῆς. Εἶναι ὡραῖος ἄνδρας, ἡλικίας οὐχὶ μεγαλειτέρας τῶν 35 ἐτῶν, ἂν καὶ ὁ ἴδιος ἰσχυρίζεται ἐνώπιον τῆς ἀστυνομίας ὅτι εἶναι 48 ἐτῶν. Ἀπὸ

τῆς ἐγκαταστάσεώς του εἰς τὴν Πράγαν καὶ ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος κατόρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην πολλῶν γυναικῶν, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐδίδασκε ἐν συνεννοήσει μετὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἡ ἐπίδρασίς του ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε αὐταὶ ἐδέχοντο νὰ κάνουν ὅ, τι τὰς διέτασεν ἀσυνήτῃ. Ἐσχάτως εἶχε προσληφθῆσαι εἰς τὸν κινδύνου μίαν πλουσίαν τῆτιν χήραν, τὴν ὁποίαν εἶχε πείσῃ νὰ θέσῃ εἰς τὴν διαθεσίον του ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς διὰ νὰ τὴν διαθήσῃ αὐτὸς ὡς ἐπὶ ἐνὸς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τῆς. Ἡ σύλληψίς του ἐπαραγγελοποιήθη συνεπείᾳ μυσσεως τῶν συγγενῶν τῆς τελευταίας, διαπιστώθῃ δὲ ἐκ τῶν ἀνακρίσεων ὅτι ἡ μὲν χήρα εἰρίσκειτο εἰς ἐνδιαφέροντα, ἡ δὲ λαμπρὸς αὐτὸς ἱερώμενος ἐδίδετο εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ 28 ἄλλων γυναικῶν ἐν τοῦ πομινίου του.

—ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ὑπόγεια κέντρα τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ ὁποῖον λειτουργοῦν παρὰ τὴν ἐπαγόρευσιν τῶν οἰνοπνευματοδονητικῶν ἐξόδων, ἔλαβε χώραν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα μίᾳ ἀγρία καὶ πρωτότυπος μονομαχία. Ἡ ἐρωμένη ἐνὸς γνάκαστος, ἐκ τῶν πλέον ἐπιφανῶν τῆς συμμορίας τοῦ 'Αλ Καπόνε, ἐπροκάλεσε εἰς μονομαχίαν ἐντὸς τοῦ κέντρου μίαν ἀντιζήλον τῆς ὡραιότατης, ἡλὰ καὶ διακρινομένην διὰ τὴν αἰμοδότην αἰσθημάτων. Ἡ τελευταία, ἡ ὁποία ἀπεδέχθη ἄμεσως τὴν πρόκλησιν, προέτεινε καὶ ἔφη δεκτὸν ὅπως ἀντὶ ἄλλου ὅπου μονομαχήσουν φέρουσαι ἡ καθὲ μία ἀπὸ μίαν φιάλην οἴνου. Τὸ κοινὸν τοῦ καταγωγῶν ἐσχίσματος ἄμεσως ἓνα κινδύνον περὶ τῶν δύο συμπλεκόμενων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν ἄμεσως νὰ ἀλλοκλητοκῶνται ἀλλόφρονες μετὰ τῆς ἡλικίας. Ἡ ἀγρία αὐτὴ πάλιν διήρκεσε 15 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μείνῃ ἐπὶ τόπου ἡ μία ἐκ τῶν ἀντιζήλων, ἐνῷ ἡ ἄλλη ἐξέπνευσε μεταφερομένη εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἡ ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἐφθασε κατόπιν ἐορτῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ καὶ νένα ἐκ τῶν θεωρητῶν τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ θράματος, διότι ὅλοι ἐσπευσαν ἐγκαλεῖν νὰ ἐξαφανισθοῦν.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

—'Αγαπητὴ μου, δὲν κάνεις καλὰ νὰ βάφης τὰ χεῖλιά σου.
—Φαίνεται.
—Βεβαίως, φαίνεται στὸ μάγουλο τοῦ μνηστήρος σου.

—Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΙΤΙΑ

—Ἐνας σὺζυγος.—Μὴν κάνεις ἔτσι, καὶ μὲνε, πὺ ἐφυγε ἡ γυναῖκά σου. Θὰ ξαναγυρίσῃ πάλι.
—Ὁ ἄλλος σὺζυγος.—Αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι πὺ μὲ κάνει ν' ἀπελπίζωμαι.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ γυναῖκα μετὰ τὰ σμαράγδινα μάτια σηκόθηκε. Ἐπῆρε μίᾳ μεγάλῃ βαλίτζα, στολισμένην μετὰ τίς ἐτικέτες τῶν μοναχικῶν ξενοδοχείων τῆς Εὐρώπης, καὶ μοῦ εἶπε :

—Σὰς παρακαλῶ, νὰ περιμείνετε ἕξκα λεπτὰ ὡς ἓνα τέταρτο, ὅσο δηλαδὴ μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ μεταμφιεσθῶ. Ὅταν παρουσιασθῶ πάλι, μετὰ τὰ νέα φορέματα, τότε θὰ παραλάβετε.

Τὸ τραῖνον ἔτρεχε σ' ἓνα ἔρημο μέρος. Ἦσως νὰ μὴ εἴμαστε οἱ μόνον ἐπιβάτες, πάντως ὅμως δὲν ἦταν ἄλλοι στὸ διαμέρισμά μας, οὔτε στὸ διπλανό. Τὸ τοπίο ἦταν λιγνὰ μονότονον. Λίγα χωριά ἦσαν σκοτισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Πέρασε ἀγρὰ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὅταν ἔφθονο δέκατα νὰ μπαῖν στὸ διαμέρισμά μου ἑνὸς ὡραῖος ἐφημέριος, ποὺ φορούσε σὰν κεφαλὴ ἓνα ψηλὸν σκούφο ἀπὸ ἀστράχην, μὴ μαλοῖζε γαλάζια πάνθα ἀπὸ πλατεῖα ποσίνα παπιλάκια καὶ τὴν ζώνην σφιγμένην ἀπὸ μίᾳ διπλῇ φυσιγγιοθήκῃ, ὅπου ἐλαμπαῖν ἡ λαβὴ ἀπὸ δύο μεγάλα μαχαίρια καὶ δύο πιστόλια ἀπ' ἐκείναι, ποὺ ἔχουν οἱ Κοζάκοι. Ὁς κατὰ τὸ ἀπὸ τὰ γόνυτα φορούσε ἓνα ζευγάρει λεπτότατα στιβάκια, ὀπλισμένα ἀπὸ λαμπρότατα σπέρματα, ποὺ ἐκουδούνειν ἐλαφρὰ.

Ὁ νέος γελούσε. Μοῦ ἔκαμεν ἓνα φιλικὸ χαρτίσμο, ἀναστρέφοντας τὸ τέσσερα δάκτυλά του δεξιὸ χεριοῦ, μετὰ τὸν ἀντίχειρα πρὸς τὰ μέσα, καὶ μετὰ εἶπεν :

—Ἐσὺ εἶ ἀλέκον, Σίντι ! Ἐπιτρέπετε στὸν Ἀγὰ Σαμὴλ Χασάν νὰ ἐπικαλεσθῇ σὲ σὰς τὴν προστασία τοῦ Παντοδυνάμου ; Ἡ ὡραία νὰ εἶνε μαζὶ σας, Σίντι. Δὲν με ἀναγνωρίζετε λοιπὸν ; Εἶμαι ὁ Ἀγὰ Σαμὴλ Χασάν, υἱὸς τοῦ Ἐμίρη Ὁσμάν Ἀφρασιμπ Χάν, ποὺ πηγαίνει ὅπου καὶ οἱ σεις στὴν Τυφλίδα, καὶ εἶμαι ἀπὸ τώρα ἀχόριστος σύντροφός σας.

Τελούσε καὶ μοῦ ἔτεινε τὸ λεπτό του χεῖρα, σκοπεύον ἀπὸ πολὺταιμα δαχτυλίδι. Ἐπειτὰ μ' ἔνα ἐλαφρὸ πῆδημα, θρόθηκε στὰ γόνυτά μου καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ χτυπᾷ τὰ πόδια μ' ἓνα μικρὸ μαστίγιο ποὺ κρατοῦσε. Τὰ πράσινα μάτια του, τὸ ἄρωμα τοῦ στόματός του, μ' ἔκαναν ν' ἀνακαλύψω στὸν ἑφθον αὐτὸν τὴν ὡραία Κανκασιὰ μετὰ τὰ σμαράγδινα μάτια.

Ἡ ἀνησυχία μου, ὅταν φτάσαμε στὸν σταθμὸ τῆς Τυφλίδος, ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη, ἀφοῦ ἔκανα τὴν εἰσοδὸ μου στὴ μεγαλύτερη πόλιν τοῦ Καυκάσου, στὸ πλευρὸ μίᾳς ὡραίας ὑπάρξεως ἀμφιπόλου φύλου.

Ἦσως ὅμως οἱ φόβοι μου δὲν ἦταν καθόλου δικαιολογημένοι, ἀφοῦ κανεὶς δὲν εὕρισε παρὰξενὴν τὴν συντροφιά μου.

Ἀφοῦ λοιπὸν καθυστάχασα τοὺς φόβους μου καὶ ἔκανα ἀρκετὴ προσπάθεια γιὰ νὰ φωνάξω τὴν Ἀἰσά μετὰ τὸν ὄνομά της Ἀγὰ Σαμὴλ, μπόρεσα πλὴν ν' ἀπερωρώθω ἐπὶ σκεμνίων πὺ χαρακτηριστικῶν μερῶν τῆς Τυφλίδος.

Ἐνα βράδυ, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι ἀπὸ τὴς καθημερινῆς μου περιπλανήσεως, ἐδοξίμασα μίαν ἐκπλήξῃ, ὅμοια μ' αὐτὴν ποὺ εἶχα δοκιμάσει τόσα χρόνια πρὶν, στὴ Θεσσαλονίκῃ. Τὸ δωμάτιο τοῦ Ἀγὰ Σαμὴλ ἦταν ἀδει-

"ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ"

GUIDO DA VERONA

νό, καὶ ὅλα ἐκεῖ μέσα εἶχαν τὰ σημάδια μιᾶς βιαστικῆς ἀνασωσέσεως. Ὁ Ἀγὰ Σαμὴλ εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Μπῆκα στὸ διπλανὸ δωμάτιο μετὰ τὴν βεβαιότητα πὺς θὰ εὕρισκα ἓνα γράμμα, ὅπως τὸ βράδυ ποὺ ἔφυγα ἀπ' τὴ Σαλονίκη, καὶ πράγματι, βότκα σιμὰ στὸ προσκέφαλό μου ἓνα φέκελλο κλειστόν. Τὸν ἀνέβη καὶ διάβασα :

«Σίντι, μὴ με ζητήσεις. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ κρατῶ πάντα, σὰν σιμῶ σολαβιάς, τὴ χροιά σου ἀλυσίδα ἀπὸ ποδάρη. Θὰ περῶσιν χρόνια ἀκόμη, καὶ θὰ ξαναδωθεῖς πάλι.

«Ὁ Ἀγὰ Σαμὴλ, σὰς χαίρειται στοατωτικά. Ἡ Σάρα σὰς φίλει στὸ στόμα καὶ σὰς ζητάει συγγνώμη, ἐπειδὴ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ σὰς προκαλέσῃ τὴ μικρὴ αὐτὴ στενοχωρία.

«Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ με ἀναζητήσετε καὶ νὰ μὴ κληρονομήσετε ἄλλους ἀνθρώπους γιὰ νὰ μάθετε πὺς ἔχω καταφύγει. Δοξαζῶ στὸ λόγα σας καὶ σὰς εὐχαριστῶ πὺ με σινωδεύσατε ὡς τὸν Καϊκασο. Μετὰ τρία χρόνια, τὴν ἰδίᾳ μέρᾳ, νὰ με περιμένετε στὴν Τεχεράνη, ὅπου ὅμως δὲν πρέπει, νὰ με ἀναγέρετε καθόλου.

«Θὰ φροντίσω μόνι μου νὰ μάθετε τὸ μέρος καὶ τὴν ὥρα ὅπου θὰ μπορέσουμε νὰ συναντηθῶμε. Ἄν θέλετε λοιπὸν μετὰ τρία χρόνια, θὰ εὐχόμεθα πάλι τὸ στόμα τῆς πριγκηπίσσης.

«Τὰ τρία χρόνια εἶχαν περάσει καὶ ἐγὼ ἰπὸ στρεψη στὴν μακρινὴν Ἀσίαν, μετὰ τὴς ἀτέλειωτες περιπέτειας καὶ τοῦς ἀτέλειωτους δρόμους, γιὰ νὰ φεσθῶ, τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ εἶχε ὀρίσει, στὴν ἐνδοξη πρωτεύουσα τοῦ Ἰράν.

Ἐφθασα στὴν Τεχεράνη καὶ ἔμεινα τρεῖς ἡμέρες ἐκεῖ. Τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας ἔλαβα στὸ ξενοδοχεῖό μου ἓνα μπαλέττο, καὶ ἀνταγωνιστὴ ἄμεσως τὸ γράμμα τῆς Ἀἰσᾶς. Δὲν ἔλεγε παρὰ μίᾳ λέξεως : «Περιμένετε».

Ἦναι περὶττὸ νὰ περιγράψω τὴ χαρὰ μου. Ἦναι ἄλλη μέρα, κατὰ τίς δύο μετὰ τὸ μεσημέρι, ἔβγαινα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖό μου, ὅταν μ' ἐπλησίασε ἓνας περιεργὸς τύπος καὶ μοῦ εἶπε :

«Ἡ Ἐξοχότης σας θέλει νὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς πὺ δύο λόγια ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐδιάβαζα μίᾳ προσέκλησιν πὺ μοῦ εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν σύζυγόν ἐνὸς τέως ἱπουργοῦ τῆς Ρωσίας καὶ ἔλεγε ἐπὶ λέξεως : «Ἡ κυρία Γκεργκὸν Πάτς... λαμβάνει τὸ θάρρος νὰ καλεσθῇ νὰ χοροῦν... εἰς τὴν ἐορτὴν ποὺ θὰ δοθῇ εἰς τὴν βίλλαν τοῦ Σεμεράν, τὴν Πέμπτην, 4 Ἰουνίου, 10 π. μ.» Ἐφύλαξα τὴν προσέκλησιν τῆς κυρίας αὐ-

τῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζα, καὶ ἐκτίταξα τὸν ἀνθρώπον ποὺ μοῦ μίλεισε. Καὶ προτοῦ προφθάσω νὰ τοῦ ἀπαντήσω, μοῦ ἔδωσε ἓνα σημείωμα, μετὰ τὸ γράμμα τῆς Ἀἰσᾶς, ποὺ ἔλεγε : «Ἀφήσατε τὸν ἑμιστόν μου Χασάν νὰ σὰς ὀδηγήσῃ ὅπου ξέρετε».

Ἦταν περὶττὴ κάθε ἄλλη ἐξήγησις, καὶ τοῦ εἶπα ἄμεσως, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν διαθεσίον του.

Ἐποχωρήσαμε περὶ, περπατήσαμε σχεδὸν μισὴ ὥρα, ὡς πὺν νὰ φτάσαμε σὲ μίᾳ συνοικία ἐντελῶς ἀγνωστὴ σ' ἐμένα, καὶ ὅταν θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ προσανατολισθῶ μόνος μου. Τότε ὁ ἑμιστός Χασάν ἀπεφάσισε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὴν κατάστασι :

—Ἐγὼ τὴν ἐντολή νὰ σὰς ὀδηγήσω σιμὰ στὴν κρατιὰ μου κυρία, πὺν ἡ χάρις τοῦ Ἀλλὰ νὰ εἶνε μαζὶ τῆς. Τὸ σπίτι ὅπου σὰς περιμένει δὲν εἶνε διὰ τῆς, καὶ γιὰ νὰ πᾶν ἐκεῖ ἀναγκάστηκε ν' ἀνταμειωθῇ μετὰ τοῦς κινδύνους, ὅπως δὲν θὰ ἔκανε ὁποιαδήποτε ἄλλη γυναῖκα ποὺ σέβεται τοὺς περσικοὺς νόμους.

Ἀνὲν σὰς κρύβω, ὅτι καὶ οἱ σεις πρέπει νὰ προσέξετε, γὰρ στὴν Τεχεράνη πόλες ἀκούνε. Οἱ δύο ἀνθρώποι ποὺ μὴς ἀκολουθοῦν εἶνε σὺς διαταγῆς μου. Ἐγὼ οἱ σεις θὰ κωδενταίξετε μετὰ τὴν κρατιὰ μου κυρία, αὐτοὶ θὰ φρονοῦν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα. Πρέπει ὅμως νὰ κάμετε ὅσο μπορεῖτε πὺ συντομία.

Στὸν παραχωρὸ κινδύνον, θὰ σὰς εἰδοποιήσω μετὰ ἓνα ὀλίγον σφύριγμα, ὥστε ν' ἀπομακρυνθῆτε ἄμεσως ἀπὸ τὴν κρατιὰ μου κυρία γιὰ νὰ μὴ σὰς βοῇ κανεὶς μαζὶ τῆς. Ἄν σιμῇ αὐτὸ, νὰ βγῇτε ἄμεσως γιὰ ν' ἀνταμειωθῶμετε μαζὶ ὁποιοδήποτε κινδύνον.

Ἄν γίνῃ καμιά σιμῆσι καὶ ἐπιβῇ ἡ ἀστυνομία, καὶ ἂν σὰς καλέσουν σὲ ἀνάκρισι, ν' ἀπαντήσετε ὅτι ἦλθατε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ συμβουλευθῆτε τὸν γέροντα Τζεμάλ ἔλ Μανσούρ γιὰ τὴν τύχη σας. Πᾶρ' ὅλα αὐτὰ διωξ, ποσαζαλὸν τὴν Ἐξοχότητά σας νὰ ἔχη ἀπολύτῃ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα».

Σὲ μίᾳ στιγμῇ, καθὼς προσχωροῦσαμε, ὁ πρῶτος ἀπὸ τοῦς συνοδοῦς μὴς ἐσταμάτησε καὶ αὐτὸς πὺ ἀκολουθοῦσε ἔκαμε τὸ ἴδιο. Καὶ οἱ δύο σταθίκαμε μετὰ τὸν πρῶτον, σὲ μίᾳ στενῇ πόρτᾳ ποσοστατευμένη ἀπὸ κάγκελλα. Ὁ ἑμιστός Χασάν ἐκτίταξε μετὰ ἀνησυχίαν τὸ δόμο, ἀπὸ τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἦταν σχεδὸν ἔρημος. Αὐτὸ τὸν καθυστάχασε λιγνὰ, καὶ μ' ἔσπρωξε μέσα εἰς τὴν πόρταν, τὴν ὁποίαν ἔκλεισε μετὰ καλὰ πίσω τοῦ.

Βρέθηκα μέσα σὲ μιάν ὡραίαν ἀντὴ. Ἀν' ἔξω ἀκούονταν τὰ βήματα τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ φρονοῦσαν τὸ σπίτι. Ὁ ἑμιστός Χασάν μοῦ εἶπε :

—Τώρα ἡ Ἐξοχότης σας θὰ ἰδῇ τὴν κρατιὰ μου κυρία, πὺν ὁ Ἀλλὰ νὰ τὴν προστατεύῃ !

Μ' ὀδήγησε σ' ἓνα εἶδος μικρῆς στοᾶς καὶ μοῦ εἶπε :

Ἡ Ἐξοχότης σας

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΣΙ

Γύστερα από πολύ καιρό που είχα να δω τους φίλους μου κάποιος άεργος προχθές το βράδυ μ' έβριξε μπροστά από το Σαλόνι Ίντελ. Εκεί μέσα, στο βάθος της στοάς του θεάτρου θυμίζονα καλά πώς υπήρχε κάποτε κάποιος λαδύρινθος, κάποιος μυστικός άντρας που κρύβονταν κάποτε και έκλαιγαν τη μοίρα τους οι άναπλάστες και διάττοντες αστέρες του Έλληνικού Χόλλυγουντ. Όμοι μετ' των σεναριστών των αστρολόγων των που τους ανέκαλυψαν και των οπερατέρ των που τους φωτίσαν. Εκεί μέσα στον μυστηριώδη εκείνον λαδύρινθο είδε το... φως το «Δάφνις και Χλόη» και το «Έτσι κανείς σ' αγαπήσει» και εκεί υπό την όσση των φαμάκιων της εμφάνισής και μεταξ' των κινηματογραφικών μηχανημάτων διεπράχθησαν τα πρ' τας μούσας κάποιου γνωστού σεναρίστα και ίσως καλού ποιητού τραγούδια.

Εκεί μέσα στη στοά του θεάτρου Ίντελ, στο βάθος άριστερά και ύστερα άριστερά και κατόπιν δεξιά είναι εγκατεστημένα τα κινηματογραφικά εργαστήρια του έγγος εκ των καλλιτέρων μας οπερατέρ με το μαγνητίζον «Σέξ-άππλ» και την άλλοιμονον φαλακράν κεφαλήν Δημητρίου Μαραβίδου ή Μαραβίδα του γνωστού (όχι ποιητού) εις τους κύκλους του «Δημητρού».

Τί περασμένα μεγαλεία αλήθεια εκεί μέσα! Εκεί ο Λάσκος κατάλαβε μόλις έγινε ή κατά σηνάς από τα «νεγκατίφ» δοκιμαστική προβολή του «Δάφνις και Χλόη» ότι είναι πράγματι «σπουδαίος» και ότι με την σκηνοθεσία του κατόρθωσε να... δοξάση τον Διά.

Εκεί ο Λούπας ανέκαλυσεν ότι είναι σκηνοθέτης... διεθνούς φήμης και από τότε έμαθε να έχη αξιοσεύς Γκρίφιθ. Εκεί ο Μαραβίδης (το έτερον των δημιουργημάτων του Λάσκου), απέκτησε κινηματογραφικήν οντότητα και έμαθε να απαντά εις όσους του προτείνουν να λάβη μέρος εις Έλληνικών φίλμ.

—Εξέρετε, έγω δέν αναλαμβάνω παρά μόνον ρόλον πρωταγωνιστού και πληρώνω με άκριβά.

Εκεί μέσα ο Σπαθόπουλος έγραψεν ο δυστυχής την «μαύρην βίβλον του» και ή περίφημος Δώρα Βαλλέρη εκεί έμαθε να άτεινιζή το φακό.

Τέλος εκεί ο υποφαινόμενος κατάλαβε πώς είναι το καλλίτερον κέντρον διά τους τεμπέληδες και διά τους ζητούντας λίγη εύθυμη συντροφιά για να σπάσουν κέφι (κατά την κοινήν έκφρασιν) με τις κουταμάρες των διαφόρων Γκρίφιθ, Νοβάρ, Ρο, Γκάρμπο κλπ. μελαγχολικούς.

Κι' αυτό μέσα μιά που βρέθηκα τόσο κοντά και δέν είχα που να σκοτώσω την ώρα μου άπεφάσισα να ξαναπάγω και να γελάσω με την καρδιά μου άκούγων μετά της... δεούσης προσοχής τας δηλώσεις προς τον Τύπον των αστέρων μας.

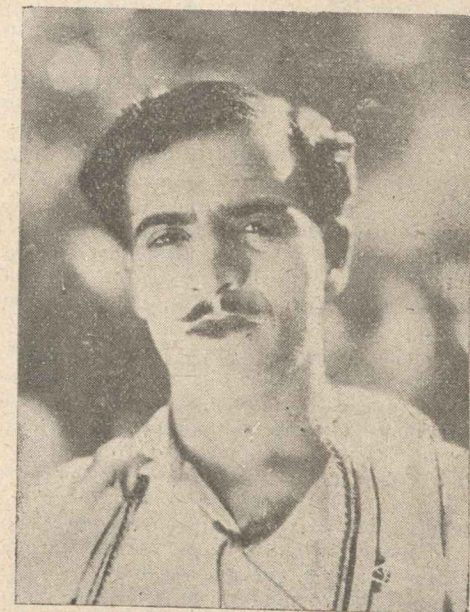
Όσοι έχόντων λοιπόν των πραγμάτων και μη υπάρχοντος φόβου πληρωμής είσόδου διά το θέαμα κατέβηκα τα σκαλιά και βρέθηκα έντός της σκοτεινής και μυστηριώδους στοάς, προσέχων να μη προσ

κρούσω στα άπάντως έρμημένα σιδερένια τραπέζια του εν αυτή καφενείου.

Και όπως σάς είπα, άριστερά, δεξιά κλπ. βρέθηκα εκ συνηθείας πρό του όμοιάζοντος προς θύραν χαρμείου ή καλλιού φυλακής ή μοναστηρίου άνοίγματος, τούτέστι πρό της θύρας των Έλληνικών Κινηματογραφικών εργαστηρίων Δημητρίου Μαραβίδη ή Μέρα—Βίδα.

Στάθηκα μιά στιγμή ν' αντιληφθώ τί συνέβαινε στο έσωτερικό. Φωνές, κακός, γέλοιο, φασαρία σπουδαία, ήρχετο από μέσα. Για μερικά δευτερόλεπτα νόμισα, ότι βρισκόμην στη Βουλή και ότι άκουγα τους διαπληκτισμούς των αντιπροσώπων του λαού.

Δέν άργησα όμως να επανέλθω στην

Ο χαρακτηριστικός Δημ. Μπατής στο έργο «Αγαπητικός της Βεσκοπούλας». Σχετικός με τον κ. Μπατίν θα γράφωμεν εις το προσεχές.

πραγματικότητα και συγκεντρώνων το πνεύμα μου να αντιληφθώ περί τίνος επρόκειτο.

—Αε στο διάβολο, μουρμούρισα στον εαυτό μου, στο κινηματογραφικό εργαστήρι του Μαραβίδη βρίσκεσαι.

Κατάλαβα...

Οι αστέρες είχαν γενικήν συνέλευσιν, συζητούνταν για την Κλάρα Μπού, άλλοι υπεστήριζον ότι πράγματι τρελλάθηκε. Άλλοι όχι. Έχωρίσθησαν σε δύο στρατόπεδα και ο πόλεμος για ξένον άχυρώνα άναψε...

Έφθανα στη ωραιότερη στιγμή. Θα γελούσα...

Και χωρίς δισταγμούς έσπρωξα την πόρτα, προχώρησα στον πισσοφυτισμένο διάδρομο κι έσπρωξα την άλλη πόρτα του γραφείου μέσα στο όποιο γίνονταν το μεγάλο «παντερτί».

Τό άπλετον ήλεκτρικόν φως με στράβωσε και δέν μπόρεσα να δω όλους τους παρευρισκομένους. Έκείνος όμως που πήρε το μάτι μου τους θυμάμαι.

Αυτοί (ίσως και οι άλλοι) επί τη εμφανίσει μου έκαναν μιά γκριμάτσα δυσ-

ρεσκείας και με κλεισμένα, σχεδόν τη χείλη μου άνταπέδωσαν το χαριετό μου.

Γύστερα ή κουδέντα συνεχίστηκε. Κάθισα στο γραφείο και άπ' εκεί από την ύψηλή αυτή θέσι, παρακολούθησα τη συζήτηση ενδιαφερόμενος να τλυστώ τας γνώσεις μου.

Αλλά μηδέν εις το τετράγωνον. Άνοιξα και έγω ιδιαίτερο... παρράδ-κι με τον Δημητρώ, με την έλπίδα να μάθω τίποτε για να νουσομπολέσω στη σελίδα μου. Τί να γίνη; ή δουλειά είναι τέτοια.

Κι' έραθα πράγματι ενδιαφέροντα πράγματα.

Ακούστε:

1) Ο Λάσκος μετά την αναχώρησή της Λούσης διά να διασκεδάση την λύπην του έφυγε για την Έλευσινά, από την όποιαν όμως μετά ολιγοήμερον διαμονήν, λαθείς τελείως από το αισθηματικόν του νόσημα επανήλθεν εις τας άρχαίς των Άθηνών όχι όμως και των παλαιών τον κύκλων. Θέλει άνάπαυσι, ήσυχία ή άνθρωπος. Πώς το λέει!... Και στον κκεδώνα του Δημητρώ δέν μπορούσε να τον βρή.

Έπρεπε όμως οπισσώχθηκε να βρή κανένα «στέκι» και το βρήκε. Κάθε βράδι και τώρα θα τον βρήτε στο άλλο κινηματογραφικόν εργαστήριον του κ. Έμ. Τζανέτι, στο όποιον βασικέως έλλειπει εργασίων ή θλίψις και ή κατήφεια και εις το όποιο βρίσκουν καταφυγόντες οι άπογοητευμένοι της ζωής.

2) Η «Ντάγκ Φιλμ» του Γαζιάδη, ύστερα από νέκραν τόσο καιρού και από την ρητήν δήλωσιν, ότι δέν θα ξαναγυρίσει άλλο έργο ετοιμάζεται να γυρίσει. Τί, τώρα κανείς δέν ξέρει. Πάντως είναι άπολύτως έξηκριδωμένος, ότι τον χειμώνα θα δούμε νέο έργο της. Ο λόγος δέν διά τον όποιον... Έκανε τον πεθαμένον τόν καιρόν ήταν να απομακρύνη τις χρηματοδότας από τους παραγωγούς, να τους κάνει να πιστέψουν, ότι ή βιομηχανία αυτή «μιά που σταμάτησε και ο Γαζιάδης» απέτυχε στην Ελλάδα, με σκοπό να μείνη μόνη. Το κόλπο μέχρι πρό όλίγου εφαινότο ότι είχε πιάσει. Εν τών ύστερων άποδεικνύεται όμως ότι έπεσε έξω, γιατί τον χειμώνα θα έχομεν πολλά καινούργια Έλληνικά φίλμ.

Και 3) Ο Μαραβίδης με τον Πρινέαν και τον κ. Παπαδόπουλον της «Ολύμπια Φιλμ» Ίδρυσαν έταιρείαν και σε λίγες μέρες άρχίζουν το γύρισμα της πρώτης των ταινίας επί σεναρίου του Πρινέαν με τον τίτλον «Έλληνική Ραφωδιά» και με σκηνοθέτην τον ίδιον κ. Πρινέαν.

Αυτά έμαθα και με την άδιακρίστην της κακορίζικης της πέννας μου τρέχω να σάς μεταδώσω άφήγων τους κυρίους Φαίριμπανκς, Νοβάρρο κλπ. και τας κυρίες Γκάρμπο κ. ά. να μαλλιαραβίζονται για την Κλάρα Μπό, ή όποια τους ροφορώ έγω έχει σόας τας φρένας και παραθερίζει στο κτήμα κάποιου φίλου της στην Άμερική.

ΑΥΓ. ΣΚΛΑΒΟΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΕΥΡΗΜΑ

ΙΟΝΗΣΙΚΟ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΔΙΟΝΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΙΟ-
ΔΗΜΑ ΤΗΣ
CONCORDIA MERRET

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αιτή ή διαβεβαίωσις όμως δέν καθήσχεον καθόλου την Εύα, ή όποια επαλάβαινε καλά ότι αν άπεκαλύπτετο ή σκευωρία του Γκράχαμ, θα άπεκαλύπτετο μοιραίως και ή ιδιότης της συμμετοχής.

Παρ' όλας τας προσπάθειάς της εν τούτοις δέν κατόρθωσε να μεταπειθή τον Λέσλι. Είς όλας τας παρακλήσεις της και πάλι ίσκειάς της, αυτός άντέτασεν ότι δέν θα την εξέθετε με τας αποκαλύψεις που θα έκανε.

Όσο για τον Λέσλι, κατά βάθος άνεγνώριζεν ότι ή στάσις του αυτή άτέναντι της Εύας, δέν ήταν βέβαια άνδρική. Άφού είχαν εκμεταλλευθεί την έπιρροή του επ' αυτήν για να την παρασύνη σε μιά πράξη, τώρα, χάριν μιας άλλης δέν έδιστάζε να την έκθεση στον κίνδυνον της ταπεινωτικής άποκαλύψεως. Παρ' όσον όμως ότι άνεγνώριζε την ταπεινότητα της πράξεώς του αυτής, δέν έσκέπτετο να μεταβάλη άπόφασιν. Έπ' τέλους, αφού αυτός δέν έδιστάζε να έκθέσθ τόσο τον εαυτό του, μπορούσε και ή Εύα ν' αναλάβη ένα μέρος των ευθυνών.

Η Εύα δέν είχε το θάρρος αυτό. Άκριβώς ή έλλειψις χαρακτήρος την είχε κάνει να παρασυρθεί στην πράξη έκείνη. Τώρα δέ που ο Λέσλι υπό την έπιδρασιν του νέου έρωτός του για την Μώντ, είχε άποκτήσει κάποιαν θέλσιν, ήσθάνετο για τον χαρακτήρα της Εύας μίαν περιφρόνησιν άνάμικτην με οίκτον. Έξ άλλου ο Λέσλι ήταν άρεκετά άπρησχοιμένος με τον εαυτό του ώστε δέν μπορούσε να σκέπτεται και τα αισθήματα ή τας άνησυχίας των άλλων. Έτσι λοιπόν, ή Εύα με όλας τας προσπάθειάς της, δέν κατόρθωσε να έπιτύχη από αυτόν τίποτε άλλο, εκτός μόνον από την υπόσχεσιν του ότι θα έκανε, ότι μπορούσε για να μη την έκθεση.

Τη στιγμή που έβγαινε από την έξοδο του πάρκου, ο Λέσλι συνήντησε τον Κέντ. Από την ημέρα της αναχωρήσεως της Μώντ, ο Λέσλι είχε άποφύγει να συναντηθή με τον Κέντ. Τώρα που ευρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Άμερικανόν, ο Γκράχαμ αισθάνθηκε το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. Ηθέλησε να έχη μιά έξηγησι μαζί του, αλλά την στιγμήν που άνοιγε το στόμα του για να μιλήσει, το θάρρος του τον έγκατέλειψε. Έλαμε μόνον ένα σημείον με το κεφάλι του και έπροχώρησε καταρώμενος την δειλίαν του.

Κατά βάθος ο Λέσλι άπηχθάνετο τον Κέντ όσον κανένα άλλον στον κόσμο. Τη συνειδήσιν του του έφώναζεν ότι το κατήκον που ήταν ν' άποκαλύψη την αλήθεια. Τό ήθελε αυτό, σχεδόν το είχε άπο-

φασίσει αλλά δέν ήταν βέβαιος αν θα είχε το θάρρος να πραγματοποιήση ως το τέλος την άπόφασιν του αυτή.

Έπέρασαν δυο εβδομάδες κατά το διάστημα των όποιων ή συνείδησις του Λέσλι τον έκαμε να προχωρήσει κατά ένα άκόμη βήμα. Ένα άπόγευμα Σαββάτου παρεκάλεσε την Μώντ να του έπιτρέψη να την συνοδεύσει ως το σπίτι της γιατί ήθελε να της μιλήσει έμπιστευτικώς.

Η Μώντ έδέχθη και έτσι έπληγαν μαζί ως το σπίτι της.

Ο Πάτρις Κόλλιερ είχε βγει, όπως συνέβαινε συχνά αυτόν τον τελευταίον καιρό. Η Μώντ έβαλε τον Λέσλι στο σαλόνι και έπειτα από λίγο έφρεσε το δίσκο με το τσάι.

Ο Λέσλι είχε αποφασίσει να της φανερώσει όλη την αλήθεια και πολλές φορές έφθασε ως το σημείον να μιλήσει. Άλλά κάθε φορά το όγια έσθυναν στα χείλη του, γιατί την τελευταία στιγμή δέν έγκατέλειπε το θάρρος του. Δέν είχε την δύναμιν να φανερώσει την μοιραία αλήθεια που θα τον έστεροίσε από τη φι-λία της Μώντ.

Την έκτύτασε σιωπή, καθώς έκείνη έτοιμάζε το τσάι με τη φυσική της χάρι και αλότητα. Στο ήσυχον έκείνο περιβάλλον ή Μώντ του έφάνηκε πειό γοητευτική άκόμη. Η άπόφασις της έξομολόγησής, την όποιαν είχε πάρει πρό καιρού, έσθινε μέσα του και άντ' άποκαλύψεων έλαμε μιά έρωτική έξομολόγησι. Άφρησε το φλυτζάνι του στο δίσκο και έψιθύρισε: — Ω! Μώντ, σάς αγαπώ σάς αγαπώ τρελλά!

Η Μώντ ήταν τελείως άπροετοίμαστη για μιά τέτοια όμολογία. Είχε βέβαια προσέξει ότι ο Λέσλι έφαινότο πολύ σκεπτικός τις τελευταίες ημέρες, δέν είχε φαντασθεί όμως ότι αυτή ήταν ή αίτια. Άλλως τε δέν είχε την διάθεσιν να προσέχη πολύ τους άλλους. Από την ημέραν της πρώτης συναντήσεώς της με τον Κάλιν, τον είχε ξαναδεί άκόμη δυο φορές και ή συναντήσεις έκείνες ήσαν γι' αυτήν τόσο πολύ ευάστες, ώστε αισθάνθηκε ότι αποτελούσαν κίνδυνον για την ψυχικήν της γαλήνη.

Έμεινε μιά στιγμή σιωπή και έπειτα άρχισε διστακτικά:

— Με κάνετε να λυποίμαι, Λέσλι...

Έκείνος έσηκώθη και γονατίζοντας μπροστά της έπαισθησε από τα γόνατά της όπως ένας άνθρωπος που ανίγεται πιάτανα από μιά σάνδα που συναντά μπροστά του.

— Εξέρω, της είπε σιγά, ύπρηξα πολύ έπιτόλαιος στη ζωή μου... Εξέρω ότι

είμαι τελείως άνάξιος για σάς... Για όνομα του Θεού όμως μη μ' έγκαταλείψετε, Μώντ... Δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο άτελειομένος είμαι... Έχω τόσο άνάγκη από τη βοήθειά σας...

Η Μώντ έπροσπάθησε ματαιώς να έμειθερωθή από τα χέρια του που της κρατούσαν σφιχτά τα πόδια. Χωρίς να την αφήσει, ο Λέσλι έξακολούθησε να μιλή γοηγοσά:

— Ναι, Μώντ, είμαι άτελειομένος... ύπρηξα κακός... Πολύ κακός... Άν μπορούσατε να κιντάξετε ως τα βάθη της ψυχής μου θα εκούβατε το πρόσωπό σας. Τά ξέρω όλα αυτά αλλά σάς δοκίζομαι ότι θ' άλλαζο. Αισθάνομαι τη δύναμιν ν' άλλαζω άρκει σεις να με βοηθήσετε... Ποτέ δέν άγάπησα έως τώρα... Άς μη μιλούμε για μερικά έπιτόλαια καπρίτσια. Από σάς εξαστάται, Μώντ, να με κάμειτε άλλον άνθρωπο ή να μ' άρρήσετε να κλέσω ως το βάθος της άβυσσου...

Τά λόγια αυτά βέβαια μόνον από έναν αδύνατον άνθρωπο μπορούσαν να προέρχονται, αφού ήθελε να μεταβιάσει στη Μώντ την ευθύνη για το μέλλον του.

Η Μώντ το άντέληφθη αυτό, εν τούτοις ήταν συγκεκλιμένη. Έκαταλάβαινε ότι ο Λέσλι είχε πραγματικά την άνάγκη της.

— Παραχωρήστέ μου αυτή την τελευταία χάρι, έξηκολούθησεν ο Γκράχαμ χωρίς να της αφήσει τον καιρό να μιλήσει. Δέν σάς ζητώ να μ' αγαπήσετε. Άφιστέ με μόνον να σάς αγαπώ, να έχω ένα λόγον για να εργάζομαι, για να ζω. Μη με άποθήσετε πριν με δοκιμάσετε. Σάς έκτενω αγαπητή μου, δεχθήτε να γίνετε μνηστή μου!

Μνηστή του Λέσλι!

Η Μώντ στα λόγια έκείνα μόλις κατόρθωσε να συγκρατήσει τη διάθεσί της να γελήσει.

(Η συνέχεια εις το έπόμενον)

ΣΚΕΨΘΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Λένε ότι ή γυναίκα μοιάζει με τη γάτα. Έν τοιαύτη περιπτώσι, έμεις οι άνδρες πρέπει να μοιάζουμε με τα πουλιά, γιατί διαρκώς πανιάσμε από τις γυναίκες.

Έφως είνε ή κόρη ή ή γυναίκα του άπλου.

— Το χούμιο είνε το νερό του έρωτός. Σκέψις χάσπτι: Η γυναίκες είνε σαν τις μεταξόλες: ερώτα να τις χτυπάς δυνατά για να μαλακώσουν.

— Υπάρχουν γυναίκες των όποιων το χαμόγελο μοιάζει με δάγκωμα, κα' άλλες που το δάγκω τους μοιάζει με το πειό προσλητικό γέλο.

— Έφως και θάνατος: να τα πάντα πράγματα που δέν κάνουν ποτέ ένα σώμα άνθρώπου να γέλαση.

— Ο άνδρας άνάξιος εκ των προτέρων, ή γυναίκα εκ των ύστερων.

— Η άριστασις μιας γυναίκας δέν είνε πάντοτε άπόδειξις της άσότης της. Είνε μάλλον δείγμα της πείρας της.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ τέλος τοῦ ἱπποῦ Μπαρτίνου

Ὁ Σαλβιάτι, ὅσο θαρραλινός καὶ ἂν ἦταν ἐναντίον τοῦ οἴκτου, ἀνατρίχισε. Ἡ Αἰκατερίνη πρόσθεσε :

—Νὰ πῆτε λοιπὸν στὸν Ἅγιο Πατέρα πῶς ὁ ναύαρχος δὲν ζῇ πιά. Πῆτε του ἐπίσης ὅτι δὲν ὑπάρχουν πιά οὐγενότοι στὸ Παρίσι.

—Κυρία !...

—Πῶς δὲν ὑπάρχουν πιά οὐγενότοι στὴν Γαλλία ! ἀποτελείωσε ἡ Αἰκατερίνη μὲ πένθυμη φωνή.

Συγχρόνως γονάτισε στὸ στασίδι τῆς κι ἔγερνε τὸ μέτωπο. Ὁ Σαλβιάτι εἶχε ὑποχωρήσει ἀργά, βάζοντας τὸ χερί του στὸ μέτωπό του. Προχώρησε χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσῃ κανεὶς στὴ θέσι ποὺ τοῦ ὑπεδείκνε ὁ ἐπίσημος τελετάρχης. Τότε μόνο καθένας μπόρεσε νὰ παρατηρήσῃ πῶς ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Γρηγορίου δού ἦτο χλωμός σὰν πεθαμένος.

Κανεὶς, εἰπαμε, δὲν παρατήρησε τὴ μεταβολή του, ἐκτός ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ φαίνονταν βυθισμένη σὲ θρησκευτικὴ κατάνυξι, χωρὶς νὰ παύῃ ὅμως νὰ κοιτάζῃ κρυφὰ ὀλόγυρά της, μὴ χάνοντας καμμιά λεπτομέρεια τοῦ τι συνέβαινε.

Κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ νύφη—ἡ ἀδελφή τοῦ Καρόλου 9ου καὶ μεγαλύτερη κορη τῆς Αἰκατερίνης.

Μορφωμένη, ἀνώτερη γυναῖκα, ἱκανὴ νὰ συζητήσῃ λατινικὰ καὶ ἑλληνικὰ, διψασμένη γιὰ φιλολογία, ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἡ ζωηρὴ ἀντίθεσις τῆς μητέρας της. Μισοῦσε τοὺς βίαιους τρόπους, τῆς αἱματοχυσίας, τοὺς πολέμους. Εἶχε ἀναριθμητοὺς ἐραστές. Ἀφοῦ ἡ καλὴ γλῶσσος τῆς ἐποχῆς ἀνέφεραν πῶς κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός της, δούξ ντ' Ἀλανσόν...

Τὸ ἴδιο πρῶτ', καθὼς ὁ ναύαρχος Κολινὺ ἐφτανε στὸ Λούβρο γιὰ νὰ μετασχη τῆς συνοδείας, εἶχε πῆ στὸν βασιλεῖα :

—Μεγαλειότατε, νὰ μιὰ δημοφῆ μερὰ ποὺ εἰσιμαζέται γιὰ τὸν βασιλεῖα τῆς Ναβάρρας, γιὰ μένα καὶ γιὰ ὅλους τῆς θρησκείας μου.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ Κάρολος, γιὰτί δίνοντας τὴν Μαργκὼ στὸν ἐξάδελφό μου Ἑρρίκο, τὴν δίνω σ' ὅλους τοὺς οὐγενότους τοῦ βασιλείου.

Αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ φανερώσαν καθαρὰ πόσο λίγη ἐκτίμηση εἶχε ὁ βασιλεὺς γιὰ τὴν τιμὴ τῆς ἀδελφῆς του, ὅταν τὰ πληροφορήθηκε ἡ Μαργαρίτα, ἀποκρίθηκε μὲ τὸ πῶ χαριτωμένο χαμόγελό της :

—Ὅχι δὲ, ὁ ἀδελφός μου καὶ βασιλεὺς τὰ εἶπε αὐτὰ : Ἐ, λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ τὸν διαφύσω, θὰ βάλω τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ καταστήσω εὐτυχεὶς ὅλους τοὺς οὐγενότους τοῦ βασιλείου.

Κατὰ τὸ διὰ τοῦτα τῆς τελετῆς ἡ Μαργκὼ μὲ τενωμένο αὐτὸ ἄκουσε τὴ συνοδεία : καὶ νὰ γινῇ ἀνασχηματιστικὴ ἡ συνοδεία : καὶ νὰ δινάται, ἐπισκοποὶ, ἀρχιεπισκοποὶ, κληρικοὶ στὸ χρυσάρι, προχώρησαν ὡς τὴν πύλη φάλλοντας τὸ «Σὲ θυνοῦμεν». Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἔδινε τὸ μπράτσο στὴν καινουργία βασιλισσα. Ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων, ὁ Κάρολος 9ος, οἱ πρίγκιπες, περᾶσαν ἀνάμεσα σὴν διπλῇ σειρᾷ τὸν εὐπατρίδιον καὶ τὸν κυριὸν τῆς Αὐλῆς. Ἡ σάλπιγγες ἤρπυσαν χαρμόσυνα. Ἡ καμπάνη ἐξανάρχισαν τὴν εὐθύμη φασαρία τους. Ἀκούστηκε τὸ κανοὶ ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ κι' ὅλος αὐτός ὁ κόσμος σ' ἓνα φοβερὸ κῆμα, στὸ θόρυβο τὸν ζητωκραυγῶν καὶ τὸν ἀπειλῶν, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Λούβρου.

Στὸ Λούβρο μεγαλοπρεπεῖς ἐορταὶ ἄρχισαν ἀμέσως. Μόλις ὅμως ἡ Μαργαρίτα δέχτηκε τοὺς χαριετισμούς καὶ τῆς εἶχε τὸν εὐπατρίδιον, ποὺ σκορπίστηκαν στὴς αἰθούσες, πᾶρε ὅσο τὸ σὺγγύ της εἰς τὸ διαμέρισμά της.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, νὰ τὸ δοῦμά μου. Καθὼς βλέπετε, διέταξε νὰ στρώσουν δύο κρεβάτια. Νὰ τὸ δικό μου καὶ τὸ δικό σας.

Κατὰ εὐθύμῳ πῆγε νὰ πῇ ὁ Γασκόνος. Κατάλαβε ὅμως πῶς ἡ κατάστασις ἦταν πολλὰ πῶς οὐδαρὶ ἀπὸ ὅ,τι τὴν φανταζόταν.

—Ὅσο κοιμάστε σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι, ξαναπῆρε ὁ Σαλβιάτι.

—Ὅχι, κυρία μου, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ Ἑρρίκος, ἐνῶ φαινόταν ν' ἀκούῃ μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὴν λειτουργία. Καθὼς ἔχετε ὅμως δυνατὰ μῦτια, τοῖμά νὰ ἐλπίσω πῶς θὰ μὴ πῆτε τί εἶδατε.

—Κύριε, ἐπανελάβε ἡ Μαργκὼ, δὲν εἶδα καὶ δὲν βλέπω τίποτε καλὸ γύρω μας. Μὴν φύγετε ἀπὸ κοντά μου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τελετῆς...

—Μήπως φοβόσαστε, ἀγάπη μου ; ρώτησε γενναῖα ὁ Γασκόνος.

—Ὅχι, κύριε. Πῆτε μου ὅμως δὲν σὰς ἐρχεται καμμιά μυροδία ;

—Ναί, ἀπὸ θυμιάμα.

—Κι' ἐμένα ἀπὸ μπαουότι.

Ὁ Ἑρρίκος ἔριξε μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του. Γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως τὴν κατάλαβε καλὰ. Γιατί χαμλῶνοντας τὸ κεφάλι σὰν νάθελε νὰ πῇ καμμιά προσευχὴ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ δὲν εἶχε ἐιρηνεία :

—Κυρία μου, θὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ σὲ μιλῶσθαι ἀνοιχτόκαρδα. Ναί, μαντεύω σ' ἐσὲς μιὰ εὐκαιρίαν καὶ ἐντιμὴν σύμμαχον. Ἐ, λοιπόν, εἶναι ἀλήθεια πῶς ὑποπτεύομαι... Μοι φαίνεται πῶς εἰσιμαζέται ὁ θλιβερός γωρτός... μπορῶ σ' ἀληθινὰ νὰ βασισθῶ σ' ἐσὲς :

—Μάλιστα, κύριε καὶ βασιλεῖά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μαργαρίτα μὲ εὐκαρίαν. Γι' αὐτὸ σὰς ἐπανελάβαμι μὴ λείψετε ἀπὸ κοντά μου σ' ὅλη τὴ διάρκεια τὸν ἑορτασμὸν ποὺ θὰ βαρύνεται στὸ Παρίσι... Ἀφοῦ βρεθῶμε μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, συνέχισε χαμογελῶντας σὰς δὶναι ἐλευθερίαν γιὰ τὴ μερὰ, καὶ γιὰ τὴ νύκτα.

—Κυρία μου, καταλαβαίνετε πῶς ὁ ἄρχισον νὰ φοβῶμαι ἓνα πράγμα ;

—Τι πράγμα, Μεγαλειότατε ;

—Μὴ σὰς ἀγαπήσω.

Ἡ Μαργκὼ χαμόγελοσ ἀπὸ φιλαρέσκεια.

—Μιλημένα, τιμημένα : εἶπε. Μοι ἀρέσκει σὰς πιστὶ γιὰ ὅσον καιρὸ μένεται στὸ Λούβρο ;

—Κυρία μου, εἰδοθε ἀξιολάτρευτη, εἶπεν ὁ Γασκόνος μὲ συγκρατημένη συγκίνηση. Ἀφοῦ δεχόσαστε νὰ γίνετε φύλακας μου, δὲν φοβῶμαι πιά τίποτε παρὶ θὰ κοιμηθῶ ἡσυχᾶ στὸ ἐξῆς σ' αὐτὸ τὸ Λούβρο, ποὺ πέρασαν τόσες ἀσχημὲς νύχτες...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀντήλλαξαν οἱ νεόνυμφοι, ἐνῶ διακοῦσε ἡ γαμήλια τελετὴ.

Αὐτὴ τὴ τελετὴ τελείωσε ἐπὶ τέλους. Ὑστερὰ μὲ τὴν προπομπὴ τῆς συνοδοῦ τῆς βασιλίσσης ἀνασχηματίστηκε ἡ συνοδεία : καὶ νὰ δινάται, ἐπισκοποὶ, ἀρχιεπισκοποὶ, κληρικοὶ στὸ χρυσάρι, προχώρησαν ὡς τὴν πύλη φάλλοντας τὸ «Σὲ θυνοῦμεν». Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἔδινε τὸ μπράτσο στὴν καινουργία βασιλισσα. Ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων, ὁ Κάρολος 9ος, οἱ πρίγκιπες, περᾶσαν ἀνάμεσα σὴν διπλῇ σειρᾷ τὸν εὐπατρίδιον καὶ τὸν κυριὸν τῆς Αὐλῆς. Ἡ σάλπιγγες ἤρπυσαν χαρμόσυνα. Ἡ καμπάνη ἐξανάρχισαν τὴν εὐθύμη φασαρία τους. Ἀκούστηκε τὸ κανοὶ ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ κι' ὅλος αὐτός ὁ κόσμος σ' ἓνα φοβερὸ κῆμα, στὸ θόρυβο τὸν ζητωκραυγῶν καὶ τὸν ἀπειλῶν, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Λούβρου.

Στὸ Λούβρο μεγαλοπρεπεῖς ἐορταὶ ἄρχισαν ἀμέσως. Μόλις ὅμως ἡ Μαργαρίτα δέχτηκε τοὺς χαριετισμούς καὶ τῆς εἶχε τὸν εὐπατρίδιον, ποὺ σκορπίστηκαν στὴς αἰθούσες, πᾶρε ὅσο τὸ σὺγγύ της εἰς τὸ διαμέρισμά της.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, νὰ τὸ δοῦμά μου. Καθὼς βλέπετε, διέταξε νὰ στρώσουν δύο κρεβάτια. Νὰ τὸ δικό μου καὶ τὸ δικό σας.

Κατὰ εὐθύμῳ πῆγε νὰ πῇ ὁ Γασκόνος. Κατάλαβε ὅμως πῶς ἡ κατάστασις ἦταν πολλὰ πῶς οὐδαρὶ ἀπὸ ὅ,τι τὴν φανταζόταν.

—Ὅσο κοιμάστε σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι, ξαναπῆρε ὁ Σαλβιάτι.

—Ὅχι, κυρία μου, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ Ἑρρίκος, ἐνῶ φαινόταν ν' ἀκούῃ μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὴν λειτουργία. Καθὼς ἔχετε ὅμως δυνατὰ μῦτια, τοῖμά νὰ ἐλπίσω πῶς θὰ μὴ πῆτε τί εἶδατε.

—Κύριε, ἐπανελάβε ἡ Μαργκὼ, δὲν εἶδα καὶ δὲν βλέπω τίποτε καλὸ γύρω μας. Μὴν φύγετε ἀπὸ κοντά μου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τελετῆς...

—Μήπως φοβόσαστε, ἀγάπη μου ; ρώτησε γενναῖα ὁ Γασκόνος.

—Ὅχι, κύριε. Πῆτε μου ὅμως δὲν σὰς ἐρχεται καμμιά μυροδία ;

—Ναί, ἀπὸ θυμιάμα.

—Κι' ἐμένα ἀπὸ μπαουότι.

Ὁ Ἑρρίκος ἔριξε μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του. Γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως τὴν κατάλαβε καλὰ. Γιατί χαμλῶνοντας τὸ κεφάλι σὰν νάθελε νὰ πῇ καμμιά προσευχὴ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ δὲν εἶχε ἐιρηνεία :

—Κυρία μου, θὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ σὲ μιλῶσθαι ἀνοιχτόκαρδα. Ναί, μαντεύω σ' ἐσὲς μιὰ εὐκαιρίαν καὶ ἐντιμὴν σύμμαχον. Ἐ, λοιπόν, εἶναι ἀλήθεια πῶς ὑποπτεύομαι... Μοι φαίνεται πῶς εἰσιμαζέται ὁ θλιβερός γωρτός... μπορῶ σ' ἀληθινὰ νὰ βασισθῶ σ' ἐσὲς :

—Μάλιστα, κύριε καὶ βασιλεῖά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μαργαρίτα μὲ εὐκαρίαν. Γι' αὐτὸ σὰς ἐπανελάβαμι μὴ λείψετε ἀπὸ κοντά μου σ' ὅλη τὴ διάρκεια τὸν ἑορτασμὸν ποὺ θὰ βαρύνεται στὸ Παρίσι... Ἀφοῦ βρεθῶμε μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, συνέχισε χαμογελῶντας σὰς δὶναι ἐλευθερίαν γιὰ τὴ μερὰ, καὶ γιὰ τὴ νύκτα.

—Κυρία μου, καταλαβαίνετε πῶς ὁ ἄρχισον νὰ φοβῶμαι ἓνα πράγμα ;

—Τι πράγμα, Μεγαλειότατε ;

—Μὴ σὰς ἀγαπήσω.

Ἡ Μαργκὼ χαμόγελοσ ἀπὸ φιλαρέσκεια.

—Μιλημένα, τιμημένα : εἶπε. Μοι ἀρέσκει σὰς πιστὶ γιὰ ὅσον καιρὸ μένεται στὸ Λούβρο ;

—Κυρία μου, εἰδοθε ἀξιολάτρευτη, εἶπεν ὁ Γασκόνος μὲ συγκρατημένη συγκίνηση. Ἀφοῦ δεχόσαστε νὰ γίνετε φύλακας μου, δὲν φοβῶμαι πιά τίποτε παρὶ θὰ κοιμηθῶ ἡσυχᾶ στὸ ἐξῆς σ' αὐτὸ τὸ Λούβρο, ποὺ πέρασαν τόσες ἀσχημὲς νύχτες...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀντήλλαξαν οἱ νεόνυμφοι, ἐνῶ διακοῦσε ἡ γαμήλια τελετὴ.

Αὐτὴ τὴ τελετὴ τελείωσε ἐπὶ τέλους. Ὑστερὰ μὲ τὴν προπομπὴ τῆς συνοδοῦ τῆς βασιλίσσης ἀνασχηματίστηκε ἡ συνοδεία : καὶ νὰ δινάται, ἐπισκοποὶ, ἀρχιεπισκοποὶ, κληρικοὶ στὸ χρυσάρι, προχώρησαν ὡς τὴν πύλη φάλλοντας τὸ «Σὲ θυνοῦμεν». Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἔδινε τὸ μπράτσο στὴν καινουργία βασιλισσα. Ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων, ὁ Κάρολος 9ος, οἱ πρίγκιπες, περᾶσαν ἀνάμεσα σὴν διπλῇ σειρᾷ τὸν εὐπατρίδιον καὶ τὸν κυριὸν τῆς Αὐλῆς. Ἡ σάλπιγγες ἤρπυσαν χαρμόσυνα. Ἡ καμπάνη ἐξανάρχισαν τὴν εὐθύμη φασαρία τους. Ἀκούστηκε τὸ κανοὶ ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ κι' ὅλος αὐτός ὁ κόσμος σ' ἓνα φοβερὸ κῆμα, στὸ θόρυβο τὸν ζητωκραυγῶν καὶ τὸν ἀπειλῶν, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Λούβρου.

Στὸ Λούβρο μεγαλοπρεπεῖς ἐορταὶ ἄρχισαν ἀμέσως. Μόλις ὅμως ἡ Μαργαρίτα δέχτηκε τοὺς χαριετισμούς καὶ τῆς εἶχε τὸν εὐπατρίδιον, ποὺ σκορπίστηκαν στὴς αἰθούσες, πᾶρε ὅσο τὸ σὺγγύ της εἰς τὸ διαμέρισμά της.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, νὰ τὸ δοῦμά μου. Καθὼς βλέπετε, διέταξε νὰ στρώσουν δύο κρεβάτια. Νὰ τὸ δικό μου καὶ τὸ δικό σας.

Κατὰ εὐθύμῳ πῆγε νὰ πῇ ὁ Γασκόνος. Κατάλαβε ὅμως πῶς ἡ κατάστασις ἦταν πολλὰ πῶς οὐδαρὶ ἀπὸ ὅ,τι τὴν φανταζόταν.

—Ὅσο κοιμάστε σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι, ξαναπῆρε ὁ Σαλβιάτι.

—Ὅχι, κυρία μου, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ Ἑρρίκος, ἐνῶ φαινόταν ν' ἀκούῃ μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὴν λειτουργία. Καθὼς ἔχετε ὅμως δυνατὰ μῦτια, τοῖμά νὰ ἐλπίσω πῶς θὰ μὴ πῆτε τί εἶδατε.

—Κύριε, ἐπανελάβε ἡ Μαργκὼ, δὲν εἶδα καὶ δὲν βλέπω τίποτε καλὸ γύρω μας. Μὴν φύγετε ἀπὸ κοντά μου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τελετῆς...

—Μήπως φοβόσαστε, ἀγάπη μου ; ρώτησε γενναῖα ὁ Γασκόνος.

—Ὅχι, κύριε. Πῆτε μου ὅμως δὲν σὰς ἐρχεται καμμιά μυροδία ;

—Ναί, ἀπὸ θυμιάμα.

—Κι' ἐμένα ἀπὸ μπαουότι.

Ὁ Ἑρρίκος ἔριξε μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του. Γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως τὴν κατάλαβε καλὰ. Γιατί χαμλῶνοντας τὸ κεφάλι σὰν νάθελε νὰ πῇ καμμιά προσευχὴ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ δὲν εἶχε ἐιρηνεία :

—Κυρία μου, θὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ σὲ μιλῶσθαι ἀνοιχτόκαρδα. Ναί, μαντεύω σ' ἐσὲς μιὰ εὐκαιρίαν καὶ ἐντιμὴν σύμμαχον. Ἐ, λοιπόν, εἶναι ἀλήθεια πῶς ὑποπτεύομαι... Μοι φαίνεται πῶς εἰσιμαζέται ὁ θλιβερός γωρτός... μπορῶ σ' ἀληθινὰ νὰ βασισθῶ σ' ἐσὲς :

—Μάλιστα, κύριε καὶ βασιλεῖά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μαργαρίτα μὲ εὐκαρίαν. Γι' αὐτὸ σὰς ἐπανελάβαμι μὴ λείψετε ἀπὸ κοντά μου σ' ὅλη τὴ διάρκεια τὸν ἑορτασμὸν ποὺ θὰ βαρύνεται στὸ Παρίσι... Ἀφοῦ βρεθῶμε μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, συνέχισε χαμογελῶντας σὰς δὶναι ἐλευθερίαν γιὰ τὴ μερὰ, καὶ γιὰ τὴ νύκτα.

—Κυρία μου, καταλαβαίνετε πῶς ὁ ἄρχισον νὰ φοβῶμαι ἓνα πράγμα ;

—Τι πράγμα, Μεγαλειότατε ;

—Μὴ σὰς ἀγαπήσω.

Ἡ Μαργκὼ χαμόγελοσ ἀπὸ φιλαρέσκεια.

—Μιλημένα, τιμημένα : εἶπε. Μοι ἀρέσκει σὰς πιστὶ γιὰ ὅσον καιρὸ μένεται στὸ Λούβρο ;

—Κυρία μου, εἰδοθε ἀξιολάτρευτη, εἶπεν ὁ Γασκόνος μὲ συγκρατημένη συγκίνηση. Ἀφοῦ δεχόσαστε νὰ γίνετε φύλακας μου, δὲν φοβῶμαι πιά τίποτε παρὶ θὰ κοιμηθῶ ἡσυχᾶ στὸ ἐξῆς σ' αὐτὸ τὸ Λούβρο, ποὺ πέρασαν τόσες ἀσχημὲς νύχτες...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀντήλλαξαν οἱ νεόνυμφοι, ἐνῶ διακοῦσε ἡ γαμήλια τελετὴ.

Αὐτὴ τὴ τελετὴ τελείωσε ἐπὶ τέλους. Ὑστερὰ μὲ τὴν προπομπὴ τῆς συνοδοῦ τῆς βασιλίσσης ἀνασχηματίστηκε ἡ συνοδεία : καὶ νὰ δινάται, ἐπισκοποὶ, ἀρχιεπισκοποὶ, κληρικοὶ στὸ χρυσάρι, προχώρησαν ὡς τὴν πύλη φάλλοντας τὸ «Σὲ θυνοῦμεν». Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἔδινε τὸ μπράτσο στὴν καινουργία βασιλισσα. Ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων, ὁ Κάρολος 9ος, οἱ πρίγκιπες, περᾶσαν ἀνάμεσα σὴν διπλῇ σειρᾷ τὸν εὐπατρίδιον καὶ τὸν κυριὸν τῆς Αὐλῆς. Ἡ σάλπιγγες ἤρπυσαν χαρμόσυνα. Ἡ καμπάνη ἐξανάρχισαν τὴν εὐθύμη φασαρία τους. Ἀκούστηκε τὸ κανοὶ ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ κι' ὅλος αὐτός ὁ κόσμος σ' ἓνα φοβερὸ κῆμα, στὸ θόρυβο τὸν ζητωκραυγῶν καὶ τὸν ἀπειλῶν, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Λούβρου.

Στὸ Λούβρο μεγαλοπρεπεῖς ἐορταὶ ἄρχισαν ἀμέσως. Μόλις ὅμως ἡ Μαργαρίτα δέχτηκε τοὺς χαριετισμούς καὶ τῆς εἶχε τὸν εὐπατρίδιον, ποὺ σκορπίστηκαν στὴς αἰθούσες, πᾶρε ὅσο τὸ σὺγγύ της εἰς τὸ διαμέρισμά της.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, νὰ τὸ δοῦμά μου. Καθὼς βλέπετε, διέταξε νὰ στρώσουν δύο κρεβάτια. Νὰ τὸ δικό μου καὶ τὸ δικό σας.

Κατὰ εὐθύμῳ πῆγε νὰ πῇ ὁ Γασκόνος. Κατάλαβε ὅμως πῶς ἡ κατάστασις ἦταν πολλὰ πῶς οὐδαρὶ ἀπὸ ὅ,τι τὴν φανταζόταν.

—Ὅσο κοιμάστε σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι, ξαναπῆρε ὁ Σαλβιάτι.

—Ὅχι, κυρία μου, ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ Ἑρρίκος, ἐνῶ φαινόταν ν' ἀκούῃ μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὴν λειτουργία. Καθὼς ἔχετε ὅμως δυνατὰ μῦτια, τοῖμά νὰ ἐλπίσω πῶς θὰ μὴ πῆτε τί εἶδατε.

—Κύριε, ἐπανελάβε ἡ Μαργκὼ, δὲν εἶδα καὶ δὲν βλέπω τίποτε καλὸ γύρω μας. Μὴν φύγετε ἀπὸ κοντά μου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τελετῆς...

—Μήπως φοβόσαστε, ἀγάπη μου ; ρώτησε γενναῖα ὁ Γασκόνος.

—Ὅχι, κύριε. Πῆτε μου ὅμως δὲν σὰς ἐρχεται καμμιά μυροδία ;

—Ναί, ἀπὸ θυμιάμα.

—Κι' ἐμένα ἀπὸ μπαουότι.

Ὁ Ἑρρίκος ἔριξε μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του. Γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως τὴν κατάλαβε καλὰ. Γιατί χαμλῶνοντας τὸ κεφάλι σὰν νάθελε νὰ πῇ καμμιά προσευχὴ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ δὲν εἶχε ἐιρηνεία :

—Κυρία μου, θὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ σὲ μιλῶσθαι ἀνοιχτόκαρδα. Ναί, μαντεύω σ' ἐσὲς μιὰ εὐκαιρίαν καὶ ἐντιμὴν σύμμαχον. Ἐ, λοιπόν, εἶναι ἀλήθεια πῶς ὑποπτεύομαι... Μοι φαίνεται πῶς εἰσιμαζέται ὁ θλιβερός γωρτός... μπορῶ σ' ἀληθινὰ νὰ βασισθῶ σ' ἐσὲς :

—Μάλιστα, κύριε καὶ βασιλεῖά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μαργαρίτα μὲ εὐκαρίαν. Γι' αὐτὸ σὰς ἐπανελάβαμι μὴ λείψετε ἀπὸ κοντά μου σ' ὅλη τὴ διάρκεια τὸν ἑορτασμὸν ποὺ θὰ βαρύνεται στὸ Παρίσι... Ἀφοῦ βρεθῶμε μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, συνέχισε χαμογελῶντας σὰς δὶναι ἐλευθερίαν γιὰ τὴ μερὰ, καὶ γιὰ τὴ νύκτα.

—Κυρία μου, καταλαβαίνετε πῶς ὁ ἄρχισον νὰ φοβῶμαι ἓνα πράγμα ;

—Τι πράγμα, Μεγαλειότατε ;

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

Η Αθήνα της Κυριακής καθήντησε να είναι αξιοσημείωτος. Σας θυμίζει τις εμπορικές συνοικίες, που είναι πανέμορφες και από τους φθινοπωρινούς. Κάποτε κρατούσε η συνήθεια να μη βγαίνουν της Κυριακής οι αριστοκράτες ή και αν βγαίνουν να φεύγουν σε εξοχές. Σήμερα η συνήθεια της μιάς τάξεως έγινε κοινή. Σχεδόν τα τρία τέταρτα του κόσμου της πρωτεύουσας την Κυριακή θα βρεθούν έξω από το ενοχλητικό βοήθισμα της μεγαλουπόλεως. Το γεγονός αυτό δεν πρέπει να νομιμοποιήσει ότι είναι ζήτημα ενός περιπάτου ή και γνωριμίας μιάς εξοχής απλώς. Κάθε άλλο. Η εξοχή υπήρξε ανέκαθεν ίσως και σε καλλίτερη ακόμη κατάσταση και η Αθήνα δεν αδιαφέρει ούτε και παρουσιάζει τη σημερινή της Κυριακάτικη εικόνα. Εκείνο που τραβάει σήμερα περισσότερο τον κόσμο στην εξοχή, είναι η απομάκρυνση από τον κύκλο του θορύβου, είναι η νοσταλγία της ησυχίας, της μοναξιάς. Μία μεγαλόπολη, όσο κι αν είναι τα βέλγητρα της, γίνεται πάντα βαρετή. Η κίνηση, το κυριότερο γνώρισμα της προόδου και του μεταπολεμικού υλισμού, κουράζει, κατβάλλει. Ξαφρίζει και μας κάνει να νοσταλγούμε την ήρεμη εξοχή, το γέρινο πεύκο, τη δελτινική αμμουδιά. Εκεί ακριβώς που δεν φθάνει ούτε η φουτουριστική συμφωνία των κλάδων, των τράν, των διαλαλών και του θορύβου της μεγαλουπόλεως. Η εξοχή του κόσμου την Κυριακή ενέχει την σημασία της διαμαρτυρίας προς τον οργανισμό της κινήσεως. Είναι ένα είδος ψυχικού ξεκούρασματος, ένα είδος κολυμβήσας του Σίλαμ, εις την όποιαν οι άνθρωποι αφήνουν όλη την κόπωση της εβδομάδας και ανακατούν δυνάμεις διά το αντίκρουμα της άλλης.

Αθήνα, ξέρετε ότι σε αγαπούμε, σε εκτιμούμε, σε θαυμάζουμε, αλλά ενόσω εξακολουθείτε να προσοδεύετε κατ' αυτόν τον τρόπο, της Κυριακής θα σε εγκαταλείψουν. Είναι η στοιχειώδης υποχρέωσή προς την υγεία μας. Υποθέτω ότι έξι ημέρες της εβδομάδας σου είναι και μας είναι υπεραρκούν για να βλέπουμε. Πιστεύω το!

ΝΤΑΙΖ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΟΣΜΑΝ ΚΕΜΠΑΜΠ.—Είναι ένα αλβανικό φαγητό που μοιάζει λίγο με το δικό μας μπούτι στο χαρτί, με μόνη τη διαφορά ότι το κρέας μπαίνει σε μικρά κομμάτια και όχι ολόκληρο. Διαλέγουμε πλάτη αρνιού ή και μοστί, το κόβουμε όπως στην εντάδα και το βάζουμε σε μία λεκάνη. Προσθέτουμε ένα δυό κρεμμύδια κομμένα ψιλά, λίγο μαϊντανό, αλάτι, πιπέρι, μπαχάρι, λίγο κομμένο σκόρδο και λάδι ή λιωμένο βούτυρο. Τα ανακατεύουμε καλά και τα βάζουμε σ' ένα φύλλο χαρτιού απλωτά, ώστε όταν το τυλίξουμε να μη γίνει μαλάκι. Το δένουμε καλά και το στέλνουμε στο φούρνο να ψηθεί καλά.

ΚΕΪΚ ΝΗΣΤΙΣΜΟ.—Υλικά: 100 δράμα αλεύρι, 60 δρ. ζάχαρη ψιλή, 30 δρ. λάδι εκλεκτό, 30 δρ. σταφίδες μαυρές και ξανθές, 25 δρ. κονιάκ ή ρουμί, 25 δρ. νερό, ζουμί δυο πορτοκαλιών, 1 κουταλιά της σούπας κανελογαράφαλα σκόνη, 1 κουταλιά της σούπας σόδα και ξυμένη τη φλούδα ενός πορτοκαλιού και ενός λεμονιού. Ρίχνουμε το αλεύρι σε μία λεκάνη, κάνουμε στη μέση του ένα λάκκο και ρίχνουμε μέσα σ' αυτόν όλα τα υλικά. Δουλεύουμε καλά και όταν αναμιχθούν τότε λαδώνουμε μία φόρα, την αλευρώνουμε και ρίχνουμε μέσα σ' αυτήν τη μάζα, στέλλοντας εις μέτριον φούρνον επί 40—45 λεπτά της ώρας. Αφού ψηθή αφιόνουμε να μισοκρυώση και ξεφορμάρουμε πασπαλίζοντας με ζάχαρη.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τα μαλλιά εξακολουθούν να μένουν κοντά. Αι κυρίες μετεβλήθησαν εις νέους εικονισμούς, έδωσαν και έχουν την απόφασιν να μη περάσουν το όριον αυτό της ηλικίας εις την εμφάνισιν της κεφαλής των τοιλάχιστον. Το μαύρο γρώμα των μαλλιών επανέρχεται στη μόδα. Στο Παρίσι μερικά εξαιρετικά κομψά αριστοκράτιδες επεχείρησαν να παρουσιάσουν με λευκά ή τεφρά μαλλιά, κατ' απομίμησην των Αμερικανίδων. Τα άσπρα μαλλιά ηγαλίνουν πολύ στη λιγνές, ύψηλές και σβέλτες Αμερικανίδες, που ξέρουν με μοναδική τέχνη να μακιγιαζούνται και να παρουσιάζουν ένα πρόσωπο ανάλογο με την λευκή των κόμμωσιν. Διότι τα λευκά μαλλιά απαιτούν

τόσην φροντίδα και τόσο λούσο, που δεν μπορούν να έχουν παρ' όλην την ηλικία που τα χρηματικά μέσα της βοηθούν και η ενστικτώδης αισθητική των. Όταν μία κυρία έχει άσπρα μαλλιά, χωρίς να κατέχη το μυστικό της κομψότητας, θα έχει ύψος σεβασμίας κυρίας, θα μοιάζει γιαγιά. Κι' έπειτα ο λόγος περί γιαγιάς, στο Παρίσι γιαγιάδες δεν υπάρχουν. Η μάλλον προσπαθούν να μη δείχνουν την ηλικία της γιαγιάς. Τα καλλωπιστήρια κάθε μέρα «μασάζουν» όλες της φιλάρεσκες κυρίες. Έννοείται όμως ότι το μασάζ πρέπει να γίνεται με επιστημονικό τρόπο. Διαφορετικά όχι μόνον δεν εξαλείφει της ρυτίδες, αλλά και καταστρέφει την επιδερμίδα. Η κάθε κυρία μόνη της πρέπει κάθε πρωί και βράδυ να μασάζει το πρόσωπό της προτού δε πλαγιάσει, να το απαλλάσσει από κάθε ζνγος βαφής.

N.

ΔΗΛΩΣΙΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Λόγω των συνεχιζόμενων μεταρρυθμίσεων εις τας τυπογραφικές μας εγκαταστάσεις και της γενεμένης ανανεώσεως των μηχανημάτων μας άφ' ενός και της μεσελάσεως εορτής άφ' έτέρου δεν καταρρώδη η έκδοσις του «Τικ - Τάκ» το περελθόν Σάββατον.

Ήδη, άρδέντων πάντων των καλωμάτων το «Τικ - Τάκ» επανέρχεται από του παρόντος τεύχους εις την κανονικήν ημέραν κυκλοφορίας του, ή οποία, ως γνωστόν, είναι η Τετάρτη, επιφυλάσσόμενον να ικανοποιήσει πλήρως τούς αναγνώστας του διά την ανωμαλίαν της κυκλοφορίας του, ανακαινισμένον ριζικώς.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΟΙ ΑΝΤΙΧΕΙΡΕΣ ΣΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Στον μακρόν αντίχειρα κυριαρχεί ή κεφαλή και στον κοντόν ή καρδιά. Ο πρώτος είναι ιδιότης του άνδρος και ο δεύτερος της γυναίκας.

Συμβαίνει όμως πάντοτε αυτό: Όχιλό γάμο ή γυναίκα που έχει μακρόν αντίχειρα, θέλει πάντοτε να είναι ανώτερα και να διευθύνει αυτή όλα.

Εάν και ο σύζυγος έχει μακρόν αντίχειρα έχομεν τον πόλεμον μέσα στο σπίτι, τον γοργισμόν, το διαζύγιον.

Στο γάμο λοιπόν χρειάζεται: σε άνδρα με μακρόν αντίχειρα γυναίκα με κοντόν και τανάπαλιν. Κατ' αυτόν τον τρόπον εις την δευτέραν περίπτωσην ή γυναίκα θα έχει έναν υπάκουον σύντροφο, ταπεινόν θεράποντα, υπαταγμένον εις τας θέλησεις και τας ιδιοτητίας της. Μία παλιά γαλλική παροιμία λέγει: «Είναι θλιβερό το σπίτι όπου φωνάζει ή κόττα και σιωπάει ο κόκορας». Εν τοις έάν ο σύζυγος δεν είναι εις το ύψος της άποστολής του ως κυρίου και συζύγου, εάν είναι άνικανος να διευθύνει την οικονομίαν του, να οδηγεί την λέμβον της, ή γυναίκα μπορεί, εάν αυτή έχει την ικανότητα να αναλάβει τα ήντια του οικιακού άρματος και να προσεταιρισθί το δικαίωμα της άναπληρώσεως της άνικανότητος του συζύγου με την σφύριν, την γλυκύτητα και την διακριτικότητά της.

ΣΤΟΥ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑΚΙΑ

Το βατόρι έχει άρίσει από πολλού το λιμάνι του Πειραιά και τώρα σφίζει μέσ' τη σκοτεινιά της νύκτας, που μόλις φωτίζει το μυχρό το θαμνό φως, που ρίχνουν τ' αστέρια, την ήσυχη άταλη άγρυπνιά της γαλήνης θάλασσας.

Σαπλωμένη σε μία σιλή-λόγκ άρχισα να αισθάνομαι όλα γύρω μου σαν εξαπλωμένα, αλλά ο κρότος της μηχανής και το μωσαμένο θαλασσινό άεράκι, που χέχεται ζωόγιο να μωδρoοση το διαφωμένο από τη ζέστη της Αθήνας πρόσωπο, με κάνει να καταλάβω πως βρίσκομαι μέσ' το βιασίο και πως ταξιδεύω.

Ένας ύπνος γλυκιάς έρχεται σιγά-σιγά να σφαλίσθ τα βλέφαρά μου. Δεν ξέρω πώς θα έμεινα στην άγκυρά του γλυκού αυτού ύπνου, όταν κάποιος κρότος εκεί κοντά μ' έκανε να ξυπνήσω.

Ξανοίγω τα βλέφαρά μου... κι' αυτή τη φορά βρίσκομαι έμπρός σ' ένα θέαμα έτελλος διαφορετικό. Τρίβω τα μάτια μου νομίζοντας ότι βλέπω κάποιο άνεργο καλοκαιρικό νύκτας.

Εκεί κάτω στέκει καμαρωτή, καρφωμένη επάνω στο θαλάσσι άταλά του ούρανος μία φέτα φεγγαριού κομωμένη από το λαμπρότερο άσπρι που ξεχύνει το φως του θέλοντας να καταστήσει τον κόσμο γύρω άσπρμένο.

Και πλανεύτρα, ξεγελάστρα ή θάλασσα για να το κολαεύσει καθρεφτίζει τη θύκη άμορφά του.

Κάποιος μοιπάσ' στη πλώρη τραγουδών ένα μελαγχολικό τραγούδι που του θυμίζει ίσως την ποδητή του πατρίδα, και του πάρεσε οδός ή νοσταλγία. Στη μελωδία του τραγουδιού του συμφωνεί άπολύτως και ή φύσις, που το άκουμπανάρα θαυμάσια με την άφωνη μοναχική της.

Και το βατόρι γλυστράει περήφανα μέσ' τα γαλανά κύματα του Σαρωνικού και τα σφίζει άπονα, άδιάφορο στο πονεμένο πως μενομήνισμα, που μοιάζει σαν κείσα μι και σαν μία κρυφή άπειλή.

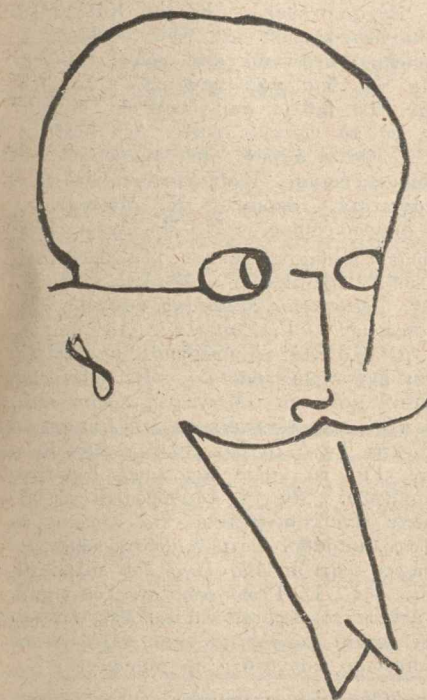
ΝΑΒΑΡΙΝΙΩΤΙΣΣΑ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΗΞΑΝΤΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΜΑΣ

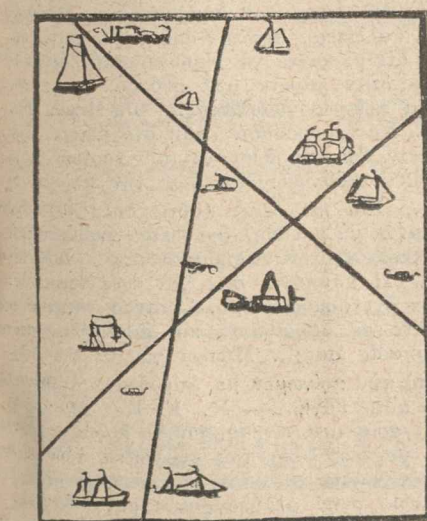
ΑΙ ΟΡΘΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Συμφώνως προς την υπόθεσιν μας, δημοσιεύομεν τας όρθας λύσεις των αινιγμάτων της β' σειράς.

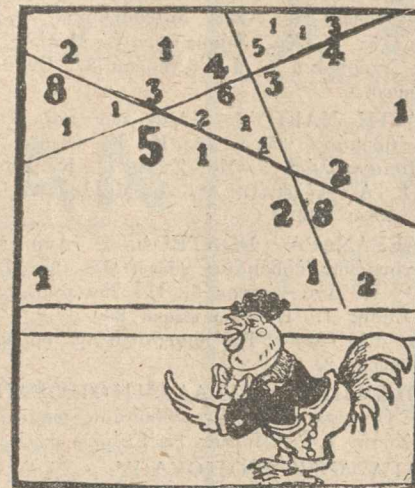
Αίνιγμα πρώτον: «Ο σχηματισμός κεφαλής. Σχετικόν σχέδιον έχει ήδη δημοσιευθή εις το υπ' αριθμόν 11 φύλλον, το αίνιγμα δέ τούτο έχουν λύσει όλοι οι άποστείλαντες λύσεις. Δημοσιεύομεν έναυθα μίαν από τας πλέον επιτυχείς λύσεις που μας έστάλθηκαν.

Αίνιγμα 2ον: «Να τραβηχθούν τρεις ευθείαι γραμμάι αί όποιαι να διαχωρίζουν τή άνωτέρω πλοία, ώστε εις κάθε χωρίσμα να υπάσχουν από δύο πλοία».

Αίνιγμα 4ον: «Να συναρμολογηθούν όριμένα τεμάκρια καταλήλως, ώστε ν' άποτελέσουν μίαν κατοίκαν».

Αίνιγμα 3ον: «Να τραβηχθούν τρεις γραμμάι ευθείαι, αί όποιαι να διαχωρίζουν τούς άνωτέρω αριθμούς εις 7 ομάδας, το άθροισμα δέ των αριθμών εκάστης ομάδας, να διδής τον αριθμόν 10».

Αίνιγμα 5ον: «Ο Γιάννης και ο Παύλος, έστειλαν 30 κομμάτια ρούχα εις το πλυντήριο. Αύτά άποτελούντο από υποκάμισα και φανέλλες μόνον. Ο Παύλος έξηγεί εις τον καταστηματάρχην, ότι τά δικά του άποτελούνται από 14 μισά πινάκισα και το έν τοις των φανελών. Έπομένως θα πληρώση 27 δοχ. διά το μερίδιόν του, λέγονένου ότι 4 υποκάμισα κοστίζουν πλυτικά όσον και 5 φανέλλες, μπορείτε να μάς πητε πόσον πρέπει να πληρώση ο Γιάννης διά το μερίδιόν του;»

Ο Γιάννης θα πληρώση 39 δραχμάς.

Αίνιγμα 6ον: «Δύο φίλοι κοινένταζαν μιά φρού. Έξέφαρνα ο ένας λέει στον άλλο:

— Μπορείς να μου πης πόσο είναι το άθροισμα των ημερών των δώδεκα μηνών του έτους;

Ο δεύτερος γέλασε και του έπε πώς είναι τριακόσιες έξηντα πέντε.

— Όχι, έλεν ο άλλος. Σκέψου και θα το βρής. Είναι πολύ περισσότερες.

Ο δεύτερος σκέφθηκε, μα δεν το βρήκε. Μπορείτε σεις;»

Το άθροισμα των ημερών του έτους είναι 5738. Για να βρούμε το άθροισμα αυτό προσθέτουμε τις ημέρες του μηνός 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 κ.λπ. και κατόπιν το σύνολον των ημερών που προστέθησαν κατ' αυτόν τον τρόπον—495 ημέρες για τούς μήνας που έχουν 30 ημέρες και 496 για τούς μήνας που έχουν 31—το προσθέτομεν και βρίσκόμεν το άθροισμα 5738.

Αίνιγμα 7ον: «Υποθέτης μετατόσιν ποτήρια, τά έσπασε από άπορροσίαν. Έρωτήθεις πόσα ήταν τά ποτήρια άπότησης:

— Παρετήρησα ότι ο κρύος μου έσχημάτισε τρεις σειρές και ο άρθεος των ποτηρίων ήτο πεπτός. Έπειτα να αναμείσωσεν έν νερό και έσχημάτισε με τά τρία άλλας 5 σειράς.

Πόσα ήταν τά ποτήρια;»

Τά ποτήρια ήταν 15.

Αίνιγμα 8ον: «Ένας πατέρας, έρωτήθηκε για την ηλικία των παιδιών του, έλε: Τά ήμισυ της ηλικίας του Παύλου, σχηματίζει το διπλάσιον της ηλικίας του Αλέκου. Η ηλικία του Αλέκου δέ, είναι ίση με την διαφοράν των υπάρχουσων μεταξύ της ηλικίας του Γιώργου και της ηλικίας του Παύλου. Η ηλικία και των τριών παιδιών μου, συμπόσεται με έναν αιώνα.

Ποία είναι ή ηλικία κάθε παιδιού;»

Η ηλικία του κάθε παιδιού είναι:

Του Γιώργου 50 έτη
του Παύλου 40 »
και του Αλέκου 10 »

100

Ημπορεί όμως να είναι και 50, 37 ή 2 και 12 ή 2.

Αίνιγμα 9ον:

1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36

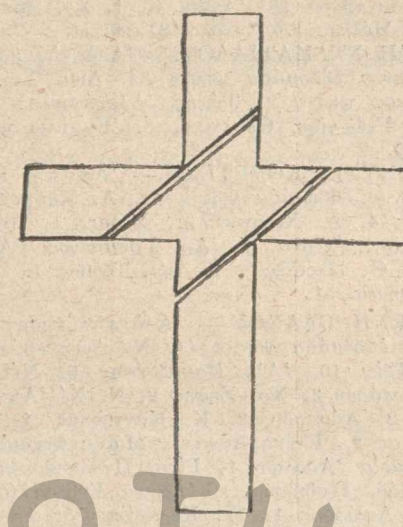
Τούς άνωτέρω αριθμούς να τούς βάλετε κα τά τέσσα σειρά, ώστε, αν άθροισή κανείς α τούς καθέτως, οριζοντίως και διαγώνως, το άθροισμα πασών των προσθέσεων να είναι το αϊτός.

Λύσις:

1	2	3	35	34	36
21	20	19	18	17	16
31	32	33	4	6	5
24	23	22	15	14	13
9	7	8	28	30	29
25	27	26	11	10	12

Όπως και αν προστεθούν οι άνωτέρω αριθμοί δίδουν το άθροισμα 111.

Αίνιγμα 10ον: «Ο σταυρός».

KAZINO
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕ ΤΟΝ

EDUARDO BIANCO

ΚΑΙ ΤΗΝ

ΠΕΡΙΦΟΡΜΟΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΝ ΟΡΧΗΣΤΡΑΝ ΤΟΥ

IO NEE CREATIONS

ΤΑΓΚΟ - PASO DOBLE

FANTASIES

Ταχτική συγκεινώνια εξ Αθηνών
και Λουτρακίου δι' αυθεντήτων
πολυτελείας.

ΑΙ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑΙ ΚΟΣΜΗ-
ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΠΛΑΖ

ΤΟΥ KAZINΟΥ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΩΝΗΣ ΟΙ ΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΨΗΦΟΙ

ΝΑΥΣΙΚΑ ΜΩΡΑΤΤΟΥ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 99. Τ. Αποστολάκης 6, Δημ. Σκλαβονάκης 10, Ν. Περγαμίνης 2, Στ. Φούσας 6, Α. Μπουλάκης 4, Μ. Πετρόπουλος 1, 'Αλ. Μόσχος 3, 'Ελ. Νικηταράς 1, Σ. Βαργνάς 6, Π. Καζάκος 3, Ι. Γούτζας 1, Στ. Λεοντάκης 1, 'Ολγα 'Ανδρεάδου 1, 'Αλ. Μαρουλάκης 1, 'Αθ. Σικελίδης 12. 'Εν όλω ψήφοι 159.

ΚΑΙΤΗ ΛΑΡΑΗ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 104. Δημ. Σκλαβονάκης 1, Τάκης Παπαδάτος 14, Μάξ Μυρτέλος 10. 'Εν όλω ψήφοι 129.

ΝΙΝΑ ΖΑΝΕΤΤΟΥ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 66. Νικ. Μόρος, Κόστρον Λήμιον, ψήφοι 4, Γ. Κούτσας 3, Κίμων Καπετανάκης 10. 'Εν όλω ψήφοι 83.

ΔΙΣ ΖΟΥΖΟΥ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 77. Β. 'Αλευρίτης 1. 'Εν όλω 78 ψήφοι.

ΓΙΟΥΛΙΑ ΛΕΒΑΝΤΗ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 49. Ι. 'Αλεξάνδρου 10, Κων. Πετρίδης 5, 'Αλ. Φωτίου 8. 'Εν όλω ψήφοι 72.

ΣΟΦΙΑ Κ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 18. 'Ανδρ. Κ. 1, Χρ. Ζήσης 1, Α. Μέλλος 1. 'Εν όλω 21 ψήφοι.

ΦΙΦΗ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 34. Δημ. Σκλαβονάκης 2, Τάκης 'Αλεξόπουλος 6, Περ. Γεωργίου, Θεοδώρα, 8. 'Εν όλω ψήφοι 50.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΚΟΥΡΤΣΗ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 42. Α. Κουραζαφίσης 4, Α. Χριστοφίλης, Σόρος, 1, Δημ. Θεοχάρης, 'Αρτα, 1, 'Αρ. Γραμμένος, 'Αρτα, 1, Θ. Παταξός 1, Δημ. Τζόδας 1. 'Εν όλω ψήφοι 51.

ΕΛΕΝΗ ΒΛΑΧΟΥ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 41. Ν. Δουλιγέρης 16, Τζέν 10, 'Αλ. Βαλαζούσης 6, Νέλλη 'Αντωνιάδου 3, Χρ. Ζήσης 2, Ν. Χ. 'Αγγελής 2, Λάμπρου 2, Κ. Καντιώτης 1, Ι. Μπίλλας 2, 'Ελένη Δάκα 1, Μαρία Φαριάνη 1, Μαρία 'Αδόλφη 1, Ρίτα Παπαζοζομόν 1, Θεόδ. Ποδιώτης 1, 'Αξηνά Ευαγγελίδου 1, Ι. Λινάρδος 1, Π. Κωνσταντόπουλος 1, Θ. Πλημμένος 1, 'Ηλ. Χρηστοφίλης, Σόρος, 1, Ν. Καββαδίας 1, Ν. Νικολάου 1, Πόπη Βλάχου 1, 'Ελένη Βλαχοπούλου 1, Π. Νικολάου 2, Π. Αιγυρός 1, Π. Ζαμαρίας 1, Κ. Γεωργιάδου 1, Δ. Βυντζήλας 1, 'Αελός 1, 'Οθ. Διονυσίου 1, Κούλα Κατσιή 1, Μ. 'Αντζουλιώτη 1, Μερομετίδης 1, Ντόρα Κομνιάντου 1, Δημ. Βαργάλης 1, Κ. Σίδερος 1, Γ. Σικανιώτης 1, 'Ελ. Χριστοδούλου 1, Π. 'Αλμερίτης 1, Βαρθάρα Μανροπούλου 1, Γ.

Τσεραλίδης 1, Ν. Μηλιώνης 1, 'Ελπίς Βλαχοπούλου 1, Δ. Σιμόπουλος, 'Εκ Κορώνης, 1, Π. Α. Νασάκης 1, Κατίνα 'Ακούη 1, Πέτρος Κοροβάσης 1, Δ. Μέλλος 1, Γ. Φαντάσιος 1 και 8 λευκά. 'Ητοι εν όλω ψήφοι 130.

ΤΟΥΛΑ ΣΤΕΡΓΙΑΚΗ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 15. Η. 'Ανδριανόπουλος 9, 'Αλέξ. Μανουλάκης 2, Σ. Βογιατζής 1, Χρ. Ζήσης 1, Δ. Μέλλος 1, Ρένα Στεργιάκη 1, Ι. 'Ανδρέου 8. 'Εν όλω 38 ψήφοι.

ΚΑΙΤΗ ΝΑΚΟΥ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 72. Κ. Κ. ψήφοι 20, Γ. Παπανικολάου 5, Χρ. Ζήσης 2, Κ. Μπέλλας 1, Α. Αδωνίτης 1, Δ. Μέλλος 1. 'Εν όλω ψήφοι 102.

ΛΑΕΞΑΝΑΡΑ ΒΟΛΤΕΡΑ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 12. Α. Μέλλος 1, Ι. 'Αναγνωστόν 5, Π. Τσιραλίδης 7, Χρ. Ζήσης 1. 'Εν όλω ψήφοι 26.

ΚΑ ΛΑΓΙΑ.— 'Εκ προηγούμενης εβδομάδος ψήφοι 2.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 7. Χρ. Ζήσης 1, Δ. Μέλλος 1. 'Εν όλω ψήφοι 9.

ΟΛΓΑ ΔΙΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 26. Τ. Λέδας 1, Δημ. Σκλαβονάκης 1. 'Εν όλω ψήφοι 28.

ΔΙΣ ΜΟΣΧΟΥ.— 'Εκ προηγούμενης εβδομάδος ψήφοι 41. Γ. Μπαλκζούδης, Τεγέα, 6, Μάκης Κορολός 4, 'Ενας Θανασιώτης 20, Π. Π. 10, 6 καθηγήτης κ. Κωφμπέλης 10, 'Εν όλω ψήφοι 91.

ΔΙΣ ΜΟΣΧΟΥ.— 'Εκ προηγούμενης εβδομάδος ψήφοι 11. 'Αλ. Σακελλαρόπουλος, καταδρομικός «'Ελλη», ψήφοι 10, Ε. Εωγγέλου 15. 'Εν όλω ψήφοι 36.

ΝΙΤΣΑ ΛΑΜΠΡΟΥ.— Ν. Κυριάκος 7, Π. 'Αναγνώστου, Θεοδώρα, 11, Χρ. Ζήσης 2, Γ. Ευσταθίου 1, Α. Μέλλος 1, Δημ. Λήμου 2, Γ. Πάγκαλος 10, Μπαμπής 5. 'Εν όλω ψήφοι 39.

ΔΙΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗ.— Α. Πάργας 6, Π. Ταγκαρόπουλος 1, Καλ. Λίδα 1. 'Εν όλω 8 ψήφοι.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ.— 'Αλέξ. Χρηστοφίλης, Σόρος, 1, Π. Νασάκης, Μεσολόγγιον, 1, 'Αθ. Ζέγκος, Κοιτινή, 3. 'Εν όλω 5 ψήφοι.

ΑΣΠΑΣΙΑ ΒΟΓΙΑΤΖΗ.— Α. Τσαρτολιάς, Πάτρα, ψήφοι 5. 'Εν όλω ψήφοι 5. ΔΙΣ Α. ΜΑΛΑΝΟΒΙΤΣ, Αίγυπτος.— Γ. Σικανιώτης, Σόρος, ψήφοι 1. 'Εν όλω ψήφοι 1.

ΤΟΥΛΑ ΛΕΟ.— 'Εκ προηγούμενης εβδομάδος ψήφοι 1. Π. 'Αελίου, Θεοδώρα, 1. 'Εν όλω ψήφοι 2.

ΔΙΣ ΖΟΥΖΟΥ.— 'Εκ προηγούμενης εβδομάδος ψήφοι 39. Μ. 'Αλευρίτης 3. 'Εν συνόλω ψήφοι 42.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Χρ. 'Οικονόμου. Δέν έχετε όδιο. Έχομε λάβει τέτοια μέτρα, όστε είνε αδύνατον νά γίνη αυτό πού μάς γράφετε. Σας εύχαριστούμεν.— Κόστρον Κουστένιν. Πάλι χωροφίης.— 'Ακούστε μιά φίλη συμβουλή, άν θέλετε νά γράψετε κάτι: μόν άντιγράφετε φράσεις καί λέξεις άλλων ποιητών. Είνε προτιμότερο νά διαβάσετε επί τού παρόντος.— 'Ερνάνν. Κάνετε μερικά λάθη. Κ' όμως φαίνεται ότι άν προσέξετε θα γράψετε καλύτερα. Διαρθώστε το καί ξαναστείλτε π.— Πάπτε. (Μικροσίαν Κύπρου). Αί μεταφράσεις μας γίνονται από ειδικούς μεταφραστές. Εύχαριστούμε.— Εύάγγ. Κάλαν. Γιά τόν διαγωνισμό πού μάς γράφετε θα σας άπαντήσωμεν όταν θα είνε καιρός. Εύχαριστούμε γιά όσα μάς γράφετε.— Στ. Τσιβαζέαν. Τό βιβλίο σας δυστυχώς δέν υποοοίμε νά τό κρίνουμε έμείς. Δέν είνεθα ε. δικόί... 'Όσόν άφορᾷ τό τραγούδι σας, όχι δημοσίευση.— Έχετε άνάγκη από μελέτη, άγαπητέ, ακόμη.— Ν. Λαυρόπουλον. 'Όχι δημοσίευση.— Ν. Μπουλέρον. Εύχαριστούμε. Διαβάστε τό νέο μας διαγωνισμό, γράφουμε σχετικώς.— Μιρέιτα. 'Αλεξάνδρειαν. Παραπομπή άγγελίας καί άρχην δέν δημοσιεύμεν.— Γ. Ζαμπλίν. 'Αφ' ενός τμήματός μεγάλου γιά τί σελιδοδία μας καί έμ' έτέρου όχι δημοσίευση.— 'Ηλ. Παπαστα. Κρατάμε μόνο τό «Μοιλιές ποταά ζίλα, αλλά αυτό μάς τό στέλνετε γιά δεύτερη φορά. Γιατί; Τά άλλα όχι καλά.— Διον. Καλάφονον. Γιά τό καλά σας λόγια ένα θετικό εύχαριστώ.— 'Αν τά τραγούδια πού μάς στείλατε είνε πραγματικώς τό καλύτερο πού γράψατε, υποόδο. Τότε διαβάστε ποιήση, ξαναγράψτε ύστερα από λίγο καί πάλι... εδᾷ είνεθα.— Γ. Β. Γεωργόπουλον. Συμφωνία μέ την έαυθυμία σας, όσας άνακαούμε, όα μόνο τό τελευταίο τετράστιχο τού «Κλέφτη» είνε δημοσίευση καί δέστέ το παρακάτω:

«Όρκο έκανε μεγάλο κλέφτης νά μόν ξαναπάη γιατ' ή ζωή του κιδινύνει άεροπλάνο νά γινή.

Ε. Μονογυιού. Καλό.— Παν. Γιαννουδάκη. Καλά, όχι όμως καί δημοσίευση. Περιένομε καλύτερη δουλειά από εσάς, γιατί φαίνεται ότι μπορείτε νά παρουσιάσετε κάτι καλύτερο όταν πάρετε στά σόβαρά την ποιήση καί όχι προχειρογράφοντας.— Γ. Μιχαλ. Γάθον. Κάνετε σόβαρά λάθη στο μέτρο. Μήν γράφετε από τίς δύο διμετρίαι χωριστά, πάλι δέν θα λαμβάνωμεν επί' όφην την συγγράση σας... Καί τά άλλα (αυτά δηλ. πού είνε γραμμένα μέ μελάνη) όχι καλά. Διαβάστε καί μόν βιάσεθε νά δημοσιεύσετε.— Λογιστήν. 'Η καμπάνα σας γιά τούς νευρασθετικούς όχι δημοσίευση. 'Υστερα, γιατί στείλετε μέ καρμπίνες καί άμφοιστες την συγγράση σας;... Μήπως γιά νά φοβηθώμε καί την κρίνωμεν μέ έπιεικειαν;... 'Ασφαλώς, αυτό θάνα... Ν. Χ. Ε. 'Αν καί ή συγγράση σας είνε γραμμένη παρά τούς όρους μας καί από τας δύο διμετρίαι τού χωριστού, την κρατάμε, έπειδή πρώτη φορά σας βλέπομε στην άλληλογραφία μας. Θα διαβάσθι καί θα σας άπαντήσωμε στο προσεχές.— Ν. Νικολάουλον. Τά φύλλα πού μάς γράφετε ύπάρχουν καί μπορείτε νά τά λάβετε άποστέλλοντας δε, τρεις δι' έκαστον είς την Λιγυρίσιν πού περιοδικού.— Ζακ. Πρε. Διαρθώστε τίς δημοκρατικώεις (χωρίς νά χαλάσετε τό στίχο) καί στείλατέ το πάλι.— Σμη. Μαγίδην. Τό διήγημά σας μεγάλο καί γραμμένο καί από τίς δύο διμετρίαι τού χωριστού. Συντιονέψατέ το, γράψτε το στην μιά όρι τού χωριστού καί στείλατέ μας πάλι.— Α. Αδωνίτην. Θα σας άπαντήσωμε είς τό προσεχές.— Γιάννην 'Αστρουλάκη. Τό τραγούδι σας καλόν έπεικώς ένεκότη. Έχετε επί' όφην σας όμως, ότι άλλοτε θα έχετε άξιώσεις μεγαλύτερες.— Πεζ. 'Ερωτα. Θα σας άπαντήσωμεν στο προσεχές.— Κ. Μόντην. 'Η μετάφρασις καλή καί θα δημοσιευθί. Στο γράμμα σας άπαντούμε μέ δι' λόγια. Σοβαρευθήτε μέ τί ζωή καί μόν παίρνετε τόσο τραγικά τά γράμματα. Γίστε όλο

ΟΣΟΙ ΠΑΣΧΕΤΕ ΑΠΟ ΘΕΡΜΕΣ

καί είσθε άπελπισμένοι από την κινίνην καί τά άλλα φάρμακα, άν θέλετε νά γλυτώσετε, άν έπιθυμείτε πραγματικώς νά θεραπευθήτε, καταφύγετε, έστω καί άργά, είς τά παγκοσμίως φήμης χαπάκια

ΘΕΡΜΟΖΑΝ

Θά ξεπρισθ ή σπλήνα σας, έσο καί άν είνε πρισμένη, θα βρῆτε πάλι την ύγεια σας καί θα χαρήτε τη ζωή σας.

'Η όρεξις θα σας επανέλθη ως καί ή έπιθυμία της έργασίας καί ή δύναμις.

Καί μιά άπλή μένον δοκιμή τού φαρμάκου όλιγοήμερος θα σημείωσ την μεταβολήν καί την καλύτερεύσιν σας.

Δέν περιέχει ούδέ ίχνος κινίνης: είνε βέβαιον διά πρώτην φοράν χρησιμοποιούμενον, πού συσκευάζεται είς χαπάκια πολύ εύκολα νά τά πάρη ό ασθενής. Συμβουλευθήτε τόν ιατρόν σας.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Διά πάσαν πληροφορίαν δύνανται ν' άπευδύνονται δι' έπιτελής είς τό «Τικ - Τάκ» διά «Θερμοζάν».

ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΛΙΣΣΙΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Διευθυντής 'Ιατρός ΕΥΕΥΘ. Γ. ΣΚΟΡΔΟΜΒΕΚΗΣ

Κεντρική Θέρμανσις

Τιμά συγκαταβατικά. Πληροφορία Σαριπόλου 4. (Πάροδος 'Ηρακλείου. Δεξιά πλευρά 'Αρχαιολογικού Μουσείου) 3—5 μ. μ.

ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ

'Εάν θέλετε νά μόν ένοχλήσθε από τόν ιδρώτα τών ποδών, μεταχειρίσεσθε

ΣΟΛΕΣ ΦΟΡΜΙΚ

μέ βάσιν τό φορμύλ. Πωλείται είς τά καλά φαρμακεία καί σιλωθρία.

Γενική παρακαταθήκη Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ.

20 ΛΕΜΟΝΙΑ ΔΡΑΧ. 5

'Η CITRONINA είνε προϊόν έξ αγόμενον από τόν χυμόν τών λεμονιών. 'Αντικαθιστά τά λεμόνια είς όλας των τας χρήσεις.

Πωλείται είς τά καλά Φαρμακεία καί Έδωδιμοπωλεία.

Παρακαταθήκη Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIL

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΩΝΗΣ

'Αριθ. 8

Ψηφίζω ως ώραιωτέραν 'Ελληνίδα
την δίδα...

'Εν... τη...

'Ο ψηφίζων

ΥΠΝΟΝ ΕΛΑΦΡΟΝ

ΟΝΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ

Μόνον μέ τά χάπια ΔΟΡΜΕΝ.

ΔΟΡΜΕΝ

Μοναδικόν κατά της άϋπνίας

ΣΤΟ ΤΑΤΟΙ

Τό Τατόι, ή πειό μαγευτική έξοχή, δυστυχώς δέν είχε μέχρι σήμερα συγκοινωνίαν καί ήναγκάζοντο εί εκδρομείς νά παίρνουν ταξί, τό όποιον τούς έστοιχίζε.

Τώρα εύτυχώς ήρчис συγκοινωνία. Αδτεκίνητον σταθμούν είς την γωνίαν Στευρνάρα καί Γ' Σεπτεμβρίου έκτελεί τά κάτωδι δρομολόγια:

'Εκ Τατείου 6.45' π. μ. καί 5.30' π. μ. 'Εξ 'Αθηνών 9 π. μ. καί 7 π. μ.

Διά τας Κυριακάς καί έσοτάς:

'Εκ Τατείου 6 π. μ. 9.30' π. μ., 8.30' π. μ. 'Εξ 'Αθηνών 7.30' π. μ., 11 π. μ., 10 π. μ.

Τώρα λοιπόν είνεπορεί ό καθένας νά άπολαύσθ τά ρωμαντικά έκείνα μέρη, τά άνάκτορα τών άειμνήστων βασιλέων καί τόσα άλλα μέρη πού θα έπαύμαι πολύ ό καθένας νά έπισκεφθί μέ 25 πραχμάς μένον τό είσιτήιον.

Καί τό πειό εύχάριστον είνε ότι τό τυδεστιάτόριον ΠΑΥΛΟΥ ΚΟΡΩΝΑΙΟΥ, τό όποιον είνε στο τέμα έχει τας συνήδεις τιμάς τών 'Αθηναίων έστιατορίων.

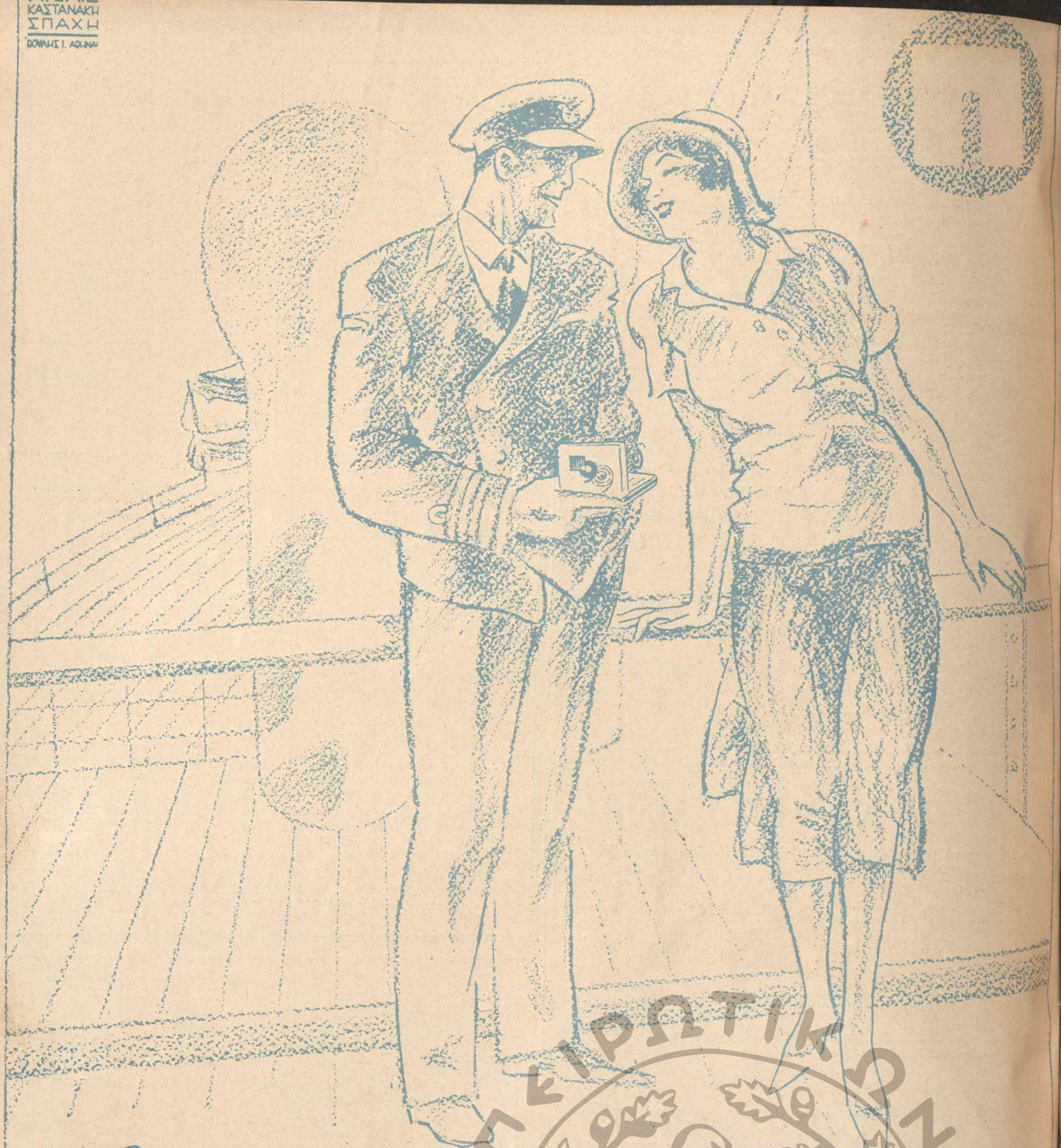
"Όλοι λοιπόν στο ΤΑΤΟΙ.

ΚΑΡΤΙΤΣΑ ΜΑ ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καί εί πλέον δυσκοίλνι μέ ένα ή δύο κάθε βράδυ, ένεργούνται. Μασήσατέ έπί δέκα λεπτά κάθε κουφέτο. Είνε εύχάριστοι καθαρτικόν. Πωλείται είς όλα τά φαρμακεία.

— Καπετάνιε, νομίζω πως είλα μεγάλη σας ταξίδια το τριγύρο εί-
ναι ο καλλιτέρας σας φίλος.

— Όχι μόνον ο καλλιτέρας, κυρία μου, αλλά και ο πιστότερος, όταν
είναι "Παπαστράτος", γιατί δεν αλλάζει η ποιότης του ποτέ.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ
ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ